

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

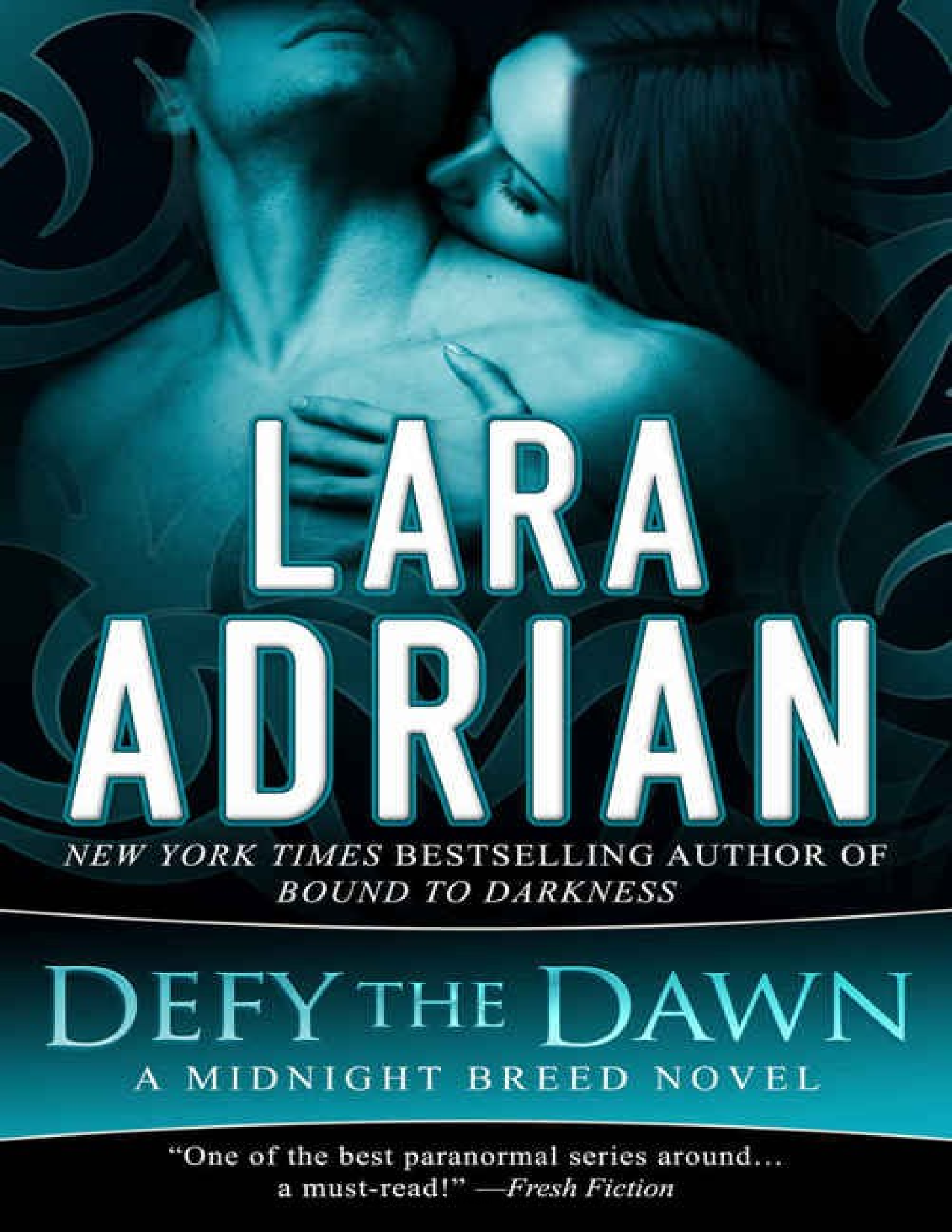
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
BOUND TO DARKNESS

DEFY THE DAWN

A MIDNIGHT BREED NOVEL

"One of the best paranormal series around...
a must-read!" —*Fresh Fiction*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÖLÜM 1

Londra, İngiltere

Brynne Kirkland başını geriye attı ve birinci sınıf viskiyi boğazını yakan bir yudumda içti. Breed olduğu için alkol onun tipik içki tercihi değildi. Cheapside'daki bu gürültülü bar ve flaşlarla aydınlatılmış dans kulübü de her zamanki mesai sonrası takıldığı yer değildi. Sosyalleştiği nadir durumlarda, Thames Nehri'nin diğer yakasındaki ağırbaşlı tavernalar ve sosyal kulüpler daha çok ilgisini çekerdi.

Yine de burada olma sebebi tam olarak buydu.

Biraz rahatlamaya, stres atmaya ihtiyacı vardı.

Hayatında bir kez olsun biraz vahşileşsin.

Ah, nezaketin canı cehenneme. Geçirdiği berbat günden sonra, gerçekten ihtiyacı olan şey sarhoş olmak ve sevişmekti.

Tercihen bu sırayla.

Ayrıca beslenmesi de gerekiyordu. Gerçi kendi kendine yarattığı diğer kuraklığı gidermek, şimdi bir yana, iyi bir günde bile başa çıkmaya pek hazır olmadığı bir sorundu.

Shot bardağını şık barın aynalı yüzeyine bırakarak dudaklarını yaladı ve derin bir iç çekti. Barmen, onu çağırmak için parmağını kaldırır kaldırmaz elinde Glenmorangie şişesiyle hemen oradaydı.

Kızıl saçlı, geniş omuzlu, dostça gülümsemesini çevreleyen bir çift tatlı gamzesi olan yirmili yaşlarındaki bu insana bakmak hiç de zor değildi. Yıllarca spor salonunda çalışarak geliştirdiği belli olan sıkı ve kaslı vücudu göz önüne alındığında, bir Breed dışısını yatağına alarak yapacağı yoğun kardiyovasküler egzersize dayanabilecek gibi görünüyordu.

Bu da bu gece burada bulunan diğer insan erkeklerin çoğu için söyleyebileceğinden daha fazlasıydı. Daha şimdiden bir düzine potansiyel adayı çeşitli nedenlerle ölçüp biçmiş ve zihinsel olarak bir kenara atmıştı; bunlardan en önemlisi de kendi türünden biriyle seks yapmanın sadece yorgunluktan bile bir ölümlüyü öldürebileceği korkusuydu. Bu hafta sicilinde zaten bir ölü insan vardı; bir tane daha eklemesine hiç gerek yoktu.

Barmen bardağını doldururken kadının beyaz ipek düğmeli muhafazakâr gömleğini ve koyu lacivert pantolonunu inceledi. İşten doğruca gelmişti, saçlarını başının arkasındaki düzenli kıvrımından ayırma zahmetine bile girmemişti.

"Ofiste zor bir gün müydü, aşkım?" Barmen, kulüp müziğinin zonklayan nabzının üzerinden sordu.

Brynne onun farkında olmadan söylediği bu söz karşısında kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrin yok." Geçtiğimiz on yıl boyunca kariyerini bir dedektif olarak

JUSTIS'in Londra şubesi - daha resmi olarak Ortak Kentsel Güvenlik Görev Gücü İnisiyatif Ekibi olarak bilinen Irk/insan kolluk kuvveti örgütü. Çok çalışmış, hayatını işine adanmıştı. İş onun hayatıydı.

Daha doğrusu, birkaç saat öncesine kadar öyleydi.

Uğruna çalıştığı her şey alevler içinde kalmıştı; daha da kötüsü, kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

İki gece önce Lucan Thorne ve Tarikat'la birlikte gizli bir göreve gizlice yardım etmiş, bu görevle ilgili bilgileri JUSTIS'teki meslektaşlarından ve amirlerinden bilerek saklamış, böyle yaparak kariyeriyle kumar oynadığının farkındaydı. Neyse ki Tarikat görevi başarılı olmuştu. Terör grubu Opus Nostrum'a büyük bir darbe vurmuşlar, Dublin'de kilit bir oyuncuyu ortadan kaldırmışlar ve Londra'da bir diğerinin maskesini düşürmüşlerdi. Brynne'in işbirliği bunun gerçekleşmesinde etkili olmuştu.

Ne yazık ki, JUSTIS bunu bu şekilde görmedi.

Üstlerinin, İrlanda'daki Irk erkeğini yok eden Tarikat'a karşı bir itirazı yoktu. Fineas Riordan bilinen bir suçlu ve yeraltı dünyası figürüydü ama Tarikat'ın eline düşmektense Londra'da kendini öldüren insan meclis üyesi JUSTIS'in göze alamayacağı bir skandaldı.

Neville Fielding'in yolsuzluk yaptığını ve Opus Nostrum ile gizlice iş tuttuğunu boş verin. Bu iki adamın, ait oldukları ölümcül kabal ile birlikte, kendilerini uygar dünyanın geri kalanına karşı savaş ilan etmiş olmalarına aldırmayın.

Ve Brynne'in doğru olduğuna inandığı şeyi yapmış olmasına aldırmayın; sonuç, daha sonra dünyanın endişeleneceği iki daha az sorun olacaktı.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü gizli operasyonlarında Tarikat'a yardım ederek, JUSTIS'in emirlerine kasten karşı gelmişti. Örgütün güvenini kırmıştı.

Hayatında ilk kez aklı yerine kalbinin sesini dinlemişti. Ne yazık ki bunun bedeli kariyeriydi.

Eğer bu birkaç kadeh malt içmeyi ve bir daha asla göremeyeceği biriyle nadir, göz kamaştırıcı derecede ateşli bir tek gecelik ilişkiyi gerektirmiyorsa, neyi gerektirdiğini bilmiyordu.

Parmaklarını barmenin cömertçe ağzına kadar doldurduğu küçük bardağın etrafına dolayan Brynne, bardağı geri fırlattı. Adamın ateşli bakışlarını üzerinde hissetti, ateşli likörü yutuşunu izlerken cinsel ilgisinin dalgalanmasının havayı kalınlaştırdığını hissetti, sonra elinin tersini ayrılmış dudaklarına sildi.

"Bir tane daha, lütfen."

Cevap gülümsemesi yavaştı, büyüleyici bir şekilde çarpıktı. O sevimli ikiz gamzeleri tarafından çerçevelemişti. "Dikkatli ol, aşkım. Bu gece burada işleri çok hızlı götürürsen bana seni eve taşımaktan başka seçenek bırakmazsın."

Ciddi miydi? Ona baktı ve onun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Şu anda ona bakan herhangi biri için Breed olarak tanımlanamazdı. Bir bakışta sadece uzun boylu, atletik yapılı, yeşil gözlü bir esmerdi.

Sivri dişleri sadece açlık, öfke veya arzu gibi duygusal olarak bir şekilde kışkırtıldığında ortaya çıkıyordu. İşte o zaman, gözbebeklerinin ateşli kehribar rengi parıltısından gözbebeklerinin dikey olarak daralmasına ve *dermagliflerinin* uyanmasına kadar diğer Irk özellikleri de ortaya çıkıyordu - Irkın her üyesinin vücudunda farklı derecelerde bulunan renk değiştiren deri işaretleri.

Şu anda, kan dolaşımına sızan alkolün hoş vızıltısından başka bir şey hissetmiyordu. Bir de işe yaramaz, kendi kendini yönlendiren öfkenin kalıcı acısı. İsteddiği şey daha az acı ve daha çok vızıltı hissetmektir, çok teşekkür ederim.

"Bir shot daha istiyorum, lütfen."

"Jamie," dedi barmen, şişeyi hâlâ elinde tutuyordu. "Ve sen?"

Brynne gülümsedi. "Susadım."

Yaklaşık bardağına biraz daha likör doldururken kıkırdadı. "Pekâlâ, ama seni uyarmadığımı söyleme. Senin gibi güzel bir bayanı eve taşımaktan çekinecek değilim. Hatta bunu şövalyelik görevim olarak görürüm."

Flört ediyordu. Tanrım, onunla flört ediyordu. Ya da etmeye çalışıyordu.

Bu alanda hiçbir becerisi yoktu, şu ana kadar bunu kullanabileceğini hiç düşünmemişti. Dudaklarını yaladı, esprili bir söz bulmak için

Geri dönmek ya da daha iyisi, ona hazır olduğunu, istekli olduğunu ve aklında ne varsa onu kabul edebileceğini gösterecek bir şey.

Ama yapamadı.

Onunla ilgilenmiyordu, yani.

Ve bu utanç vericiydi, çünkü kulüpte ona bakan diğer erkeklerin hiçbiri içinde can sıkıntısından başka bir şey uyandırmıyordu.

Acemice Jamie'ye bir kadeh daha içtiği için teşekkür etti, ardından diğer müşterileri beklemesi için barın diğer ucuna çağrılınca rahat bir nefes aldı. Mekan kalabalıktı, barda ya da Brynne'in arkasındaki alanda bulunan yirmi küsur bar masasında yer kapmaya çalışan insanlar neredeyse dirsek dirseğe oturuyordu. Dans pistinde vücutlar müziğin durmak bilmeyen gümbürtüsü eşliğinde zıplıyor, dönüyor ve sallanıyordu.

Barmen içki siparişi veren müşterilerle dolup taşarken Brynne shot'ını yudumladı ve iyi vakit geçirmek için orada olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Flört etme ya da baştan çıkarma konusunda pek tecrübesi olmayabilirdi -tamam, belki bu biraz hafif kaçıyordu- ama bunu yapabilirdi. Bunu yapmak istiyordu.

Tanrı biliyordu, bu gece bir tür çıkışa ihtiyacı vardı yoksa aklını kaybedecekti.

Hâlâ içkisini yudumlarken, kalabalığı izlemek için koltuğunda döndü. Çok geçmeden, uzun saplı bir martini bardağı taşıyan bir garson kulübün diğer tarafından ona yaklaştı. Parlak mavi kokteyl neon gibi parlıyordu ve içinde bir tür dantelli şeker çubuğu vardı.

Servis görevlisi tam önünde durduğunda Brynne kaşlarını çattı. "Bu, odanın karşısındaki beyefendiden."

Garson kız, bazılarının kollarında görünür *glifler* olan bir grup genç adamı işaret etti. Breed gençleri Darkhavens bölgesinden gelen sivillerdi ve gece beslenme yasağı yürürlüğe girmeden önce insan kanı Konaklarının peşinde olduklarına şüphe yoktu.

Küçük sürünün çoğu insan kadınlarla sohbet ederken, içlerinden biri doğrudan Brynne'a bakıyordu. Koyu renk saçlı ve ciddi olan Breed erkeği, garson kız ona süslü kokteyli uzatmaya başladığında başını sallayarak onayladı.

Brynne başını salladı. "Lütfen beyefendiye teşekkür ettiğimi ama almayacağımı söyleyin. Ben viskiyi tercih ederim ve yalnız içmeyi tercih ederim."

Garson kız omuz silkti. "Her neyse."

Çok zekice, Kirkland. Başarısız girişimlerde ikide iki oldu.

Sekste berbat olmasına şaşmamalı.

Her geçen an kendine olan öfkesi daha da artarken, koltuğunda geri döndü ve kadehi -bu geceki dördüncü kadehiydi ama kim sayıyordu ki?

Bu kadar. Artık bu konuda ayak sürümek yok.

Buraya kendi kendini tedavi etmek ve hayatında yarattığı boş karmaşayı unutmak için gelmişti ve bu da bu kulüpten yalnız ayrılmayacağı anlamına geliyordu.

Mazeretlerini ve vicdanını gece için külotunun içine kontrol etme zamanı.

Glenmorangie boğazında yatıştırıcı bir ateş izi bırakırken, Brynne kendine bir söz verdi.

Ona yaklaşan ilk uygun erkeğe kaşıntısını kaşıyacaktı.

Çok uzun sürmedi. Saçma yeminini eder etmez barda yanına bir sıcaklık dalgası yaklaştı. Farkındalık sinir uçlarını elektrik gibi titretti, kollarındaki ve ensesindeki ince tüyleri kaldırdı, meme uçlarının anında tepki olarak gerilmesine neden oldu.

"Bu koltuk dolu mu?"

Alçak, sinir bozucu derecede kendinden emin ses ona tanıdık geliyordu.

Tıpkı bakışlarını yakalayan ve az önce gelen adama bakmak için başını çevirdiğinde gitmesine izin vermeyen bir çift olağanüstü serulean mavisi göz gibi.

Hayır, bir erkek değil.

Ölümsüz bir erkek.

Atlantisli.

Altın saçlı. Yakışıklı. Kıyaslanamayacak kadar kibirli.

Kesinlikle görmek isteyeceği son kişiydi, özellikle de bu gece.

Adam ona sıırttı, o geniş, şehvetli ağzı kadının damarlarında bir öfke dalgası -ve çok daha rahatsız edici bir şey- yarattı.

"Merhaba, Brynne."

"Zael," diye hırladı neredeyse. "Burada ne halt ediyorsun?"

BÖLÜM 2

Ekizael binlerce yıldır bu dünyada yürüyordu ve bunların her biri, yontulmuş, yaşlanmayan yüzünün ve güneşin öptüğü, yontulmuş vücudunun adil seksin hassasiyetlerine ne yaptığıнын tam olarak farkında olarak yaşadı. Kusursuz Atlantisli görünümü ve doğaüstü duygusallığı her zaman cazibesinin bir parçası olmuştu.

Ya da öyle düşünmüştü.

Bryenne Kirkland ile tanışana kadar.

Birkaç gün önce D.C.'de birbirlerini ilk gördüklerinde olduğu gibi, muhteşem ama acınacak derecede gergin olan Breed dışısı hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Adam yanındaki bar taburesine kayarken ona ters ters baktı. Bir önceki oturanı bir an önce zihinsel olarak gönderdiğinde boşalmasını sağladığı bir koltuk.

"Ne içiyorsun güzelim?"

Kadın cevap vermedi ve adam bu sıradan sevecenliğin onu en az onun varlığı kadar rahatsız ettiğini biliyordu. Adam boş kadehi eline aldığında orman yeşili gözleri ona dikilmişti. Ucuz tekila shotları gibi birbiri ardına yuvarladığı üst raf viskinin dumanlı, turba kokusunu kokladı.

"Bilirsiniz, bir maltın gerçek keyfi nüanslarındadır. Diğer pek çok zevkli uğraş gibi, acele edersen en iyi kısmını kaçıırırsın." Gülümsedi. "Bunu sana hiç kimse söylemedi mi?"

Kaşlarını çatarak bardağı adamın elinden aldı ve önündeki aynalı barın üzerine koydu. "Kendi işimi kendim yapmayı tercih ederim."

Zael kıkırdadı. "Evet, ben de öyle anlıyorum. Bu yüzden mi bu gece burada tek başına oturup içkini yudumluyor ve buradaki bütün kırmızı kanlı erkekleri çılgına çeviriyorsun?"

Bilmesi gerekirdi; o da onlardan biriydi. Şimdiye kadar hak iddia etmek için sinsice yaklaşmamak için kendini zor tutmuştu. Gerçi Bryenne'ın söz konusu olduğu bir yerde hak iddia etmesi gerekmiyordu. Bryenne gözüne kestirdiği herhangi bir erkeği seçebilirdi, gerçi bunu anlayıp anlamadığından emin değildi. D.C.'deyken ona asla aday olamayacağını özellikle belirtmişti.

Ve eğer bu Zael'i nedenini bulmaya daha da kararlı hale getirmediyse lanet olsun.

Taburesinin üzerinde dönüp ona bakarken öfkeli bir homurtu çıkardı. "Yalnız değilim. İyi vakit geçirmeye çalışıyordum. Ta ki sen ortaya çıkana kadar. Ne zamandır buradasın?"

"Kötü kararlar vererek birkaç kez kıl payı kurtulduğunu göreceksin kadar uzun bir süre."

Kadın homurdandı. "Beni gözetlemekten mi bahsediyorsun?"

Zael sırtıttı. "Bunun, ben gün doğumu antrenmanımı yaparken çalılarının arasına gizlenip beni kontrol etmek için Tarikat'ın merkezindeki terasa çıktığın zamandan ne farkı var?"

Ona öfkeli bir bakış attı. "Orada sürünmedim ve kesinlikle gizlenmedim."

"Ama beni incelediğini kabul ediyorsun, değil mi?" "Sadece hayallerinde, Atlantisli."

Ses tonu savunmaya yönelikti ama alışkanlıktan mı yoksa alkolün etkisinden mi emin değildi. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak dikkatini beyaz düğmeli gömleğinin saten kumaşının altındaki sertleşmiş meme uçlarına çekti. Kaşlarını çatması ve kapalı vücut dili ona ilgilenmediğini söylüyor olabilirdi ama yanaklarının güzelce kızarması -ve damarlarında dolaşan kanın sesini duyabiliyordu- çok daha farklı bir şey söylüyordu.

Tıpkı fırtınalı gözlerinde parlayan küçük kehribar kıvılcımlar gibi.

Mantıksız kolluk kuvveti ajanı, geçen hafta ilk kez karşılaştıklarında olduğu gibi, aralarındaki çekim gerçek değilmiş gibi davranmak isteyebilirdi ama o zaman da kanmamıştı, şimdi de kanmıyordu. Brynne kabul etmek istese de istemese de gerçek tam önünde duruyordu.

Boğazını temizledi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Soruma cevap vermedin Zael. Londra'da ne işin var senin? Hatta bu kulüpte ne işin var?"

"Seni arıyordum."

Bu kesinlikle onun dikkatini çekti. Sessizleşti, dudakları gevşedi. Alnına kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen çatık kaşları bir anlığına da olsa gevşedi.

"Beni arıyormuş." Sesi şaşırılmış gibiydi, kelimeleri temkinliydi. "Ne için?"

Şu anda onunla yumuşak oynayabileceğini, cazibesini ve biraz sarhoş olsa da fiziksel tepkisini nihai avantajı için kullanabileceğini biliyordu. Kabul etmeliydi ki, bu çok cazipti.

Mantıklı topuklu ayakkabılarından samur dalgalarından oluşan kalın yelesini saran özenli topuzuna kadar hâlâ ofiste geçireceği bir gün için giyinmiş olmasına rağmen Brynne'in bu gece Cheapside'daki bu ışıklı et pazarına gelmesinin belli ki bir nedeni vardı. Zael, Brynne'in kendisine yaklaşan her erkeği yere serdiğini görene kadar, onun eve yalnız gitmemek için mi buraya geldiğini merak etmişti.

Ve bu fikrin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini incelemek istemedi.

Şahsen kendisi de bu meydan okumaya hazırdı ama Londra'da bulunmasının nedeni huysuz gündüzgezenini baştan çıkarmak değildi. En azından tek neden değildi. Aslında endişelendiği için gelmişti.

Kulüpteki gürültü kimsenin duymayacağından emin olsa da sesini alçak tuttu. "Dün gece burada, Londra'da neler olduğunu duydum Brynne."

"İyi haberler kesinlikle hızlı yayılıyor," dedi kuru bir sesle. Ona güvensiz bir bakış attı. "Tarikat'ın seni bu tür bilgiler için akladığını bilmiyordum Atlantisli."

"Sırlarla sakatlanmış bir ittifak ne işe yarar ki?" Brynne'in başını sallayarak onaylaması üzerine Zael, "JUSTIS'teki meslektaşlarınızın Tarikat'la gizlice çalıştığınızı öğrendiklerinde memnun olduklarını sanmıyorum," dedi.

Kadın inledi. "Sezgisel yeteneklerin hayret verici."

Barmene bardağını doldurması için ricada bulunmak üzere boş bardağını kaldırdığında Zael nazıkçe bileğini yakaladı ve elini geri indirdi. Barmen onun parmaklarını kendi parmaklarıyla kapatırken bile kadın fiziksel temasa itiraz edemeyecek kadar şok olmuş görünüyordu. Onun gevşek kavrayışından kurtulması bir an sürdü.

"Bu olayda Tarikat'ın yanında yer alarak neleri feda ettiğini biliyorum. Ait olduğun ve doğru şeyi yaptığını bildiğin insanlar arasında kalmanın ne demek olduğunu da biliyorum."

Lucan Thorne'un geçen hafta onu güçlerini birleştirme talebiyle Washington, D.C.'ye çağırmasından beri aynı çizgide ilerliyordu. Aslında bu bir istekten çok daha fazlasıydı. Bir talepti. Hatta bu bir yalvarıştan başka bir şey değildi - şüphesiz Lucan gibi bir adam için bir ilkti.

Zael, Brynne'in şüpheci bakışlarını tuttu. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim." Sessiz bir alayla onun bakışlarını kırdı. "Eğer buraya kariyerimin çöküşünü en ön sıradan izlemek için geldiysen, çok geç kaldın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu öğleden sonra görevden alındım." Sessiz kelimeler, ağır bir kısıtlama. Bu kadının tüm soğukkanlılığı ve kendine güvenine rağmen, işini kaybetmesinin onu derinden yaraladığı yeterince açıktı.

"Kahretsin. Burada oturup kendini viskiye ve diğer kötü seçimlere boğmaya çalışmana şaşmamalı."

Yan bakışları da sesi kadar kuruydu. "Dur tahmin edeyim. Onlardan biri olmak için müsait misin?"

Zael ona kaşlarını kaldırdı. "Soruyor musun?"

"Asla." Kız ona, onu soldurması gereken ama bunun yerine kasıklarına doğru bir sıcaklık patlaması gönderen bir bakış attı. "Dünyada bunun için yeterli viski yok."

"Madam, beni yaraladınız."

"Ah, işte bir fikir," dedi, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Zael kıkırdadı, en azından caymamıştı. Bardaki koltuğundan kalktı. "Haydi Brynne."

Kıpırdamadan durdu, adamın uzattığı ele kaşlarını çatarak baktı. "Hadi nereye?"

Adam kadının elini tuttu ve kadının karşı koymadan taburesinden kaymasına şaşırdı. *Glenmorangie'ye bir puan.*

Bu fırsatı ve onu daha sıkı kavrayarak Brynne'ı bardan uzaklaştırdı ve kalabalık kulübün içine götürdü.

"Benimle vaktini boşa harcıyorsun," dedi insan ve Breed müşterilerin kümeleri arasında dolaşırken. "Senin sözde cazibeni takdir edebilecek bir kadın bulmayı tercih etmez misin?"

"Özellikle değil. Meydan okumayı tercih ederim." Onunla birlikte kalabalık dans pistinin kenarında durakladı. Müzik duvarları ve zemini titreştiriyor, göğsünde yankılandığını hissettiği enerjik bir ritimle zonkluyordu. Çok renkli lazer ışıkları her yöne doğru dönüyor, yanıp sönen renkler Brynne'in temkinli ifadesini aydınlatıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Dans pistini işaret etti. "İyi vakit geçirmenize yardımcı olmak. Ben ortaya çıkmadan önce de bunu yapmaya çalıştığımı söylemiştin, değil mi?"

Ağzı bir protesto başlangıcıyla düzleşti. "Dans etmekle ilgilenmiyorum, Zael."

"O zaman neyle ilgileniyorsun?"

Daha fazla beden itişip kakışarak yanlarından geçip yere düşerken Brynne sustu, bakışları onunkileri tuttu. Brynne'in onu itmesini, aralarında şimşek gibi çaktığını hissettiği çekimi inkâr etmesini bekleyen Zael'in nabzındaki çekiç seslerini noktalayan ağır bas sesleri etraflarını çınlatıyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

Yanaklarında renk yükseldi. Adam bu rengin açmasını izlerken, kızarıklık güzel boğazından aşağıya ve göğsünün soluk pürüzsüzlüğüne yayıldı. Irk gözlerindeki közler daha fazla ateşle parlıyordu, ama yanıyordu. Ve onunla konuşurken dikkatli olmasına rağmen, birden fazla kez dişlerinin narin uçlarının ağzının yemyeşil pembe çizgisinin arkasında parıldadığını görmüştü.

Sonunda teslimiyetçi bir iç çekti. "Pekala, tamam. Madem ısrar ediyorsun, o zaman şu işi bitirelim."

Zael kıkırdadı. "İlk defa bir kadın bana bu sözleri söylüyor."

Brynne dudaklarını büzdü. "Kalabalığın arasında öne çıktığımı bilmekten memnunum."

Oh, evet. Yüzyılın ifadesi tam burada. "Bunu yaparsınız, Bayan. Kirkland. Bunu biliyorsun."

Onu pistin ortasına getirdi ve kulübü dolduran dans eden çiftler, gruplar ve bekârlar arasında onlar için küçük bir alan buldu. Kadın adamın önünde kıpırdamadan duruyordu. Normalde soğukkanlı ve kendinden emin olan Breed dişisi aniden bir çocuk gibi kaybolmuş ve kararsız görünüyordu.

"Sorun nedir?"

"Bilmelisin ki ben..." Sözleri kesildi ve yavaşça başını salladı. Sonra sesin üzerine konuşmak için yaklaştı. "Normalde bunu... yapmam." İtirafı adamın teninde ılık bir şekilde kayarken, nefesi içtiği viskinin tatlılığıyla doluydu. "Bu işte pek iyi değilim Zael. En azından seyirci önünde. Ve bir partnerle asla."

Hay sikeyim. Dans etmekten mi bahsediyordu? Bir an için emin olamadı. O anlatırken akli başından gitmişti ve şimdi tüm kanı bir anda güneye doğru akmaya başlamıştı.

Fısıltıyla söylediği sözlerin onu ne hale getirdiğine dair bir fikri olup olmadığını merak ederek boğazı kuruyana kadar yutkundu. Kadın topuklarının üzerinde biraz kıpırdandığında, kendini sabit tutmak için bir elini omzuna koyduğunda, hareketsiz ve kontrollü kalmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Vücudu onunkine sürtündü ve onu sanki güzellik ve zevk iştahı kendi türü arasında neredeyse efsane olan uzun ömürlü ölümsüz bir savaşçı değil de genç bir çocukmuş gibi güçlü bir şekilde ateşledi.

"Tek başına bir şey yapman yüzlerce farklı nedenden ötürü yazık," diye mırıldandı, sesi gizleyemediği arzuyla pürüzlüydü.

Adam dans etmek için onu kollarının arasına aldığı anda kız hiç diremedi. Adam onunla birlikte kendi ritmine göre hareket etmeye başladığında, müziğin çılgın ritmine ve etraflarında ezilen diğer kıvranan bedenlerin itişip kakışmasına aldırmadan kasılmadı ya da geri çekilmedi.

Adamın şaşkınlığı karşısında, kadın da ona tutundu. Onunla birlikte sallanıyor, göğüsleri adamın göğsüne değiyor, kalçaları adamınkilerin arasında hafifçe dokunuyordu. Baş hafifçe adamın göğsüne yaslandı. Kollarında kendini çok sıcak hissediyordu. Hayal ettiğinden daha yumuşaktı. Aldığı her nefes duyularını Brynne'in eşsiz kokusuyla doldurdu -vanilya, yağmur ve dünyanın geri kalanına sunmaya çok kararlı görüldüğü sert yüzüyle çelişen anlaşılmaz bir tatlılık.

Ya da belki sadece ona doğru.

Zael bilmiyordu. Şu anda umurunda da değildi.

Zaman yavaşladı. Ses sisteminden bangır bangır çalan şarkı gürültülü ve acımasızdı ama Zael Brynne'i kollarına aldığı anda müziğin kakofonisi ve etraflarındaki yüzlerce insan arka planda kayboldu.

Londra'ya bunların hiçbirini bekleyerek gelmemiştir.

Ama Brynne Kirkland beklenmedik biri değildi. Tahmin edilemez. Unutulmaz.

Ve şimdi onun söz konusu olduğu yerde büyüyen listeye bir üstünlük daha eklemek zorundaydı.

Dayanılmaz.

Onu öpmek istedi. Aralarında kıyafet engeli olmadan vücudunu kendisine doğru bastırdığını hissetmek istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, ihtiyacının şiddetiyle inledi.

Onu nasıl etkilediğini bilmeliydi. Lanet olsun, hissetmek zorundaydı o.

O yaptı. Başını göğsünden kaldırdığında, kızın genişleyen gözlerindeki bilgiyi gördü. Kaşlarının arasında küçük bir kırıışıklık oluştu.

Ama güzel, çakırkeyif Brynne onu itmek ya da en yakın kapıya doğru kaçmak yerine beklemediğı başka bir şey yaptı.

Parmaklarını adamın boynunun arkasına geçirmek için uzanarak onu şok edici, akıllara durgunluk verecek kadar derin bir öpücüğün içine çekti.

BÖLÜM 3

Ona ne olduğunu bilmiyordu.

Ağzı Zael'inkine kilitlenip her ikisini de sendeleten bir öpücük konduran Brynne, bu utanç verici dürtüsünden viskiyi sorumlu tutmak istedi.

Viski yüzündendi. Öyle olmak zorundaydı.

Atlantisli ile bu istenmeyen buluşmanın tüm gününün en önemli olayı olmasını başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Şu anda, tanıştıkları andan itibaren onu rahatsız etmekten ve sinirlendirmekten başka bir şey yapmayan ve bundan *hoşlanan* bir adamın kollarına sarılmış olması için başka nasıl bir bahane bulabilirdi ki?

Tanrı yardımcısı olsun, çok hoşuna gitmişti.

İnleyerek parmaklarını adamın kalın altın rengi saçlarının derinliklerine daldırdı ve onu daha yakına çekip dilini ağzının derinliklerine daldırdı. Arzusu yoğunlaştıkça dişleri kabarıyor, uzuyordu. Kapalı göz kapaklarının ardında görüşü kan kırmızısı yanıyordu ve ipek bluzunun ve özel dikim pantolonunun altında, derisi *dermagliflerinin* uyanışıyla karıncalanıyordu.

İhtiyaçla dolup taşıyordu, hiç şüphesiz vücudunun taleplerine boyun eğmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Elbette sebebi bu olmalıydı.

Dilini Zael'inkiyle buluştururken vücudundaki her hücre ani ve şaşırtıcı bir elektrik akımıyla aydınlandı. Zael'in dudaklarının Zael'in dudaklarına her dokunuşunda ısı, duyularını yalayarak damarlarına girdi.

Sanki daha önce hiç bir erkeği öpmemiş gibiydi. Öpmüştü ama itiraf etmeliydi ki bu çok seyrek olmuştu. Ne yazık ki Zael'i öpmek o diğer karşılaşmaların anısını unutturmuştu.

Diğer kulüp müdavimlerinin Zael'i ve onu dört bir yandan kuşatmış olmasına rağmen Brynne ona bakmaya doyamıyordu.

Bu gece kaç kadeh içmişti?

Hatırlayamıyordu, umurunda da değildi. Zael'in ağzı onunkinin üzerinde böylesine sıcak bir şekilde hareket ederken, şu anda cevap verebileceği tek şey arzusuydu.

İstedigi de bu değil miydi? Sorunlarından uzaklaşmak. Başarısızlıklarından.

Ve evet, yalnızlığından da. Zael bu konuda haklıydı. Hayatının boşluğundan kurtulmak istemişti.

Sadece kısa bir süre için. Bir geceliğine.

Onu yargılamayacak ya da gerçekten ne kadar berbat durumda olduğunu görecektik kadar uzun süre yanında kalmaya meyilli olmayacak biriyle. Tren enkazı gibi yetiştği için, birkaç yıl önce tanıştığı üvey kız kardeşi dışında duygusal bağlarla ilgili hiçbir deneyimi yoktu.

Hayatının ilk yirmi küsur yılını sadece hayatta kalmaya çalışarak geçirmiş olması yeterince kötü değilse, bir de hücresel metabolizmasının onu yavaş yavaş parçalayan bir kusuru vardı. İlişkiler için yaratılmamıştı. Uzun süreli romantik bağlılıklar onun DNA'sında yoktu - kelimenin tam anlamıyla.

Bu da Zael gibi bir oyuncuyu bu gece aradığı mükemmel cinsel çıkış noktası yapıyordu.

Kahretsin, onunla neredeyse yolu yarılamıştı bile.

Damarları derisinin altında ateşten nehirler gibi hissediyordu. İhtiyacının alçak uğultusu şakaklarında hızla yükseliyor, kalbinin her ağır vuruşuyla birlikte artıyordu.

Ağzını onunkinden ayırırken nefes nefese kalan Brynne, adamın ağırlaşmış, kararmış mavi gözlerine baktı. "Hadi buradan gidelim. Dairem nehrin hemen karşısında." Dudaklarını yaladı, dişleri tamamen uzamış ve ağzını doldurmuşken bunu yapmak hiç de kolay değildi. "Gitmek istiyorum. Hemen şimdi. Seninle birlikte."

Bu bir emirdi ve onun için yeterince açık olmalıydı. Ama o kıpırdamadan durdu. Yakışıklı yüzü arzuyla gerilmişti, ağzı öpüşmelerinden dolayı ıslak ve gevşekti. Cinsel ilgi onun her bir sert, altın santiminden yayılıyordu. En çok da kalçasına bastıran ereksiyonun sert uzunluğundan.

Yine de inkâr ederek yavaşça başını salladı.

"Burada ne yapmaya çalışıyorsun, Brynne? Çok fazla içmişsin. Ne söylediğini bildiğinden bile şüpheliyim."

Elini uzatıp adamın gömleğinin önünü bir yumruk gibi kavradı. "Seninle seks yapmak istediğimi söylüyorum Zael. Karşılıksız, sabah beni aramana gerek yok. Birbirimizi bir daha görmek zorunda değiliz. Aslında görmememizi tercih ederim."

Onun bu teklifin üzerine atlamasını bekliyordu. En azından Atlantisli'nin kendinden memnun sırıtışına katlanmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu.

mağara adamı gibi onu kulüpten dışarı sürüklemekten önce hızlı ve kibirli cevaplarından birini savurdu.

Bunun yerine, onun hafifçe kararsız bakışlarını tuttu. Kare şeklindeki çenesi sert ve inatçı bir şekilde duruyordu.

Konuştuğunda sesi alçak ve son derece ciddiydi. "Seni yatağa götürmeliyim, çünkü bana hayatında hiç doğru düzgün sikilmemiş bir kadın gibi geliyorsun. Ama yapmayacağım. Bu şekilde olmaz."

Parmaklarını gömleğinden kurtardı ve ondan bir adım geri çekildi. Tanrım, *gücenmiş* miydi?

Brynne kaşlarını çatı ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallanmaya başladı. Vücudu durmuş bir ihtiyaçla titreşiyordu. "Seni her gördüğümde bana tam saha pres yapan sen değil miydin? Beni istediğini sanıyordum. Az önce öyle hissettirdiğine eminim."

Cevap homurtusu keskin ve yakıcıydı. "Az önce tarif ettiğin şartlar altında herhangi bir kadına sahip olabilirim. Ve sahip oldum."

"O zaman sorun ne?"

Cevap vermedi, sadece ondan uzaklaşmaya başladı. Brynne onun arkasına düştü, kalabalığı yararak ilerleyen adama yetişmek için acele ediyordu. Barı geçip çıkışa doğru ilerleyene kadar ona ulaşamadı.

"Zael, bekle. Lütfen."

Kulübün girişinde durakladı.

"Gelmemeliydim." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi ona baktı, sonra fikrini değiştirdi. Başını iki yana salladı. "Eve gitmek istiyorsan, seni eve götüreceğim. Seni yatağına bile yatırırım, Brynne. Ama seni sikmeyeceğim. Bu şekilde olmaz. Ne kadar istersem isteyeyim."

Sesi çıkmayan cevabı onu o kadar şaşırtmıştı ki, tokat atmış bile olabilirdi. Aşağılanmışlığını yutkundu, ama boğazının arkasına oturdu, Asit kadar acı.

"Hadi," dedi sıkıca. "Bize bir taksi çağırayım."

Binanın dışına çıktıklarında Brynne'in özrü dilinin ucuna kadar gelmişti. Kan dolaşımındaki tüm alkol, utancının ağırlığı altında eriyip gitmiş, kendisini soğuk ve aptal hissetmesine neden olmuştu.

Ve hiç bu kadar yalnız olmamıştım. "Zael, ben-"

İşleri düzeltmek için ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Nasıl yapacağını bildiğinden bile emin değildi.

Ama sonra yıldızların aydınlattığı uzakta parlak bir şey gözüne çarptı - rahatsız edici bir şey, Thames Nehri'nin karşısındaki ufuk çizgisini ışılatıyordu.

Bir yangın.

Hayır, bu bir yangından daha fazlasıydı. Çalkalanan, devasa bir alev bulutu ve kaynayan, kalın gri bir dumandı. Kulübün dışında, manzarayı seyretmek için bir kalabalık toplanıyordu.

Hepsi sessiz bir dehşet içinde olanları izlerken, suyun ötesinden alçak bir gümbürtü duyuldu... bunu, parçalanan metal, cam ve harcın tarifsiz gürültüsü ve çarpışması izledi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Brynne. Yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissederek Zael'e baktı. "Bu Vauxhall Cross'taki hükümet bloğu. Az önce yıkılan bina mı? Zael... Orası JUSTIS'in merkeziydi."

BÖLÜM 4

*Sipariş Merkezi
Washington, D.C.*

Lucan Thorne çok uzun zamandır savaşçıydı ve artık hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağı kadar çok şey görmüştü. Yine de Tarikat'ın karargâhtaki savaş odasında video monitörlerinden oluşan bir duvarın önünde durmuş, Londra'nın hükümet bölgesinin kalbinin yanışını çoğu teğmeni ve arkadaşlarıyla birlikte izlerken, içini kaplayan soğuk inançsızlık duygusunu inkâr edemiyordu.

Bir zamanlar ünlü İngiliz MI6'ya ev sahipliği yapan ve son yirmi yıldır JUSTIS'in küresel operasyon merkezi olan ikonik beyaz bina... *yok oldu*.

Molozdan başka bir şey yoktu. Yüksek güvenli, aşılmaz modern kale ve bu gece içinde bulunan herkes, Londra silüetini bir volkan gibi aydınlatan devasa kara kül bulutu ve yakıcı ateş tarafından tüketildi.

"Opus Nostrum sorumluluğu üstlenmek için hiç vakit kaybetmedi," dedi Gideon Lucan'ın yanından acımasızca. "Artık her şey internette."

Tarikat'ın teknoloji uzmanı elinde bir tabletle, hacker'ların ve diğer toplum uyumsuzlarının birbirleriyle övünmeyi ve övünmeyi sevdikleri yeraltı sitelerini tarıyordu. Gideon da en az yoldaşları kadar bir savaşçıydı ama aynı zamanda herhangi bir siyah şapkalı bilgisayar dehasını geride bırakacak becerilere de sahipti.

Lucan sıkı bir küfür savurdu. "Bunun olacağını tahmin etmeliydik."

Gideon, "Kimse bunun olacağını tahmin etmemişti," dedi. "Ne bir gevezelik ne de bir duruş vardı. Tehdit yoktu. Bu saldırıya kadar sessizlikten başka bir şey yoktu."

"Yine de, bir karşılık vermeden iki kilit oyuncusunu öldürmemize izin vermeyeceklerini bilmemiz gerekirdi."

Boston komuta merkezinin başındaki Sterling Chase düşünürken başını salladı. "Bu tür bir saldırı zaman alır. Planlama ve koordinasyon gerektirir. Yüksek güvenli bir hükümet tesisine, orayı yerle bir edecek kadar ateş gücüyle öylece giremezsiniz."

Uzun süredir tarikat üyesi olan Dante de aynı fikirde homurdandı. "Ayak parmağınız mülk sınırını geçer geçmez kendi kışınızı parçalara ayırmadan olmaz."

Tegan, "Bölgede olağandışı bir faaliyet olduğuna dair herhangi bir rapor yoktu," diye ekledi.

İri yarı erkek de Lucan gibi birinci nesil Soy'du; her ikisi de güçlü Soylar'dandı ve her ikisi de Düzen'in yüzyıllık kurucu üyeleri. Birbirlerini tanıdıkları uzun süre içinde arkadaştan düşmana ve tekrar düşmana dönüşmüşlerdi. Şimdi, her ikisi de babalarının Tarikat'a olan bağlılığını paylaşan cesur oğullar veren olağanüstü kadınlarla çiftleşen Lucan ve Tegan akraba kadar yakın olmuşlardı.

"Kimse bunun olacağını tahmin edemedi," dedi Tegan, "bırakın önleyecek zamanı o."

Lucan her ne kadar bunun doğru olduğuna inanmak istese de, içindeki lider suçlamanın ağırlığını omuzlarında daha az hissetmedi.

"Bunun olmasına nasıl izin verildiğini sorduklarında halka söyleyeceğimiz şey bu mu? Hepimiz gafil avlandık ve şimdi elimizde siklerimizle ortalıkta doluyoruz mu diyeceğiz?"

"JUSTIS hiçbir zaman yardımımızı istemedi, baba." Lucan'ın oğlu Darion odanın diğer tarafından ona bakıyordu. Yetişkin Breed erkeği, Londra'dan ilk raporlar gelirken savaş odasında toplanmış olan diğer savaşçıların yetişkin oğullarından birkaçıyla birlikte duruyordu.

O konuşurken, genç acemilerden birkaçı başını salladı.

"JUSTIS ya da Küresel Milletler Konseyi'ndeki herhangi birine sorun," diye devam etti Dare. "Bize güvenmiyorlar ve yöntemlerimizi onaylamıyorlar. İlk günden beri de onaylamıyorlar."

Rio, "Breed'in meşhur etkisiz İcra Dairesi'nin eski muhafızları da öyle," diye belirtti. "Ama biz de onlardan daha uzun ömürlü olduk."

İspanyol savaşçının açıklaması yoldaşları Brock ve Kade'den onaylayıcı yorumlar aldı. Müthiş eski suikastçı Hunter bile aynı fikirde olduğunu dile getirdi.

Lucan video monitörlerini doldurmaya devam eden ateşli yıkıma baktı. "JUSTIS'in ya da GNC'nin ya da gerçek bir tehdit ortaya çıkıp hepsini havaya uçurana kadar iyi bir oyundan bahseden herhangi bir örgütün onayı umurumda değil. Ben barışı önemsiyorum. Bunu kendileri için yapamayan masumların hayatlarını korumayı önemsiyorum."

"Hepimizin var, Lucan." Irk arkadaşı Gabrielle daha da yaklaştı ve ona sokuldu, bu geceki gibi bir dehşet karşısında bile sesi sakin ve mantıklıydı. Bu kararlılık onda her zaman hayranlık duyduğu şeylerden biriydi.

Ama konuşurken ona sıkıca sarıldı. Bu fiziksel temasın kendisine mi yoksa ona mı güvence vermek istediğinden emin değildi Lucan.

Gabrielle, Tarikat'ın Londra'daki komuta merkezini yöneten Mathias Rowan'a baktı. "Bu gece binada kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?"

Mathias bu gece İngiltere'de evinde olabilirdi ama kısa bir süre önce yeni doğum yapmış arkadaşı Nova ile birlikte Boston'daki arkadaşı Sterling Chase'i ziyaret etmek için Amerika'ya gelmişti.

Mathias başını belli belirsiz salladı, ikili monitörlerde dehşetin ortaya çıkışını izlerken kolu Nova'nın omzundaydı. "Hâlâ kesin bir sayı elde etmek için çalışıyorlar. Saldırının geç bir saatte gerçekleştiği düşünülürse, bölgede JUSTIS'in çok az sayıda insan üyesi vardı." Bakışları da sesi kadar ayıktı. "Adamlarım şu anda biz konuşurken sahadalar. Thane, takımın kaptanı, kurtulan olmadığını söylüyor. Görünüşe bakılırsa, Breed kayıplarının çift haneli sayılarda, muhtemelen yüz civarında olmasını beklememiz gerektiğini düşünüyor."

Toplanan savaşçılar arasında bir öfke dalgası yayıldı. Kadınların tepkisi daha sessizdi, birkaç Cinsdaş gözyaşlarını tutmaya çalışırken burnunu çekti. İçlerinde en çok etkilenen Sterling Chase'in eşi Tavia oldu.

Üvey kız kardeşi Brynne Kirkland, Londra'da JUSTIS müfettişi olarak çalışıyordu. Tavia saldırıyla ilgili ilk haberler ortaya çıktığından beri çılgınca ona ulaşmaya çalışıyordu.

"Hâlâ bir haber yok mu?" Gabrielle diğer kadına sordu. "Henüz bir şey yok." Tavia'nın endişesi ağzını düz bir çizgi haline getirdi. "Brynne Bu sabah JUSTIS merkezine gitmeden önce bana e-posta gönderdi. Fielding'in ölümüyle ilgili olarak en azından bütün gün bilgilendirme toplantılarında olacağını söyledi. Çıktıktan sonra beni arayacağını söyledi. Onu birkaç kez aradım ve e-posta gönderdim ama..." Titrek bir nefes aldı. "Brynne'in dairesi de aynı mahallede. Eğer bu gece hâlâ JUSTIS binasında değilse, o zaman muhtemelen..."

Sözleri yine kesildi, sesi kısılmıştı. Chase onu kendine doğru çekti ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. Hiçbir söz söylemedi ya da sahte bir umut vermedi, sadece acımasız bakışları Lucan'ınkilerle buluşurken eşine sarıldı.

Boston komutanı, "Opus'u daha fazla cesaretlenmeden durdurmalıyız," dedi.

Lucan başıyla onayladı. "Evet, biliyoruz. Ve yapacağız da."

Bu saldırının son olmayacağını gayet farkındaydı. Asıl amaçları küresel kaos ve terör gibi görünen kabal ile olan ilişkilerine bakılırsa, gelecek en kötü saldırı da olmayacaktı. Savaşı ateşlemekte asla başarısız olmayan türden bir çıra.

Ve Lucan'la birlikte odada bulunan her erkek ve kadın da Opus Nostrum'un mücadele etmeleri gereken tek düşman olduğunu biliyordu.

Kendini Tarikat'ın düşmanı ilan eden diğer güç, görünmediği için daha da kötüydü - şimdiye kadar adı dışında bilinmiyordu.

Selene.

Efsane ve mitlerin Atlantisliler olarak adlandırdığı gizli ölümsüzler ırkının sürgündeki kraliçesi.

Eğer Tarikat'ın verdiği bilgilere güvenilecekse, Selene kendi saldırısına hazırlanıyordu. Bildiklerine göre, planlar yapıyor ve harekete geçmek için bekliyordu. Bilmedikleri şey ise nasıl ve ne zaman olacağıydı. Belki bilselerdi, onu en iyi nasıl durdurabileceklerini de bilirlerdi. Bunu başaramazlarsa Lucan ve savaşçılarının onu yok etmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Onları yok etme şansı olmadan önce.

Ve bunu başarmak için Tarikat, Atlantisliler ve onların çılgın kraliçesi karşısında sahip oldukları her avantajı kullanmaya hazırды.

Lucan kendisini ve savaşçılarını bekleyen büyük işi düşünürken, iletişim ünitesi özel, şifreli hattına gelen bir aramayla titreşti.

Kendisine doğrudan erişimi olan insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu - çoğu şu anda onunla birlikte savaş odasında toplanmıştı.

Yeni bir ekleme dışında.

Telefonu kulağına götürdü ve sadece birkaç gün önce tanımaya başladığı bir kişinin derin sesini duydu. Tarikat'ın çok ihtiyaç duyduğu bir müttefik olarak güvenmekten başka çaresi olmayan bir adam.

"Lucan, ben Zael." Sirenler arka planda çılgık atıyor, patlayıcı artçı sarsıntıların alçak, uzak perküsyonlarıyla noktalanıyordu. "Brynnel'la birlikte Londra'dayım. Yardıma ihtiyacımız var."

BÖLÜM 5

Bryenne, Zael'e evlenme teklif etmiş ve reddedilmiş olmanın utancı aslında hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordu. Bu gece pek çok şey gerçekten olmamış gibi davranmak istiyordu, bunların başında da JUSTIS'teki meslektaşlarına yapılan iğrenç saldırı geliyordu.

Ama Washington, D.C.'ye doğru yol alan Tarikat'ın özel jetinin lüks kabininde Zael'le baş başa otururken, son birkaç saat içinde olanları görmezden gelmek mümkün değildi.

Opus Nostrum tüm Londra merkezini bir çırpıda yok etmişti.

Hayatta kalan yok. Yüze yakın JUSTIS görevlisi ve yetkilisi patlamada kül oldu, kurbanların bir düzine kadarı hariç hepsi Breed'di. Bryenne'ın örgütteki kariyerinin büyük bölümünde birlikte çalıştığı kadın ve erkekler. Sevdiği insanlar bir anda yok olmuştu.

Jet şehrin dışından havalandığında patlamanın enkazı yanıyordu. İki blok çapındaki ateşin soğuması muhtemelen günler sürecekti.

Şehri asla eskisi gibi olmayacaktı.

Tüm dünyada artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Opus bu gece bu noktayı açıkça ortaya koymuştu.

Bryenne bardağındaki buzlu çalkaladıktan sonra soğuk sıvıdan uzun bir yudum aldı. Kederi ve öfkesi daha güçlü bir şey istemesine rağmen bu kez su içti. Uzun zamandır çalıştığı işyerini yiyip bitiren cehenneme tanıklık etmek

-eski işyeri, diye hatırlattı kendine acımasızca- onu oracıkta ayıltmaya yetmişti. Bu geceden sonra hissettiklerine bakılırsa, bir damla daha içmeyebilirdi.

Zael kabinin karşısındaki koltuğundan onu izliyordu. Uçağa bindiklerinden beri alışılmadık bir şekilde çekingen davranıyordu. Şu anda bile dilini ve mesafesini koruyarak ona düşünmesi için gereken alanı tanıyordu.

Boş bardağını yanındaki konsolun üzerine koydu. "Kendimi o koridorlarda yürürken hayal edip duruyorum," diye mırıldandı usulca. "Sürekli yüzlerini görüyorum - o binada her gün birlikte çalıştığım diğer memurlar ve müfettişler. Zihnimde isimlerini saymadan duramıyorum, zihinsel bir ceset sayımı yapıyorum."

Zael ciddiyle başını salladı ama bir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve yavaşça yürüyerek onun karşısındaki deri koltuğa oturdu. Bakır telli sarı saçları, yıkımı ilk elden görmek için Londra'da yaptıkları yarıştan dolayı dağılmıştı.

Kalın dalgaları alnından geriye doğru taradı ve öne doğru eğildi, dirseklerini bükülmüş dizlerine dayayarak ona tüm kelimeleri çıkarması için zaman tanıdı. Okyanus mavisini gözleri, yontulmuş, güneşte bronzlaşmış yüzündeki vakur bakışlarını onun üzerinde tutuyordu.

Duman ve ölüm koktuğundan emin olsa da, onun kokusu taze ve temizdi, bir deniz meltemi kadar berraktı. Varlığı onu sakinleştirdi.

Bu anda, bir zamanlar bildiği her şey şimdi binlerce mil arkalarında *paramparça* olmuşken, onu sakinleştirdi.

İtiraf etmeye tenezzül etmeyeceği kadar.

"Çoğu gece merkezde geç saatlere kadar kalıyordum," dedi. "Bazen bir davayı beklediğimden erken bitirsem, hemen başka bir davaya başlardım. Bazen bütün gece çalışıyordum."

Kendi türü arasında çok nadir görülen bir şey olan bir gündüz gezgini olarak, Cins meslektaşları gibi geceleri çalışmak zorunda değildi. Ama çoğu zaman bunu tercih ediyordu. Neden yapmasın ki? Sanki evde onu bekleyen biri varmış gibi.

Ve işini çok seviyordu. Bu onun hayatındaki tek değişmez şeydi, amacı. Benim diyebileceği tek şey.

Bugüne kadar.

"JUSTIS sahip olduğum tek şeydi, Zael."

İtiraf dudaklarından dökülürken neredeyse sinecekti. Ama kendini tutamayacak kadar yorgun ve boştu. Öldürülen yüz kişiye ve hayatını adadığı örgüte uygulanan terör ve şiddetin ağırlığı neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Gözlerini ondan kaçırarak yan tarafındaki dikdörtgen pencereden dışarı baktı. Uzakta güneş ufuk çizgisini yeni yeni aşmaya başlamıştı. Sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı, buna tanıklık edecek kadar hayatta olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Farkına vardığı şey boğazının arkasına bir asit yanığı koyarak onu tırmaladı.

"Bugün işten çıkarılmamış olsaydım, diğerleriyle birlikte karargâhta olacaktım."

"Ve sen de olmadığın için kendini suçlu hissediyorsun."

Bakışlarını tekrar ona çevirdi, onun anlamasına şaşırmıştı. "O insanların çoğu arkalarında eşlerini ve çocuklarını bıraktı. Onları bekleyen hayatlar vardı."

dönmeleri için."

"Bilmediğini mi söylüyorsun?"

Oh, Tanrım. Onunla paylaşmaya hiç niyeti olmadığı bir yolda çok ileri gitmişti.

En azından o.

"JUSTIS senin için önemliydi, bunu anlıyorum. Ama sahip olduğun tek şey bu değil. Bir kere, Washington'a indiğimizde bizi karşılamaya gelecek olan çok endişeli bir kız kardeşin var."

Brynne Tavia'dan bahsedildiğinde göğsünde hissettiği şefkatli sızıyı inkâr edemedi. Zael bulundukları yeri bildirmek için Tarikat'ı aradığında sadece birkaç kelime konuşabilmişlerdi.

Tavia endişeden kendini kaybetmişti; Brynne'in hâlâ alışmaya çalıştığı bir durumdu bu. Tavia ile arasındaki bağ güçlü olmasına rağmen, o ve diğer gündüz yürüyen Cins dişi yetişkin olana kadar birbirlerinden haberdar bile olmamışlardı.

"Tavia ve ben üvey kardeşiz," dedi Brynne, Atlantisli'nin kafasına daha fazla girmesine izin vermeden önce bu konuşmanın kapısını kapatmayı umarak, biraz da küçümseyerek.

"Anneniz ya da babanız aynı mıydı?"

Brynne ona baktı. Tavia ile paylaştıkları geçmişi bilmiyor muydu?

Çılgın adamın laboratuvarı. Gündüzgezenler ve daha önce dünyada hiç görülmemiş Irk dişileri gibi genetik anomaliler üreten üreme programı. Acımasız deneyler ve istismar. Savaş silahı olarak kullanılana kadar bu üreme programının döllerini kontrol altında tutmak için kullanılan onlarca yıllık ihanet ağı.

Eğer Zael onun hakkındaki bu acınası gerçekleri bilmiyorsa, bunu ona söyleyecek kişi Brynne olmayacaktı.

Hayatı boyunca kilit altında tuttuğu anıları aklına gelince başını iki yana salladı. "Yorulдум. Artık konuşmak istemiyorum."

Ancak yakın zamanda hayata geçmemesini tercih ettiği acınası bir gerçek daha vardı. Ne kadar korksa da konuşulması gereken bir gerçek.

"Tavia ve Tarikat'ın geri kalanından bahsetmişken, bu gece aramızda olanlardan bahsetmeyeceğinize dair sizden söz almak istiyorum."

Zael koltuğuna geri oturdu, kaşlarının kalkıklığı altında bakışlarını ona dikmişti. "Dansı mı kastediyorsun?"

Gözleri parladı. "Hepsinden bahsediyorum. Bu patavatsızlığımızı kendine saklayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"*Bizim düşüncesizliğimiz.*" Karanlık bir eğlence gözlerini aydınlattı. "Yanlış hatırlamıyorsam, kalabalık bir dans pistinde dilimi birinin boğazına sokup sonra da sarhoş bir şekilde birbirimizin kıyafetlerini yırtıp bir an önce yatağa girmemiz gerektiğini söyleyen ben değildim."

Eğer deri koltuğa gömülebilseydi, bunu memnuniyetle yapardı. Tanrı'ya şükür onunla yatağa girmemişti. Yapmış olabileceğini düşünmek bile yeterince dayanılmazdı.

Yanakları öfkeden alev alev yanarken çenesini kaldırdı. "Sizin de çok doğru bir şekilde belirttiğiniz gibi, çok fazla viski içmiştim ve kafayı bulmuştum. Kendimde değildim. Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kesinlikle hiçbirini kastetmemiştim."

Zael sırttı. "Beni yanlış anlama. O dans pistinde olduğun kişiyi sevdim, Brynne. Umarım o kadını tekrar görürüm ama tercihen ayıkken."

Alay etti. "Ayık olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı. Bir daha da olmayacak."

"Bundan emin misin?"

"Tamamen."

Gerçi barda Zael'le konuşurken sadece viski içmemişlerdi. Ya da öpüşme. Ya da... geri kalanı.

O zaman öyle düşünmek istemişti. Şimdi de umutsuzca öyle olduğuna inanmak istiyordu.

Onunla yaşadıklarının düşüncesizce yapılmış bir hata olduğu konusunda kendini rahatlatmak istiyordu. Tekrarlanmayacak bir hata.

Ama o daha iyi biliyordu. Kandıramayacağı tek kişi kendisiydi. Ve muhtemelen Zael.

Jet D.C. hava sahasına doğru alçalmaya başladığında adamın ona bakışından bunu anlayabiliyordu. Sanki karşılaşmalarının her saniyesini onun gibi hatırlıyormuş gibi, onun tedirgin bakışlarını gözünü kırpmadan, kibirli bir şekilde kendinden emin bir yoğunlukla tutuyordu. Sanki o da hala damarlarında arzusunun sert davulunu hissediyordu.

Brynne onda gördüklerini, hissettiklerini inkâr etmek istedi.

Ama gerçek, etraflarındaki havada ve ona olanları reddedilemez bir şekilde anlatan o parlak mavi gözlerde cızırdıyordu

Cheapside'daki o dans pistinde aralarında geçenler sadece bir başlangıçtı, bir son değil.

BÖLÜM 6

Bryenne o sabah Tarikat karargâhına vardıklarında bile onunla konuşmamıştı. Havaalanına iner inmez Tavia ve iri yarı savaşçı oğlu Aric tarafından karşılanmışlardı - ikisi de gündüzgezerdi - Bryenne kız kardeşiyle sıkı sıkı sarılıp endişeli konuşmalar yaparken askeri sınıf siyah SUV'ye bindirilmişti.

Zael'e gelince, Bryenne'ın ona duyduğu tiksintinin ve o yokmuş gibi davranmaya çalıştığı her dakika daha da artan gerginliğin fazlasıyla farkında olarak Aric'le birlikte önden gitmişti.

Lucan Thorne ve Tarikat'ın diğer üst düzey komutanlarının toplandığı özel bir toplantı odasına getirildiklerinde, inatla mesafesini koruyarak ondan olabildiğince uzak bir pozisyon aldı. Zael sırf zevk için onu kışkırtmaya devam etmek isteyebilirdi ama şu anda herkesin karşı karşıya olduğu durumun ciddiyeti tüm dikkatini ona vermesini gerektiriyordu.

Londra'dan gelen canlı yayın arka duvarı kaplayan monitörleri dolduruyordu. Başka bir duvarda ise üç Breed savaşçısı daha video ekranları aracılığıyla toplantıyı izliyordu; biri Berlin'den, diğeri Roma'dan, bir diğeri de Montreal'den bildiriyordu. Zael birkaç gün önce Düzen karargâhına ilk gelişinde her ikisiyle de aynı şekilde kısaca tanışmıştı.

Avrupa'daki komutanlar Andreas Reichen ve Lazaro Archer'a, ardından da Kanada'daki operasyonlardan sorumlu Sibiryâ doğumlu heybetli Breed erkeği Nikolai'ye başıyla selam verdi.

Toplanan üyeler dün geceki katliamı gözden geçirirken ve Opus Nostrum'a karşı bir sonraki taktik hamlelerini tartışırken odadaki hava ciddiyetle doluydu.

Lucan uzun konferans masasının başından, "Tüm ekiplerinize derhal devriyeleri artırmalarını söyleyin," diye homurdandı. "Bu gece her aceminin savaş teçhizatını giymesini istiyorum. Gün batımından itibaren her büyük şehirde belirgin bir Düzen varlığına ihtiyacımız var."

Zael içeri girerken konuşmaya verilen arayı kaçırmadı. O hâlâ aralarındaki bir yabancıydı. Güvenmekten başka çareleri olmayan bir yabancı.

Atlantis kraliçesinin lejyonunun eski bir savaşçısı olan bu adam, nasıl olmuştu da kısa bir süre önce kendisini kraliçenin danışmanı ve müttefiki konumunda bulmuştu?

Halkının en büyük düşmanlarından türeyen kan içici katiller hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ancak onunla birlikte odada bulunan bir grup Breed erkeği katil değildi. Irklarının Kadim ataları gibi vahşi hayvanlar değillerdi.

Opus Nostrum'un sinsi, anonim üyeleri gibi korkak katiller değil.

Tarikat'ın adamları, Zael'in bir zamanlar olduğu gibi savaşçıydılar - Selene'nin intikamcı saltanatından kaçıp Atlantis sarayından uzakta, farklı bir yolda yürümeye başlamadan önce.

Birkaç gün önce Tarikat onun savaşa geri dönmesini, bu kez kendi taraflarında savaşmasını istedi. Kendi halkına karşı, eğer durum buysa. Çok fazla şey istediklerini düşünerek gitmişti. Kraliçesine karşı durmaya hazır olup olmadığına hâlâ karar vermemişti ama bu gece Opus Nostrum'un kendisine bir düşman daha kazandırdığını inkâr edemezdi.

"İkinizin de güvende olduğunu görmek içimi rahatlattı," dedi Lucan, selamlamak için elini Zael'e uzatarak. Geniş odanın diğer ucunda Tavia'nın yanındaki pozisyonunu dikkatle koruyan Brynne'a başıyla selam verdi. "Hâlâ arka kanallarımızdan ve sahadaki ekiplerimizden bilgi topluyoruz ama şu ana kadar tek hedefin JUSTIS olduğu anlaşılıyor. Bir açıklama yapmak istediler."

"Ve yaptılar da," diye kabul etti Zael. "Ama bunlar gibi haydutlar cesur açıklamalar yapmaktan hoşlanırlar. İmparatorluklarını bu şekilde kurarlar. Gerçek inananlarının sadakatini bu şekilde sağlarlar."

Montreal'den gelen video yayınında Nikolai bir küfür savurdu. "Terörize edilmiş bir halkın bunu durdurmak için her şeyi yapmaya hazır olacağı kadar kaos ve korku sağlamaktan bahsetmiyorum bile."

Sterling Chase yumruğunu konferans masasına indirdi. "Bizim gözetimimizde olmaz. Lanet olsun, Opus'la olan bu iş çok ileri gitti. Birden fazla suikast. Birkaç hafta önce GNC barış zirvesini havaya uçurma girişimi. Irk öldüren UV teknolojisi ve yasalara uyan her Irkı kan içen bir canavara dönüştürecek narkotiklerin üretimi ve dağıtımı. Onların suç listesi benim kolum kadar uzun." Boston komutanının öfkesi Tavia'ya bakınca yatıştı. "Ve sonra, birkaç gece önce, piçler kızımızı aldılar."

"Carys'i geri aldık," dedi Tavia onun acı dolu bakışlarını tutarak. "O ve Rune güvende ve kan bağlarını kutluyorlar. Bu odadaki herkese teşekkürler. Özellikle de Brynne'e."

Brynne bu söz üzerine başını kaldırdı. "Ben mi?"

Tavia gülümsedi. "Eğer senin hızlı düşünmen olmasaydı, Carys'in Neville Fielding'in partisinden kaçırıldığını fark edemeyebilirdik. Tarikat, onun ve Rune'un Riordan ve adamlarından kaçmasına yardım etmek için çok geç kalmış olabilirdi."

Brynne bu övgüden rahatsız olmuş görünüyordu. Gözlerini odada gezdirdi -ama Zael'in de fark ettiği gibi hâlâ ondan uzak durmaya dikkat ediyordu- sonra yere baktı. "Ben sadece işimi yapıyordum."

"Ve bu işte çok iyisin," dedi Lucan. "Fielding'in kirli olduğuna dair içgüdülerin doğru çıktı. Senin önsezilerin ve bizi o partiye sokup istihbarat toplamamızı sağlayan işbirliğinin olmasaydı, Opus'un şu anda olduğumuzdan çok daha gerisinde olurduk."

Chase boğazını temizledi. "İşbirliğinin JUSTIS'teki meslektaşlarınız için bir sorun olmasına üzüldüm. Tavia bu gece erken saatlerde işten çıkarıldığınızdan bahsetti."

Brynne omuz silkti. "Sanırım artık bunların hiçbir önemi yok, değil mi?" Ses tonu netti ama Zael onun sert sesindeki pişmanlık notasını duydu. "Her şeyi tekrar yapardım, hiç tereddüt etmeden. Bana neye mal olacağını bilsem bile. Hepiniz gibi ben de Opus Nostrum'un durdurulmasını istiyorum. Şimdi bunu her zamankinden daha çok istiyorum. Ne pahasına olursa olsun."

Tarikat'ın savaş odasında kafalar onaylarcasına sallandı.

Brynne Gideon'a baktı. "Fielding'in bilgisayarının sabit diskini ya da herhangi bir veri dosyasını size sağlayamadığım için üzgünüm. Yuttuğu zehirle birlikte cesedi bulunur bulunmaz, JUSTIS evi temizlemek ve soruşturma için mühürlemek üzere harekete geçti."

"Her şey yolunda." Gideon başını salladı. "En azından Riordan'ın dosyaları elimizde."

Onlara sahip *olacağız*. Eninde sonunda."

"Hâlâ o şifrelemeyi kırmayı başaramadın mı?" Lucan'ın sorusu inanılır gibi değildi. "Kırk sekiz saattir bunun üzerinde çalışıyorsun. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu senin için bir tür rekor olmalı. Ve şu anda duymak istediğim bir şey değil."

"Şifreleme... karmaşık. Aslında oldukça etkileyici."

"Ayrıca duymak istediğim bir şey de değil," diye mırıldandı Lucan karanlık bir sesle.

"İnanın bana, ben de herkes gibi henüz bunu aşamadığım için şaşkınım." Gideon bir elini dikenli sarı saçlarında gezdirdi. "Riordan'ın sabit diskini ve şifrelerini kırdım, bu çocuk oynucağıydı. Ama kötü bir müzik zevki olduğunu ve çiftlik hayvanları pornosuna düşkünlüğünü öğrenmek dışında

kornealarımı jiletle ovmak istememe neden oldu, Riordan'ın sabit diskini tam bir fiyaskoydu."

Lucan kaşlarını çatı. "Opus üyelerinin birbirleriyle elektronik olarak iletişim halinde olduklarından eminiz. O bilgisayarın hiçbir yerinde iletişim yazılımı ya da günlük dosyası izi olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Bunun için çok dikkatli. Dizinleri ve verileri silme işlemi her gece saat gibi çalışacak şekilde ayarlanmıştı. Son bir kez daha kalkış yapmadan önce onu öldürebildim. Riordan'ın tasfiye dosyasında, güvenli bir özel ağa ait bir kimlik parçası buldum." Gideon derin bir iç çekti. "Ve işte sorunlarım burada başladı. Ağda bir kilit var; her şeyde bubi tuzağı görevi gören çok sofistike bir program. Bugün neyle karşılaşacağımı anlamadan önce neredeyse onu patlatıyordum. Bunu kim programladıysa işini biliyor. Profesyonel yeteneklerden bahsediyoruz."

"Onu kırabilecek misin?"

Zael Lucan'ı çok uzun zamandır tanımıyordu ama şu anda odada bulunan herhangi bir erkek ya da kadının, Tarikat liderinin derin sesine sinen şüphe notasını daha önce duyduğundan şüpheliydi.

Gideon uzun bir süre sessiz kaldı ve bu sessizlik çok şey anlatıyordu. "Onu kıracağım. Bunu yapana kadar da rahat etmeyeceğim."

Lucan acımasızca başını salladı. "İyi cevap."

Sonra ciddi bakışlarını Zael'e çevirdi. "Bu gece bu odada duyacağınız her şeyin son derece gizli tutulacağını söylememe gerek yok sanırım."

Zael başını öne eğdi. "Elbette. Sana söz veriyorum."

Şimdi Lucan ve diğer savaşçılar ona bakarken Zael onların merakının, hatta şüphelerinin ağırlığını üzerinde hissediyordu.

"Dün gece Londra'da ne yaptığından hiç bahsetmedin Zael. Bir tür iş için mi oradaydın?" Lucan onu inceledi, kurnaz gri gözleri değerlendiriyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Zael. "İş için orada değildim."

"O zaman zevk mi?" Tarikat'ın lideri kayıtsızca soruyordu ama bunun bir güven testi olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Lucan, Zael'i Opus Nostrum'un az önce en kötüsünü yaptığı şehre neyin gönderdiğini kesin olarak bilmiyor olabilirdi ama Zael onu kandırmaya kalkıştırsa bunu kesinlikle öğrenecekti.

Ve eğer böyle bir şey olursa, kurdukları herhangi bir ittifak daha başlamadan zayıflamış olacaktı.

"Londra'ya iş ya da eğlence için gitmedim. Oraya Brynne'i görmeye gittim."

Odanın diğer ucunda, kadının gergin bekleyişi havada hissedilir bir akım gibiydi. Zael şimdi ona doğru baktı ve gözlerinin ondan uzaklaştığını ya da kaçtığını görmek yerine, ona boyun eğmiş bir şekilde baktı. Söze dökülmeyen bir mutsuzluk ve küçümseme içinde.

Ama Zael yeni arkadaşlarına yalan söyleyecek değildi. Onların kendisine olduğu kadar, kendisinin de onların güvenine ihtiyacı vardı.

"Brynne ile geçen hafta burada buluştuğumuzda, aramızda bir ilgi kıvılcımı olabileceğini düşünmüştüm. Riordan ve Brynne'in katıldığı bir ev partisinin ortasında kendini öldüren meclis üyesinin başına gelenleri duyduktan sonra, onu arayıp sormaya ve iyi olduğundan emin olmaya karar verdim. Bana olan ilgisi konusunda haklı olup olmadığımı görmek istedim."

Artık Brynne'in sessizce bir obruk açılıp kendisini yutmasını dilediğini anlamak için ona doğru bakmasına gerek yoktu. Tavia, Chase ve diğer birkaç Tarikat üyesi şaşkın bakışlarını Brynne ve onun arasında gidip gelen meraklı bakışlardan önce birbirlerine attılar.

"Yanılmışım," dedi.

Bir yanı daha iyisini bilse bile, kız kardeşi ve arkadaşlarının önünde ona bu nezaketi gösterecekti. Brynne'in yalnızken ona eziyet ettiği için ona pislik demesine izin verecekti ama eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, aralarında geçen her şey özel kalacaktı.

Yine de Brynne'in dudaklarını onunkilerin üzerinde düşünmek bile tahrik olmasını yeniden ateşlemeye yetiyordu. Burada, dişilerinden birine elini sürmeye tenezzül eden herhangi bir Atlantisliyi muhtemelen ipe çekmek isteyecek ölümcül Breed savaşçılarıyla dolu bir odada bile.

Zael dün gece Brynne'la bundan çok daha fazlasını yapmak istemişti ama daha sonra Brynne'in alkolü ya da kendisini suçlamasına izin vermemek konusunda ciddiydi. Şimdi bu şüpheli onur gösterisi için göstermesi gereken tek şey pişmanlık ve kötü bir mavi top vakasıydı.

"Brynne ile haddimi aştığımı fark edip ona evini görmeyi teklif ettiğimde şehirde kıyamet kopmuştu."

"Tanrı'ya şükür birlikteydiniz," diye araya girdi Tavia. "Kız kardeşimin bu tür bir dehşetle yüzleşmek için yalnız olmamasına sevindim. Patlamanın yakınında olsaydın neler olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum, Brynne."

"Olmadığım için şanslıydım." Brynne, Zael'in kendisine ihanet etmediğine dair kısa süreli bir onaylama bakışına rağmen, onunla birlikte anılmaktan pek de hoşnut görünmüyordu. "Şimdi, sadece Zael'in

dün geceyi arkamda bırakıp ilerleyeceğim. Bunu da Londra'ya döner dönmez yapmayı planlıyorum."

"Eve dönmek mi?" Tavia ona tedirgin bir bakış attı. "Umarım bunu kastetmiyorsundur."

Zael bilerek kıkırdamasını engelledi. Demek istediği, onunla arasına kilometrelerce mesafe koymak için sabırsızlandığıydı. Eğer bir yere kaçmaya hevesliyse, onu bekleyen hiçbir şey olmadığını itiraf ettiği harap bir şehre dönmektense ondan uzaklaşmayı tercih ederdi.

Dün gece itibariyle, daha da az.

Uçakta olduğu gibi şimdi de Brynne'in geçmişiyle ilgili söylemek istemediği şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Brynne'in gözlerindeki tekinsizliği görünce şaşırmıştı. Güzel yüzünü karartan gölgelerin, konuşmaya dayanamadığı yaraları ima ettiğini fark etmek onu öfkelenmişti.

Ve ona karşı hissetmeye hakkı olmadığı bir koruyuculuk dalgası hissederek şaşkına dönmüştü.

Onun için
değil. Hiç
kimse için
değil.

Eğer işler duygusal düzeyde karışırsa, etrafta dolaşacak biri değildi. Yaşamı boyunca birden fazla kişi bunu doğrulayabilir.

Tavia şimdi, "Bir süre yanımızda kalırsan kendimi daha iyi hissedeceğim," diyordu. Brynne'in elini kendi elinin içine aldı. "Hayatımda bir kız kardeşim olduğu fikrine hâlâ alışmaya çalışıyorum. Tehlikeli bir duruma tek başına geri dönmene izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Brynne'in dudakları bir tartışmanın başlangıcıyla aralandı ama önce Lucan konuştu.

"Bu konuda Tavia'ya katılmak zorundayım. Opus'un artık Tarikat'la işbirliği yaptığınızı bildiğini varsaymak zorundayız, bu da Londra'ya döndüğünüzde sırtınızda bir hedef olması ihtimalinin riske atılamayacak kadar yüksek olduğu anlamına geliyor."

"Ben kariyer sahibi bir kolluk kuvvetiyim Lucan. Savaş ve kriz müzakereleri konusunda da eğitim almış madalyalı bir dedektifim."

"Güzel. O halde daha yüksek rütbeli bir yetkilinin kararını kabul etmek istemiyorsanız, biriyle tartışmanın ne zaman boşa çıkacağını anlayabilmelisiniz."

O anda Zael'e doğru bir bakış attı ve Zael onaylayan başını salladığını gizlemek için yeterince hızlı davranmadığını biliyordu. Onu görmek

istediğinden değil.

Mutsuzdu ama aynı zamanda onu JUSTIS'in için için yanan kalıntılarının ya da saldırıyı gerçekleştiren sadist pisliklerin yakınında görmek istemiyordu.

Buna inanmak istese de istemese de Tarikat'ın yanında en güvende olacaktı.

"Haklılar," dedi Zael. "Dün gece patladığında binada olmayabilirsin ama bu Opus'un orada olmadığını bildiği anlamına gelmez."

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, onun müdahalesine açıkça öfkelenmişti. "Her şey iyi planlanmış bir saldırıya işaret ediyor. Opus'un bunu gerçekleştirmesi zaman aldı. Tarikat'la çalıştığım yaklaşık bir haftadan çok daha uzun bir süre."

"Evet," diye kabul etti. "Ama o zamandan çok daha önce sırtında bir hedef olmadığı ne malum? Sadece JUSTIS'in bir parçası olduğun için değilse bile, Tarikat'ın kilit komutanlarından birinin akrabası olduğun için?"

"Yüce İsa." Küfür Sterling Chase'den gelmişti. Boston komutanının ciddi bakışları Tavia'dan kız kardeşine kaydı. "Birbirinizle olan bağlantınızı gizli tuttuğumuzu sanıyorduk ama ya Opus'tan biri biliyorsa?"

Bryenne bu olasılığı düşünürken yüzündeki öfkenin bir kısmı boşaldı.

"Artık güvendesin," dedi Zael ona. "Önemli olan da bu."

Gözlerini kırptırdı ve tekrar yukarı bakmayı reddederek ondan uzaklaştı.

Varlığı duruma yardımcı olmadığından, işleri onun için ve onu ikna etmeye çalışan insanlar için kolaylaştırmaya karar verdi.

"Eminim Tarikat'ın tartışması gereken pek çok şey vardır," dedi ve kapıya doğru bir adım attı. "Eğer artık bana ihtiyacınız yoksa, sanırım gitme vaktim geldi."

Lucan boğazını temizledi. "O kadar çabuk değil, Zael. Evet, konuşulması gereken şeyler var; halkınız ve kraliçeleriyle ilgili son gelişmeler de buna dâhil."

BÖLÜM 7

Tarikat Zael'i konferans salonunda kapalı kapılar ardında yapılan bir toplantıya çağırdıktan sonra Tavia Brynne'ı Lucan'ın Cins Arkadaşı ile buluşması için Washington'daki geniş malikânenin rezidans bölümüne götürdü.

"Şu anda alışılmadık derecede dolu bir evimiz var," dedi Gabrielle Thorne, görkemli, kumral saçlı Breedmate, Tavia ve Brynne'ı Tarikat'ın devasa merkezindeki zarif üçüncü kat koridoruna götürürken. "Bu kanat bugünlerde pek kullanılmıyor. Eski ev elçilik olarak kullanılırken üçüncü katın tamamı yabancı devlet adamlarının ziyaretine ayrılmıştı."

Eski ev mi? Saray gibi bir yerdi. Brynne İngiltere'de daha az etkileyici olan kraliyet konutları görmüştü. Pasajın fildişi duvarları incelikle işlenmiş işlemelerle kaplıydı ve zengin renkli, kalın İran halıları pırıl pırıl koyu ahşap zeminleri kaplıyordu. İki arkadaşını uzun koridorun ortasına doğru takip eden Brynne, yol boyunca cilalı kaideler üzerinde duran çok sayıda oyma büste ve neoklasik heykellere ya da ipek kaplı duvarlarda usta sanatçıların tablolarıyla yarışan önemli yerlerin ve doğa harikalarının antika fotoğraflarına hayran kalmaktan kendini alamadı.

Gezintisi, eskitilmiş deri kitap ciltleri ve limon cilalı, eski ahşap kokan görkemli bir kütüphanenin açık kapılarının önünde sona erdi. Başka bir zaman, farklı koşullar altında, kendini günlerce o kitapların arasında kaybolurken görebilirdi.

"Bana yer açmak için zahmete girmenize üzüldüm. Sanırım ikinizin de yapacak daha önemli işleri var, özellikle de bu hafta."

Gabrielle ona gerçekten sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Hiç sorun değil. Tavia'nın kız kardeşi olmasan bile, geçen gece bizim için yaptıklarından sonra, Tarikat'ın ailesinin bir parçasısın, Brynne."

Tavia başıyla onayladı. "Kendi evinde olmayı tercih ettiğini biliyorum ama umarım şimdilik burada rahat edersin."

O konuşurken, Gabrielle kütüphanenin tam karşısındaki kapıyı açmak için döndü. İçerideki oda büyüktü ama rahattı; bir tarafında küçük bir oturma alanı, diğer tarafında ise sayvanlı bir yatak vardı. Uzun pencerenin perdeleri sabah ışığını ve bakımlı bahçenin manzarasını içeri almak için çekilmişti.

aşağıda. Açılan kapının yanındaki bir masanın üzerinde, taze kesilmiş çiçeklerden oluşan bir vazoda havayı kokulandırıyor.

Bryenne içeri girerken, "Oda çok güzel," dedi. "İkinize de teşekkür ederim."

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi Gabrielle ona. "Bu tüm malikâne için geçerli. Ve istediğin kadar kalabilirsin."

"Yoksa kız kardeşim ve Tarikat ısrar ettiği sürece mi?"

Tavia kısa bir iç çekti. "Bunun bir ceza olması gerekmiyor, biliyorsun. Biz sadece sizin iyiliğiniz için endişeleniyoruz."

Bryenne öyle olmadığını biliyordu. Reddetmek için elini salladı. "Sorun değil. Anlıyorum. Hatta Londra'nın şu anda benim için en iyi seçim olmayabileceğini de kabul ediyorum. Sanırım biraz dik kafalı olduğumu söyleyebilirsiniz, özellikle de bana ne yapıp ne yapamayacağımın söylenmesi söz konusu olduğunda."

Tavia ve Gabrielle birbirlerine eğlenerek baktılar.

"Bence sen kesinlikle kabileni bulmuşsun," dedi Gabrielle gülerek.

"Peki ya Zael?" Soru, kendini tutmayı bile düşünmeden ağzından çıkıverdi.

"Peki ya o?" Tavia sordu. Sorgulayan bakışlarında bir merak kıvılcımı parladı. "Ve neden ikinizin arasında ikinizin de söylemek istediğinden daha fazla bir şey olduğu izlenimine kapılıyorum?"

"Aramızda kesinlikle hiçbir şey yok."

Belki de inkârı çok ani, çok ısrarcıydı. Tavia'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, kurnaz üvey kardeşini ikna edemediği kesindi.

Bryenne omuz silkti. "Onu kendin de duydun. Zael dün gece Londra'da ortaya çıktı ve muhtemelen her kadının yaptığı gibi benim de onun ayaklarına kapanacağım gibi yanlış bir düşünceye kapıldı."

Hayır, onun ayaklarına kapanmamıştı. Sekse aç bir kadın gibi üzerine atlamıştı. Teknik olarak konuşursak, öyleydi. Pek çok şeye açlık çekiyordu ama Zael'in içindeki bu zayıflığın bir parçasını bile görmesine izin verecek kadar aptaldı. Şimdi, muhtemelen bunu yaşamasına asla izin vermeyecekti.

Diğer gizli utancı hakkında bir şey bilseydi ne yapardı? Laboratuvar karışımı DNA'sının derinliklerinde gizlenen tehlikeli olanı. Yetiştirilme tarzının yakasının altından çıktığından beri sakladığı. Tavia bile bilse ona aynı gözle bakmazdı. Kimse bakmazdı, haklı olarak.

Bryenne düşüncelerini canavarca başlangıçlarından uzaklaştırdı ve son zamanlardaki kızgınlığının kaynağına geri döndü. "Atlantisli söz konusu olduğunda, romantik bir ilişkiyle ya da başka bir şeyle ilgilenmiyorum."

"Mm-hmm," diye yanıtladı Tavia. "Ve bu yüzden mi bu kadar çok çabalıyorsun?"

"Geldiğinizden beri onu görmezden mi geliyorsunuz?" Tanrım, o kadar fark edilmiş miydi? Hâlâ öyle mi?

Bugün Zael'e bakmamaya çalışıyordu çünkü ne zaman bakışları Zael'e takılsa tek düşünebildiği onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek oluyordu. Ve onun dudaklarının ne kadar sıcak ve hükmedici olduğunu hatırladığında, dans pistinde birbirlerine yaklaşmış ve şehvetli bir şekilde hareket eden vücutlarının ne kadar iyi hissettirdiğini... Tek istediği o heyecanı tekrar hissetmektir.

Neden dün gece akıllıca olanı yapıp o sevimli, müsait ve tamamen zararsız barmenin onu eve götürmesine izin vermemişti? Neden barda onu çevreleyen ya da içkilerini içmek için yanına gelen diğer erkeklerden birine -insan ya da Breed- evet diyemedi?

Cevabı biliyordu ve ne yazık ki her şey Zael'e geri dönüyordu. Diğer erkeklerin hiçbirini istememişti. Zael'i de istemediğine yemin edebilirdi ama vücudunun başka fikirleri var gibiydi.

Hiç şüphe yok ki onu öpmek büyük bir hataydı.

Geri alamayacağı ve ne yazık ki asla unutamayacağı bir şey.

Onunla aynı çatı altında olduğu sürece onu aklından çıkarmak çok daha zor olacaktı. Daha da kötüsü, eğer uzun bir süre Tarikat'la yakın ilişki içinde olacaksa.

"İkiniz de onun gerçekten akıllıca bir müttefik seçimi olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Sen bilmiyor musun?" Tavia sordu. "Eğer böyle düşünmen için bir neden varsa Bryenne, bunu bilmemiz gerek."

Zael'i tamamen göz ardı etmek istiyordu ama gerçek şu ki, onu ilk gördüğü andan itibaren başının belası olmasına rağmen, Tarikat'ın karşı karşıya olduğu sorunlar hakkında bilgili ve ilgili görünüyordu. Belki sevimsiz bir herifti ama güvenilir birine benziyordu.

Bu gece herkesin önünde onu nasıl aptal yerine koymadığını görmek bile onu endişelendiriyordu. İnanılmaz bir şekilde, onun alay konusu olabileceğini düşünmesini sağladıktan sonra, sırrını kendine sakladı.

Ve belki de *tamamen* cazibesiz de değildi.

Yine de...

"O Atlantisli," diye mırıldandı, sanki bu ondan şüphe etmek için yeterli bir sebepmiş gibi. Ona göre bu en azından sorgulanmaya değerdı. "Onun hakkında gerçekten ne biliyoruz?"

Gabrielle Tavia'ya baktı, yumuşak kahverengi gözlerinde kararsızlık vardı. "Zael'in Tarikat'la olan ittifakının her türlü riske degeceğini varsayacak kadar şey biliyoruz."

"Atlantislilerin kraliçesiyle ilgili bir şey yüzünden mi?" İki kadın da soru sorar gibi kendisine bakınca, "Konuşmaya resmi olarak dahil edilmediğimin farkındayım ama Lucan'ın aşağıda Zael'e yaptığı yorum kulağa pek de güven verici gelmedi," diye ekledi.

Bu hafif bir ifade oldu. Brynne'in içgüdüleri, ölümsüz ırktan ve onların görünürdeki hükümdarından uğursuz bir şekilde bahsedildiğinde yüksek alarma geçmişti.

"Evet, onun yüzünden," dedi Tavia, Gabrielle'in izin veren baş hareketinden sonra. "Selene'de bir düşmanımız olduğunu birkaç hafta önce, Küresel Milletler Konseyi barış zirvesi Opus Nostrum tarafından tehlikeye atıldığında öğrendik-"

"Saldırdılar," diye düzeltti Gabrielle. "Eğer morötesi silahları Tarikat onu durduramadan önce patlasaydı, oradaki her Breed ileri gelenini katledeceklerdi."

"Hatırlıyorum," dedi Brynne. "O toplantıda yüzlerce diplomat ve dünya lideri vardı."

Saldırı girişimi haberi tüm dünyada panik içinde manşetlere taşınmıştı. Tarikat'ın kahramanca eylemlerine gelince, bu onları çoğunlukla Irk'ı bir bütün olarak küçümseyen insan nüfusuna ya da savaşçıları kendi türleri arasında kanunlara aşırı bağlı değişken bir güç olarak gören Darkhavenlilere sevdirmek için çok az şey yapmıştı. JUSTIS bile Tarikat'a gereken saygıdan çok şüpheyle baktığı için suçluydu.

"Peki Opus'un GNC zirvesine saldırmasının Atlantislieler ya da kraliçeleriyle ne ilgisi var?"

"Her şeyi planlayan Opus üyesi Atlantisliydi," diye açıkladı Gabrielle.

"Reginald Crowe?" Brynne sordu. Dünyanın en zengin, en güçlü iş adamlarından birinin ölümcül terör örgütünün bir parçası olduğunu öğrendiğinde yeterince şok olmuştu. Ama bu? "Crowe'un Zael'in adamlarından biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kimse bilmiyordu," dedi Tavia. "Öldürülmeden hemen önce bazı savaşçılara Opus'un kraliçesinin planladıklarıyla kıyaslandığında sadece bir oyun olduğunu söyleyerek böbürlendi. Daha önce hiç görmediğimiz bir savaş beklememiz gerektiğini söyledi."

"Aman Tanrım." Brynne boğazındaki soğuk korku düğümüne karşı yutkundu. "Opus'la uğraşmak yeterince kötü değilmiş gibi bir de bu mu çıktı?"

Gabrielle başını salladı. "Yine de bizim lehimize bazı avantajlarımız olabilir. Selene'in önüne geçmenin yollarını arıyorduk. Zael bize yardım edebilir."

"Belki de tek kişi o," diye ekledi Tavia. "Ama onu zor bir duruma sokuyoruz."

"Evet ama şu anda Tarikat'la ittifak yapmak için kendine göre nedenleri var," dedi Gabrielle. "Jordana, birincisi."

Tavia kısa süre önce Boston'daki kız kardeşini ziyareti sırasında Brynne'a genç kadından bahsetmişti. Jordana bir sanat müzesinde Carys Chase'le birlikte çalışıyordu ve kısa süre önce Sterling Chase'in kıdemli savaşçılarından biriyle çiftleşmişti. "Zael'in onunla ne ilgisi var?"

Soruyu Tavia ya da Gabrielle yerine Carys cevapladı. Başka bir genç kadınla birlikte açık kapı aralığında duruyordu. "Zael'in kiminle ne ilgisi var?"

"Jordana," dedi Tavia, kızına cevap olarak mı yoksa ateşli Carys'le birlikte içeri giren ruhani, söğüt gibi sarışını selamlamak için mi, Brynne tam olarak emin değildi.

Carys selamlaşmak için duraksamadan Brynne'e doğru yürüdü ve onu sert bir kucaklamanın içine çekti. "İyi olduğun için çok rahatladım," dedi ve uzun bir süre sonra geri çekildi. "Dün gece Londra'da olanları duyduğumda, yaralanmış ya da daha kötüye gitmiş olabileceğinden çok korktum."

Brynne genç gündüzgezenine gülümsedi, onu gördüğüne aynı derecede memnun olmuştu. "Ben iyiyim. Ve şükürler olsun ki sen de iyisin."

İkisi arasında Fielding'in ev partisindeki ortak görevlerinden önce bile özel bir bağ vardı. Brynne, Carys'in Opus'un en sadist üyelerinden biri tarafından burnunun dibinde kaçırıldığını öğrendiğinde korku ve dehşete kapılmıştı.

"Sen olmasaydın burada olamazdım," dedi Carys. "Tarikat tam zamanında geldi, hepsi senin sayende."

Brynne, "Ben olsam tam olarak böyle açıklamazdım," diye itiraz etti. "Ve annenin bana anlattığına göre, kendi başına oldukça etkileyici bir şekilde işleri halletmişsin. Belki de Tarikat'a katılmanla ilgili konuştuklarımız o kadar da çılgınca değildi, ha?"

Carys sırtıttı, keskin mavi bakışlarından gurur fışkırıyordu. "Jordana buradayken müzede çalışmayı ne kadar sevsem de, aslında

bir kariyer değişikliği düşünüyor."

Jordana homurdanarak doğaüstü tanrıçanın illüzyonunu bozdu. "Rune'un bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa yapmayacaksın."

"Pazarlık yapıyoruz," dedi Carys kaşlarını sallayarak. "Bana kan bağıyla bağlandığında neye bulaştığını biliyordu."

Arkadaşı güldü ve başını salladı. "Merhaba," dedi Brynne'a. "Sizinle tanışmak bir zevk. Ben Jordana."

"Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk," dedi Tavia nazikçe. "Brynne'a Zael'in babanı tanıdığını açıklamak üzereydik."

"Ah." Yüzü aydınlandı ama gözlerinde bir hüznün izi vardı. "Onlar çok iyi arkadaşlardı. Birlikte askerlik yaptılar."

"Selene'in lejyonunda," diye ekledi Tavia. "İkisi de yıllar önce diyardan kaçtı." Brynne bu haber onu şok etmemiş gibi davranmadı. "O bir asker miydi?" "En iyilerden biriydi," dedi Jordana. "Babam geçenlerde bir savaşta öldürüldükten sonra

Boston, Zael beni bulup ona geri götürmek için gelen kraliçenin muhafızlarından korudu. Beni hayatıyla korudu."

Tatlı dilli oyuncu Zael sadece Atlantisliler için önemli bir savaşçı değil, aynı zamanda ölen yoldaşının çocuğu için de bir kurtarıcı mıydı? Onunla ilgili birbiriyle çelişen iki görüşü uzlaştırmak kolay değildi ama Brynne'ın zihni Jordana'nın söylediği başka bir şeyi de sindirmeye çalışıyordu.

"Baban için üzgünüm, Jordana. Ama... Anladığımdan emin değilim. Kraliçenin muhafızları neden seni arasın ki?"

Carys kolunu arkadaşına doladı. "Çünkü Jordana onun torunu. Onun tek varisi."

"Aman Tanrım." Brynne'ın ağızı açık kaldı. "Atlantis kraliçesinin varisi. Kraliyet soyundan mı?"

Tavia başıyla onu onayladı. "Jordana'nın kimliğini kendi güvenliği için gizli tutuyorduk."

"Annem Selene'nin tek çocuğuydu," diye açıkladı Jordana. "O ve babam yasak olmasına rağmen birbirlerine aşık olmuşlar. Babam onu eşi yaptıığında yasaları çiğnedi."

"Aşkı yasaklayacak kadar güçlü bir yasa yoktur," dedi Gabrielle.

"Hayır, yok." Jordana hüznüyle gülümsedi ve başını salladı. "Ben doğduktan sonra sorunlar çıktı... ödenmesi gereken bedeller. Selene annemle babamı ayırdı. Annem umutsuzluğa kapıldı ve sonunda kendi canına kıydı. Ve böylece babam beni kaçırdı. Beni dışarıda güvendiği insanlarla sakladı, sonra beni korumak ve bana bir şeyler vermek için hayatımdan çıktı."

Krallık içinde asla sahip olamayacağım özgürlükler. Büyükanmem onun başına ödöl koydu. Muhafızlarının onu bulması yirmi beş yıl sürdü ama buldular."

Bryenne ne diyeceğini bilemedi. Duydukları karşısında şaşkınlık ve tiksinti arasında gidip gelirken, Jordana'nın -ve mahvolmuş anne babasının- yaşadıklarına üzülerək sessizce durdu. "Ve Zael'in yardım ettiğini mi söylüyorsun?"

Jordana başını salladı. "Selene'nin muhafızları Boston'a gelip babamı öldürdüğünde, Zael beni güvenli bir yere götürdü. Beni korumak için eski yoldaşlarından bazılarıyla bile savaştı. O olmasaydı bugün burada olamazdım."

Jordana'nın Zael'e olan düşkünlüğü çok açıktı. Görünüşe bakılırsa genç kadın için yaptıkları düşünüldüğünde, bu sevgi anlaşılabilirdi. Ancak Jordana, Zael'in dış dünyaya sunduğundan farklı bir adamı tarif ediyor gibiydi.

Bryenne'e de.

Bu Zael cesur bir adamdı. Ölmüş bir arkadaşının çocuğunu soğuk, geniş kapsamlı bir güce sahip bir düşmandan korumak için her şeyi riske atabilecek türden asil biriydi. Jordana bir kahramanı tarif etmişti - onu düşündüğünde Bryenne'ın aklına gelen ilk kelime bu değildi.

Bu yeni bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Ayrıca, umutsuzca hor görmek istediği adama karşı duyduğu saygının yumuşamasıyla ne yapacağını da bilmiyordu.

Tavia, Jordana'nın elini şefkatle sıkarken, "Sen olmasan hepimizin hayatı daha boş olurdu," dedi.

"Bu doğru," diye kabul etti Carys. "Ayrıca babanın bunca yıl Selene'den sakladığı Atlantis kristali de elimizde olmazdı."

Bu tuhaf gönderme Bryenne'ı Zale ve paylaştıkları o rahatsız edici öpücük hakkındaki istenmeyen düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Kristal de ne demek? Sen neden bahsediyorsun, Carys?" "Ah, bu bambaşka bir hikâye," dedi Tavia. "Her şeyi açıklayacağız Bryenne, ama bunu kahvaltıda yapalım. Çok uzun bir gece geçirdin ve eminim açlıktan ölüyor olmalısın."

BÖLÜM 8

"Buraya son gelişinde senden istediğim şey hakkında daha fazla düşündün mü?"

Bunu düşünmüş müydü? Zael Lucan'ın sorusu karşısında homurdandı. "Benden halkıma ihanet etmeyi düşünmemi istediniz Komutan Thorne. Sizi temin ederim, o zamandan beri aklımın bir köşesinde bu var."

İkisi yalnız konuşmak için konferans salonundan ayrılmışlardı ve Lucan'ın Zael'e gösterecek bir şeyi olduğunu söylemişti. Küçük toplantı odalarının, eğitim tesislerinin ve Gideon'un bilgisayarlar ve iletişim ekipmanlarıyla dolu yüksek teknoloji sığınağının yanından geçen labirent gibi koridorlarda yürüdüler; eksantrik Breed erkeği, kayan kodlarla dolu yarım düzine dokunmatik ekranlı monitördeki işine çoktan dalmıştı.

"Senden kimseye ihanet etmeni istemedim Zael. Senden güvenini istedim. Tarikat kraliçeniz ve onun niyetleri hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışırken bana güvenmenizi istedim."

"Selene çok uzun zamandır benim kraliçem değil."

Lucan ona, "Onun lejyonlarından biri olarak yüzyıllarca ona hizmet ettin," diye hatırlattı.

"Evet. Ve yüz yıldan daha uzun bir süre önce krallığı bir kaçak olarak terk ettim. Hayatta olduğum sürece, Selene için başına ödül konmuş bir kaçaktan başka bir şey değilim." Tıpkı yoldaşı Cassianus ve istikrarsız bir hükümdardan korkmadan yeni bir yerde yeniden başlamak için kaçan az sayıdaki diğer Atlantisliler gibi.

"Ama sadakatin hâlâ sağlam mı?" Lucan'ın sorusunda ve imasında bir ağırlık vardı.

Zael dürüstçe cevap verdi. "Selene'ye hizmet etmiyorum ama onu tamamen de kınayamam. Bir zamanlar iyiydi ama artık intikamcı ve güçlü bir kadın. Atlantis Kadim atalarınız tarafından yok edildiğinde kalbi buz tuttu."

"Kin tutmak için çok uzun bir süre."

"O ölümsüz, Lucan. Kalbi asla erimeyebilir. Tek çocuğu öldükten ve tek varisi elinden alındıktan sonra daha da soğudu."

"Cass'in aynı anda aldığı kristalle birlikte," diye ekledi Lucan.

"Evet, kristalle birlikte." Kristal artık Tarikat'ın elindeydi. Zael bunu doğrulamak için hazineyi görmüş değildi.

Yeni kurdukları ittifak ne kadar önemli olsa da Lucan Thorne, Jordana'nın babasından aldığı ve Tarikat'a emanet ettiği kristale Zael'in yaklaşmasına izin vermek istememişti. Bunun için Zael'in Irk erkeğine saygı duyması gerekiyordu.

Kristal, diyarın bir zamanlar sahip olduğu beş kristalden biriydi. Her biri muazzam bir güç kaynağıydı ve çok yönlü kullanımları vardı. Yanlış ellere geçerse -örneğin Zael'inkinden daha az onurlu bir Atlantislinin eline geçerse- sonuç felaket olabilirdi.

Lucan koridorda durdu ve onunla yüzleşti. "Birkaç gün önce burada karşılaştığımızda, Tarikat'ın size bir müttefik olarak güvenip güvenemeyeceğini sormuştum."

Zael başını salladı. "İkimizin de aynı şeyi -herkes için kalıcı barışı- istediğimizden emin olduğum sürece sana her zaman güvenebileceğimi ve itimat edebileceğimi söylemiştim."

"Demek öyle." Bir süre sonra Lucan ona ilerlemesini işaret etti.

Zael getirildiği devasa odayı hemen tanıdı. Sadece birkaç gün önce Tarikat karargâhına yaptığı ilk ziyarette orada bulunmuştu ve bu geniş arşiv odasını asla unutamayacaktı. Ya da ondan sorumlu olan olağanüstü kadını.

"Merhaba, Zael."

"Jenna. Merhaba." Zayıf, kısa saçlı esmer kız kayıt yaptığı günlüğü bir kenara bırakıp onu selamlamak için yanına geldiğinde gülümsedi.

"Geldiğinden beri Dylan'ı görme fırsatın oldu mu?" Jenna sordu. "Seni bulabileceğini umarak birkaç kez buraya geldi bile."

"Onu henüz görmedim, hayır," diye cevapladı Zael, diğer Irkdaş'tan bahsedildiğinde bir pişmanlık -ve sevgi- duygusu hissederek. "Gördüğümünden emin olacağım."

Lucan boğazını temizledi. "Yeniden bir araya gelmek için bolca vaktimiz olacak ama şu anda Zael'in senin imgelemlerinle ilgili gelişmelerin ne durumda olduğunu anlamasını istiyorum Jenna."

Geçmişini ve Jenna'nın insan derisinin her yerinde izlenen Irk *dermagliflerinin* şaşırtıcı nedenini bilse bile, bakmamak zordu. Ancak dış görünüşü Jenna'yı benzersiz kılan diğer şeyin yarısı kadar bile ilginç değildi.

Yaşayan son Kadim'in, yani Breed ırkının vahşi atalarının korkunç saldırısından kurtulan Jenna, artık saldırganının rüya gibi anılarına sahipti ya da kimilerine göre lanetlenmişti. Bulunduğu günlükler

Son yirmi yıl boyunca yapılan dolgular, artık ölmüş olan bu yırtıcının gözünden görüldüğü şekliyle, Irk'ın tarihinin şaşırtıcı bir tarihçesiydi.

Lucan'a baktı. "Ona Atlantis'e yapılan saldırıyla ilgili daha fazla ayrıntı gördüğümü söyledin mi?"

"Biz de tam o konuya geliyorduk," dedi Lucan. "Ona gösterme zamanının geldiğine karar verdim."

Zael bir açıklama isteyecekti ama odaya girdiğinden beri şakaklarına sürekli ve dikkat dağıtıcı bir uğultu dolmaya başlamıştı. Göğsü ve uzuvları giderek daha sıcak hissediyordu... sanki içinde bir fırın açılmıştı.

"Kristal." Lucan'a kuşkulu bir bakış fırlattı. "Burada, bu odada."

Onay istemiyordu. Sormasına da gerek yoktu. Vücudundaki her hücre, halkına ait olan diğer dünyaya ait güç kaynağının yakınlığına tepki veriyordu.

Lucan Jenna'ya başıyla işaret etti. "Göster ona."

Odanın diğer tarafında açık duran büyük bir kasaya doğru yürüdü. Sağlam kasanın içinden bir nesne alıp elinde taşıyarak geri döndü. Mührü kırılmış, küçük, sıradan bir metal kutuydu.

Zael'in titanyum kabın içinde yumurta büyüklüğünde, gümüşü bir kristal olduğunu anlaması için içine bakmasına gerek yoktu. Kutu mühürlü olsaydı, metalin özellikleri kendi türünden herhangi birinin kristalin gücünü yakın mesafeden bile hissetmesini engellerdi. Jordana'nın ona anlattığına göre Cass bu kristali insan dünyasında bu kadar uzun süre bu şekilde saklamıştı.

Ama güç kaynağı şimdi ona açıkken, Zael onun ısını ve titreşimini sanki kendisinin bir parçasıymış gibi hissediyordu. Birçok yönden, kristal onun bir parçasıydı. O ve onun türünden olan herkes bir zamanlar Atlantis'e ait olan beş kristalin hepsiyle benzersiz bir bağ paylaşıyordu.

Jenna Zael ve Lucan'ın önünde durmuş, kutuyu avuçlarının içinde dikkatle tutuyordu. "Bu şeye ilk dokunduğumda gerçekten de kıcımlı tekmeledi."

Lucan homurdandı. "Bu duyduğum en hafif ifadeydi. *Glifleri* çıldırdı, renk cümbüşüne döndü ve kristal ellerinin içinde güneş gibi parladı."

Zael onu dinledi ve kendisine ne yapabileceğini bilmeden kristale dokunmaya cesaret etmesine hayret etti. Ama tüm kadınlardan gördüğü kadarıyla

Tarikat'ın ve geniş ailesinin bir parçası olan Jenna'nın nadir görülen bir cesareti vardı.

"Kristale dokunduktan sonra gördüğüm imgelemler şimdiye kadar gördüklerimin en güçlüleriydi," diye açıkladı Jenna. "O zamandan beri onunla biraz daha fazla çalışıyorum, kendimi her seferinde daha uzun süre dayanmaya şartlandırıyorum çünkü bu anıları zihnimde daha güçlü, daha canlı hale getiriyor gibi görünüyor. Atlantis'in yok edildiği günle ilgili neredeyse tam bir hesap topladım."

Zael şaşkınlığını gizleyemedi. "Olağanüstü bir iş. Kadim'in gözünden baktığında yaptığın şeyleri görmenin kolay olmadığını biliyorum. Tarikat sana sahip olduğu için çok şanslı."

Güldü. "Bana bir iyilik yap ve bunu arkadaşşıma söyle. Brock bunu yaptığım için aklımı kaçırdığımı düşünüyor."

"Çünkü seni seviyor," dedi Lucan ayık bir sesle. "Senin acı çektiğini görmekten hoşlanmıyor, bu sadece senin anlattıkların gibi iğrenç imgelemler yoluyla olsa bile. Eğer Gabrielle'in yerinde olsaydın, seni yanına yaklaştırmaktansa bu Atlantis kayasını parçalayıp toz haline getirmeyi tercih ederdim."

Zael duygularını anlıyordu ama Lucan'ın önerdiği şey imkânsızdı. "Kristaller yok edilemez. Senin ya da benim sahip olabileceğimiz hiçbir yöntemle."

Jenna'nın elindeki titanyum kutuya baktı, beş kristalden birini yakından görüyor olmanın dehşeti içindeydi. Onu bir fener gibi, gerçekte olduğu gibi canlı bir güç kaynağı gibi kendine çekiyordu.

Parıldayan gümüşü yüzeyinin altında, kristalin çekirdeğinin derinliklerinde ışıltılı ışık fasetleri parlıyordu. Kozmik gücün uğultusu onun içine kadar ulaştı ve türünün herhangi bir üyesinde olduğu gibi hücrelerini uyandırdı.

Kristalin içindeki enerji Zael'in yakınlığına tepki verip nabız gibi atmaya başladığında Lucan'ın temkinli hırıltısını yanında duydu. Ve Zael'in bedeninin içinde, kristalin gücünün sıcaklığının onda da arttığını hissetti.

"Kristal," diye fısıldadı Jenna, gözleri büyümüştü. "Ona bir şeyler oluyor."

"Neler oluyor Zael?"

"Sana gösterirsem daha iyi anlayacaksın."

İri yarı Breed erkeğinin yüzündeki cevap veren ifade hiç de kesin değildi.

"Güven," dedi Zael. "Seninki bende mi?"

Lucan'ın tereddütle başını sallaması üzerine Zael kutuya uzandı ve kristali avuçlarının içine aldı. "Bir kristalin yakınında, bir Atlantislinin

hayatı

güç katlanarak artar. Gücümüz de öyle."

Zael göstermek için odanın karşısındaki büyük kasaya doğru döndü. Bir parmağını kaldırarak iri metal bloğu sanki hiçbir şey değilmiş gibi mermer zemin üzerinde kaymaya gönderdi. Karşı duvara çarpmadan bir saniye önce onu durdurdu.

Jenna'nın nefesi kesildi. "O kasanın ağırlığı bir tondan fazla."

"Bu kristalle," dedi Zael, "şu anda istesem, bu odanın duvarlarını bir el hareketiyle yıkabilirim."

Lucan'ın bakışları anlayışla dolu sert ve düzdü.

Zael ciddiyetle ona baktı. "Şimdi elinde bir kristal olan bütün bir Atlantis ordusunu hayal edin. Durdurulamaz olurlardı."

"Selene bu gücü neden şimdiye kadar üzerimize salmadı?" Tarikat'ın lideri talep etti. "Atlantis'i yok edip onu sürgüne gönderdikten hemen sonra neden Kadimler'e karşı misilleme yapmadı?"

"Çünkü bir kristali savaş için kullanmak için onu diğer amacından uzaklaştırması gerekirdi."

"Hangisi?"

"Koruma," dedi Zael. "Kristallerin pek çok kullanım alanı var. Diyarda onlardan beş tane varken, tüm ihtiyaçlarımız için enerji sağlıyorlardı. Eğer ihtiyaç duysaydık, kristaller savunma silahlarına güç sağlamak için de kullanılabilirdi, ancak bu halkımızın asla umduğu bir şey değildi. Ve sizin de tanık olduğunuz gibi, bir Atlantislinin kendi bireysel gücünü de arttırabilirler."

"Selene'in onları korunmak için kullandığını söylemiştin," diye sordu Lucan.

"Evet. Halkım buraya geldikten sonra Atlantis'i binlerce yıl boyunca güvende tutan şey onlardı. Kristaller Atlantis'i, adayı dış dünyadan gizleyen aşılmaz bir kalkanın altına gizledi. Bu kalkan diyarı herhangi bir meraklı ziyaretçiden ya da saldırıdan korudu."

Jenna'nın kaşları kalktı. "Atlantis'in etrafındaki gerçek bir güç alanından mı bahsediyorsun?"

"Kavramı basitleştirmek için, evet."

"Ve sonra Atlantis kristallerden ikisini kaybetti," diye yanıtladı. "Bu da kalkanı zayıflattı."

Zael başını salladı. "Selene refakatçisi olan bir insan tarafından ihanete uğradı. Kristallerden ikisini çaldı ve onları senin atalarına verdi," dedi Lucan'a bakarak. "O zamanlar Atlantis'in büyüklüğünde bir nüfus için, kalan üç kristal kalkanı yerinde tutmak için yeterli değildi."

Lucan, Zael'in elinde hâlâ parlayan ve titreşen kristali inceledi. "Kadimler saldırılarını bu şekilde başlatabildiler."

"Ve sonra onları bombalarına güç sağlamak için kullandılar," diye ekledi Jenna. "Bunu Kadim'in anılarında gördüm. Atlantis'in kıyısındaki okyanusta patlamayı ateşleyen bir ışık huzmesi yarattılar. Sonra tsunami geldi ve yoluna çıkan her şeyi yok etti."

Zael Kadimlerin diyara saldırısının ayrıntılarını bilmiyordu ama Jenna'nın tarif ettiği gibi bir şey olduğunu tahmin etmişti.

Lucan'ın bakışları tekrar Zael'inkilerle buluştu. "Selene'in kristalini herhangi birine karşı kullanmak için kalkanını zayıflatma riskine girmeyeceğinden emin misin?"

"Denemesi aptallık olur. Ve Selene aptal değil." "Umarım haklısındır."

Zael de öyle düşünüyordu ama bu umudunu kendine saklıyordu.

Çünkü Selene'in intikam ihtiyacı eninde sonunda mantığının ve aklının önüne geçerse, bu gezegendeki herkes mahvolur.

BÖLÜM 9

Bryenne kütüphanenin yanındaki süitine döndü, Tavia ve diğer kadınlarla yaptığı kahvaltıda öğrendikleri zihninde dönüp duruyordu.

İçindeki araştırmacı, Jordana'nın inanılmaz kökenleriyle ilgili gerçeklerden büyülenmişti. Bir tabak krep ve taze meyvenin üzerinde, solgun sarışın güzelin babasının bebek kızını koruma çabalarını çevreleyen olayları anlatmasını dikkatle dinlemişti.

Atlantis diyarından aldığı güçlü kristalden bahsetmiyorum bile.

Cassianus her iki hazinesinin de Selene'in eline geçmesini önlemek için olağanüstü çaba sarf etmişti.

Bir de Zael vardı. Jordana'nın anlattıklarına bakılırsa, o da kızının güvenliği için her şeyi feda etmeye hazırды.

Bryenne Atlantisliler, tehlikeli kraliçeleri ve bunca kan dökülmesinin ve çekişmenin merkezindeki güçlü kristallerle ilgili ayrıntılara ne kadar profesyonelce ilgi duyduysa, Bryenne'in içindeki kadın da Zael'in derinleşen paradoksundan o kadar etkilenmişti.

Belki de onu çok aceleci ve çok sert bir şekilde yargıladığını düşünmeden edemiyordu.

Bu uzun zamandır herhangi biriyle anlaşmak söz konusu olduğunda birçok kusurundan biriydi ve değiştirmeyi kolay bulduğu bir şey değildi. Ne de olsa, hayatın siyah ya da beyaz olarak yaşandığında hayatta kalmanın çok daha kolay olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Her şey doğru ya da yanlış, iyi ya da kötüydü.

Etrafındaki insanlar ya onun tarafındaydı ya da ona karşıydı.

Dost ya da düşman.

Zael söz konusu olduğunda, eski yöntemleri işe yaramıyor gibiydi. Erkeklerle ilgili her şey kendisi için inşa ettiği sağlam temeli sarsıyordu. O da bunu anlıyor gibiydi. Daha da kötüsü, onun dengesini bozmaktan, kendini sorgulamasını sağlamaktan zevk alıyor gibiydi. Onu kıvrandırmaktan.

Tanrı onun *bunu* çok iyi *yaptığını* biliyordu.

Onu tanıdığını sanıyordu ama o sürekli yanıldığını kanıtlıyordu. Şimdi ona Jordana'nın övgü ve sevgisinin gurur verici ışığında bakmak zorunda kaldığından, Bryenne Zael hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

Misafir odasının tesellisine adım atarken, dinlenmek ve tazelenmek için birkaç dakika yalnız kalmayı umuyordu. Bir duş ve giysilerini değiştirmeye ihtiyacı vardı, ikincisi Gabrielle tarafından cömertçe sağlanmıştı. Hafif bir bluz ve ütülenmiş keten pantolon yatağın ucunda düzgünce katlanmıştı. Brynne parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi, Tarikat'taki herkesin onu bu kadar kolay karşılamasından etkilenmişti.

Bu kalmak istediği anlamına gelmiyordu.

Bu yapabileceği anlamına gelmiyordu. En azından uzun süre.

Hepsinin onda neyin yanlış olduğunu görmesine izin vermeden olmaz. Herkesin korkusunu kazanmadan olmazdı, haklı olarak.

Çünkü er ya da geç beslenmesi gerekecekti. Süslü kahvaltılarla ya da Irk genetiğine rağmen tadını çıkaracak kadar şanslı olduğu diğer insan yiyecekleriyle değil. Er ya da geç kendini kanla beslemesi gerekecekti.

İrkin diğer herhangi bir üyesi için nefes almak kadar normal olan bir eylem onun için eziyetti. İçse de içmese de lanetlenen Brynne, sırf acıdan ... dehşetten kaçınmak için kendini olabildiğince uzun süre oyalamaya alışmıştı.

Utanç.

Tek umudu Londra'ya dönüp hayatına kaldığı yerden devam edebileceği zamana kadar dayanabilmektir. Geriye ne kaldıysa yani.

Zael onu yalnız olmakla suçlamıştı ve haklıydı.

Onunla ilgili pek çok konuda haklıydı ve hayatı boyunca kendini korumak için çalışmışken onun içini bu kadar kolay görebilmesi onu dehşete düşürüyordu.

Düşünceleri varoluşunun gerçekliği tarafından karartılmış olan Brynne, özel süitine doğru ilerledi. Ayrılmış perdelerden içeri süzülen güneş ışığı onu yumuşak İran halısının üzerinden, malikânenin arazisinin yemyeşil ve parlak renkli çiçeklerden oluşan bir patlamayla yayıldığı pencereye çekti.

Arka bahçelerin ne kadar nefes kesici olduğunu unutmuştu. Çiçekli çalılar ve zarif budama ağaçları, arazinin bir köşesinden diğerine kıvrılan bakımlı çitlerin kesişen labirentini tamamlıyordu. Konağın arka tarafındaki geniş teras avlusu, gözleri arazinin sakin bir köşesinden diğerine çeken kaldırım taşlı yürüyüş yollarına açılıyordu.

İşte o zaman onu gördü.

Zael bahçenin ortasında durmuş, başını geriye atmış, kaslı kollarını sabah güneşinin altında iki yana açmıştı. Onu geçen sabah burada, Tarikat'ın karargâhında neredeyse tam olarak böyle bulmuştu. İlk kez tanıştıkları gün.

O zaman olduğu gibi, Brynne donup kaldı, onun görüntüsü karşısında tamamen donup kalmıştı.

Çıplak göğüslü, pürüzsüz teni ve bakır rengi altın saçları güneş ışığıyla yaldızlanan Zael, özel ayinine dalmış bir halde orada dururken güneş ışınlarını hem emiyor hem de yansıtıyor gibiydi. Vücudunun etkileyici hatlarından yayılan ışık, yukarı kalkmış ellerinin açık avuçlarında daha parlak bir yoğunlukla toplanıyordu.

Olağanüstü güçlüydü. Kalp durduracak kadar seksiydi.

Bakmamaya çalıştı ama nafileydi. İradesi dışında, o güçlü kolların kendisini dans pistinde olduğu gibi sardığını hissetti. Sıcak, korunaklı, beklenmedik derecede şefkatli.

Hâlâ onun öpücüğünün tadını alabiliyordu. Dudaklarını dişleri ve yeni çıkan azı dişlerinin uçları arasında yakalayarak, ağzının onunkinin üzerinde olduğunu hatırlayarak inledi.

Onu istiyordu.

Ve belki de onun hakkında yanılmış olduğunu pişmanlıkla kabul etti. Arkadaşı Cass ve Jordana için yaptıklarını duyduktan sonra Brynne, Zael hakkındaki ilk fikrini korumakta zorlandı.

Aslında, şu anda penceresinden onu seyretmek ve bahçeye çıkıp ona katılma dürtüsüne direnmeye çalışmaktan başka bir şey yapmakta zorlanıyordu. Başka bir sebep olmasa bile, boynuzlarının kilidini açmaya çalışmak ve düşmanlardan başka bir şey olarak ilerleyip ilerleyemeyeceklerini görmek için.

Londra'daki o dans pistinde düşmanlığa yakın bir şey hissettiklerinden değil.

Nabzının düşük atışının onunla barışmakla ve öpüşmeleri -ve utanç verici teklifi- hiç olmamış gibi yoluna devam etmekle bir ilgisi yoktu.

Brynne sessiz bir kararsızlık içinde dudağını kemirirken onun kollarını yavaşça iki yanına indirmesini izledi. Cesaretini toplayıp aceleyle aşağı inmek üzereydi ki Zael başını eğdi ve bahçede ona yaklaşan biriyle yüzleşmek için döndü.

Brynne'in nefesi ciğerlerinde durdu. Kadın çok güzeldi. Alev kırmızısı dalgaları yürürken dalgalanıyor, ıslıl ıslıl gülümsemesi Zael'e odaklanıyordu.

Onu selamlamak için elini kaldırdı.

Onu tanıyordu. Cevap veren gülümsemesi tanıma ve şefkat ifade ediyordu. Kollarını ona açıp sonra da onu kollarıyla sarmalaması, Zael'in bu kadına karşı basit bir şefkatten daha fazlasını hissettiğini gösteriyordu.

Bryenne refleks olarak pencereden geri çekildi, kendini garip ve müdahaleci hissediyordu.

Sokulmuş gibi hissediyorum.

Zael ve kadın nihayet birbirlerini aceleye getirmeden kucakladıktan sonra bahçede birlikte yavaşça yürümeye başladıklarında odasının gölgelerinden izledi.

Görünüşe göre Atlantisli'nin Tarikat içinde yaltaklanan hayranları hiç de az değilmiş.

Bryenne'in onun aşırı büyük egosunu zaten olduğundan daha fazla beslemesine kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Etkilenmemiş bir ifadeyle gözlerini devirerek pencereden uzaklaştı. Her ne kadar dinlenmek için odasına geri dönmüş olsa da, şimdi orada kalırsa Zael'i ve ona vurulmuş kadın arkadaşını biraz daha aramak için eninde sonunda pencereye geri döneceğini biliyordu.

Bunun yerine Bryenne düş almak için acele etmedi, sonra da yeni kıyafetlerini giydi. Zael'e ve diğer kadına verdiği tepkinin hâlâ kendisini öfkeliendirdiğini inkâr edemezdi ama köpükler ve ılık su öfkesinin büyük kısmını alıp götürmüştü.

Yandaki kütüphanede bulunan geniş kitap koleksiyonunun, günün geri kalanında Zael'le ilgili başka düşünceleri aklından uzaklaştırmaya yeteceğini umuyordu. Nemli saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülürken, süitinden çıkıp bitişikteki odaya girdi.

Şansı yaver giderse, Zael güzel arkadaşıyla sohbet etmeyi bitirmekle kalmayacak, Bryenne üçüncü kattaki rahat sığınağından ayrılmak zorunda kalmadan çok önce Tarikat karargâhından ayrılmış olacaktı.

Tavia ya da bir başkası gelip onu dışarı sürükleyene kadar olduğu yerde kalmaya karar veren Bryenne kitaplıkları inceledi. Çağdaş romanlardan klasiklere, tarih ve biyografilere, yabancı dilde romanlara ve şiirlere kadar her şey güzel eski ahşap rafları dolduruyordu. Birkaç farklı başlığa göz attı, sayfaları ilgisiz bir şekilde çevirdi.

Zael'in arkadaşının kim olduğunu merak ediyor ve Atlantisli'nin muhtemelen parmağında kaç tane daha güzel kadın olduğunu hayal etmemeye çalışıyordu.

Anatomisinin diğer kısımlarından bahsetmiyorum bile.

Koridorun uzak ucuna yakın bir yerden bir kadın kahkahası duyuldu. Sıcak, mutlu ses Brynne'in başını raftan alıp yerine koyduğu onuncu ya da yirminci kitaptan kaldırmasına neden oldu.

Kadının hoş sesini tanıyamadı.

Ama Zael'inkini tanıdı. "Yürüyüşümüzden keyif aldım Dylan. Umarım ben buradayken biraz daha konuşacak zaman bulabiliriz."

Brynne onun ses tonunda duyduğu samimiyet karşısında keskin ve acı bir duyguya kapıldı.

"Bu şekilde yeniden bir araya gelip birlikte vakit geçirebileceğimizi hiç hayal etmemiştim," dedi kadın. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam, Zael."

"Benim için de öyle."

Lütfen. Brynne'in isteksiz kıskançlığı bir an sonra çiftin koridorda kendisine doğru geldiğini fark ettiğinde alarma dönüştü.

Artık sorunsuz bir kaçış yapmak için çok geçti, olduğu yerde kapana kısılmıştı. Ya da daha az çekici bir seçenek olan, önlerindeki geçide gizlice girip süitine geri dönmeye çalışmakla karşı karşıyaydı. Zaten bunun için çok yakındaydılar, kütüphanenin açık kapısından sadece birkaç adım ötedeydiler.

Brynne bunun yerine raftaki en yakın romanı kaptı, sonra aceleyle yüksek arkalıklı bir berjer koltuğa oturdu ve sanki saatlerdir oradaymış gibi koltuğa kıvrıldı.

Zael ve bakır tenli güzelin kütüphanenin hemen dışında durakladığını görecektir ancak bulabilmişti. Brynne onu dışarıda gördüğünden beri en azından gömleğini giymişti ama tül gibi beyaz ketenin düğmeleri bronz göğsünün yarısına kadar açıktı, kolları bronzlaşmış kollarını ve bileğindeki deri tangayı ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı.

"İşte misafir odanız," diye duyurdu arkadaşı koridorun tam karşısındaki kapıyı açarken. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Onun gülümsemesi ve kıbarca başını sallaması üzerine ayak parmaklarının ucuna kalktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Döndü ve Zael'in parlak mavi gözleri üzerindeyken uzaklaşmaya başladı.

Brynne bakışlarını kaçırdı ve yüzünün önünde açık tuttuğu kitaba odaklandı. Her ne kadar onun kendisini fark etmeyeceğini umsa da - hararetle dua etse de- bu kadar şanslı olamayacağını biliyordu.

"Brynne," dedi derin sesindeki şaşkınlıkla. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

Besbelli. Sanki onun da farkında değilmiş gibi kitabından başını kaldırıp baktı. "Hmm? Özür dilerim, kitap okuyordum ve hiç dikkat etmedim. Ne dedin sen?"

Bilerek sırtıttı. Lanet olsun ona. "Dedim ya, Dylan'la az önce bir dinleyicimiz olduğunu fark etmemiştim."

Dylan ve o. Bunu, kızın kabul etmek istediğinden daha fazla rahatsız eden bir aşinalıkla söylemişti.

"Sende öyle bir şey yok." Göstermek için kitabını havaya kaldırdı. "Buraya biraz dinlenmek ve kitap okumak için geldim. Az önce sözümü kesmeseydiniz, orada olduğunuzu fark etmeyebilirdim bile."

Zael davetsiz bir şekilde içeri girdi. "Sürükleyici şeyler, değil mi?"

Cevap vermeye başladı ama adamın narenciye ve okyanus kokusu duyularına bir uyuşturucu gibi çarptı ve sesini bulamadı. Adamın teninden yayılan sıcaklık yanaklarının kızarmasına ve kendi teninin vücudunda fazla sıcak ve sıkı hissetmesine neden oldu.

Yüzü neredeyse onunkiyle aynı hizaya gelene kadar sandalyesinin kenarına eğildi. Kaşlarını çatması ve yavaşça sırtması kadının içini çekti, nefesinin ciğerlerinde kurummasına neden oldu.

"Abaza milyarderler ve acı dolu kırmızı odalar mı?" Zael kıkırdadı. "Bunun senin özel eğilimin olduğunu tahmin edemezdim, ama ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim."

Brynne kitabın kapağına bir göz attı ve yüzünün alev aldığını hissetti. Kitabı sandalyenin yanındaki yan sehpaye bıraktı ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Sanırım ilgini çekmek için gereken tek şey sıcak bir nabız ve bir vajina."

Utanmazca ona baktı. "Bu kesinlikle iyi bir başlangıç."

"İnanılmazsın." Bir hışımla ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı.

"Hey. Bekle," dedi. Fazla uzaklaşmasına izin vermedi ama birden onu tam önünde durmuş, yolunu kapatırken buldu. Kaşlarını çatı. "Bu bir şakaydı, Brynne. Geçen gece yüzünden bana hâlâ kızgın olduğunu söyleme sakın?"

"Kızgın değilim. Sadece ilgilenmiyorum."

"Hayır mı? O zaman neden kıskanç bir aşık gibi davranıyorsun-" Geri çekildi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Az önce Dylan'la benim aramda ne gördüğünü sanıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye inkar etti, sonra da yalanını ikiye katladı. "Sana ya da birlikte olduğun kadınlara ne olduğu umurumda bile değil. Buraya kitap okumaya ve rahatlamaya geldim. Yalnız başıma. Şimdi izin verirsiniz bunu yapacak başka bir yer bulmaya gidiyorum."

Adamın etrafından dolaştı, damarlarına dolan acı öfke yüzünden kendinden iğrendi. Adamın dikkatini başka bir kadına yöneltmesinden memnun olmalıydı. Hayatında bu adamdan ya da onun yaptıklarından çok daha büyük endişeleri vardı.

"Dylan benim kızım."

Kaçmasına iki adım kala Brynne'in ayakları altında durdu. Yavaşça dönerek onunla tekrar yüzleşti. "Kızınız mı?"

Bu her ikisinde de gördüğü yakınlığı, sevgiyi açıklıyordu. Bu, Zael'in kadına karşı bariz şefkatini açıklıyordu.

Brynne'in ebeveyn bağlarıyla ilgili hiçbir deneyimi ya da onları tanıyacak becerisi yoktu. Hayatında hiç buna yakın bir şey yaşamamıştı. Kendi ebeveynleri, hastalıklı bir üreme deneyinin parçası olarak bir araya getirilmiş isteksiz laboratuvar mahkûmlarıydı. İkisini de hiç görmemişti ve ikisi de çoktan ölmüştü.

Brynne'in araştırmasına göre, onu doğuran Melez hiçbir zaman laboratuvardan kaçamamıştı. Onu, Tavia'yı ve diğer düzinelerce üvey kız kardeşini doğuran Kadim, yirmi yıl kadar önce kendisini esir alan kişiden kurtulmayı başarmış olsa da, bu sadece ortalığı kasıp kavurmak ve Tarikat'la girdiği bir çatışmada öldürülmeden önce binlerce kilometre boyunca kanlı bir yol açmak içindi.

Brynne, canavar ve masumun genetik bir karışımından biraz daha fazlasıydı.

-Üstelik berbat bir karışım.

"Dylan'ı Lucan'la ilk kez buluşmaya geldiğimde öğrendim," diye açıkladı Zael, derin sesi düz ve samimiydi. "Savaşçılardan biri olan Rio ile çiftleşmiş. Yirmi yıldan uzun bir süredir Tarikat ailesinin bir parçası ama geçen haftaya kadar varlığından bile haberim yoktu."

Onun hakkında en kötüsünü düşündüğü için şimdi kendini ne kadar aptal, ne kadar küçük hissediyordu. Tekrar. Ama neden düşünmesin ki? Zael onu kışkırtmaktan ve sonra da verdiği tepkiden zevk alıyor gibiydi.

Ama şimdi onu iğnelemiyordu. Konuştuğunda ses tonu ciddiye ve kulağa pişmanlık gibi gelen bir şeyle süslenmişti.

"Dylan'ın annesiyle yıllar önce Yunanistan'da tanıştım. Ben oradan geçiyordum, o da Amerika'dan tatile gelmişti. O da evliydi. Evli değildi.

ama bu onu takip etme şeklimi mazur göstermez. Kısa bir ilişkimiz oldu, sonra yollarımızı ayırdık. Onu bir daha hiç görmedim."

Başkasının karısıyla ilişki yaşamak gurur duyacağı bir şey değildi, bu kesindi. Ama Zael ona her şeyi anlatmıyordu. Brynne'in araştırmacı eğitimi, gerçeğin tamamını söylemekten kaçındığını fark etmişti. Ayrıca, o uçsuz bucaksız mavi gözlerin ardında bir utanç sezdiğini de düşündü - evli bir kadını baştan çıkarmaktan duyduğu utancın ötesinde bir utanç.

Ama ondan ne sakladığının bir önemi yoktu. Brynne da hayatındaki her utanç hakkında ona karşı dürüst olmamıştı. Şimdi de başlamayacaktı.

Kimseye karşı gardını düşürememesinin tüm nedenlerini hatırlayarak, ona karşı hislerinin yumuşamasına karşı kendini çelikleştirdi.

"Kızınızla yeniden bir araya geldiğiniz için tebrikler. İşlerinizin tüm meyvelerini takip etmenin zor olduğundan eminim."

Adam ona baktı, açıkça şaşırmıştı. Onu suçlayamazdı. Ucuz bir hamleydi ama çaresizdi.

Kapıya yönelmek için döndü ama bu kez Zael onu bileğinden yakaladı ve kendisine doğru çekti. Adamın gücü şok ediciydi. Daralmış bakışlarında için için yanan öfke ve kafa karışıklığı da öyle.

"Ne yapıyorsun, Brynne?" Alçak sesi şiddetli bir hırıltıya dönüştü. "Neden insanları kendinden uzaklaştırmak için bu kadar uğraşıyorsun?"

Kaşlarını çattı ve kanının hızlanmaya başladığını hissetti. Damarlarının parlamasına neden olan şeyin korku mu yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, şu anda onunla birlikte tehlikeli bir zeminde yürüdüğüydü. Neredeyse tanıştıkları ilk andan beri öyleydi. "Bırak beni."

Yapmadı. Yavaşça başını salladı. "Yalnız kalmak için neden bu kadar çok mücadele ettiğini söyle bana. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Ben bile mi?"

İçinde öfke kabarmıştı ama damarlarını yalayan ateşle pek uyuşmuyordu. Yutkundu. "Zael, lütfen..."

İnkârının kulağa bu kadar küçük ve boğuk gelmesinden nefret ediyordu. Kolunu sıkıca kavrayışı ve bakışları zaten bunu yutmadığını gösteriyordu.

Panik, göğüs kafesinin içinde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Eğer denerse onun elinden kurtulabileceğini biliyordu. O da sıradan bir ölümlü değildi. Ondan daha iri olmasına rağmen doğaüstü güç bakımından onunla eşit olmalıydı.

büyüklüğü ve kaslı cüssesi. Aslında adamın onu serbest bırakmayı reddedeceğini düşünmese de, onu test etme isteğini kendinde toplayamıyordu.

"En son ne zaman bir erkeğin sana sarılmasına izin verdin?" diye sordu usulca. "Bir erkeğin seninle sevişmesine izin vermeyeli ne kadar oldu?"

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Yanlışı." Ağzı kıvrıldı ama bu gülümseme dostça değildi. Erkeksi ve şehvetliydi ve varlığının her zerresine sıvı bir sıcaklık yayıyordu. "Dün gece bunu benim işim yaptın, Brynne. Beni bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacın varmış gibi öptün."

Alay etti. "Sarhoştum, unuttun mu?"

"Şimdi değilsin ve bence bunu dün geceki kadar çok istiyorsun. Beni istiyorsun. Bunu istiyorsun ama bunu kabul edemeyecek kadar katı kafalı ya da korkmuşsun."

"Sen delisin."

"Öyle miyim?"

Yüzünü nazikçe ellerinin arasına almak için bileğini bırakarak ona yaklaştı. Vücutları birbirine sürtündü. Adamınki sert ve talepkârdı. Kadınınki yumuşak ve teslimiyetçiydi, adamın sıcaklığı altında eriyordu.

Brynne bir şey söylemek için dudaklarını araladı - tam olarak ne olduğunu bilmiyordu

-O da fırsat bulamadı.

Eşikte arkalarından bir kadın sesi "Oh," diye bağırdı. "Oh, kahretsin! Çok özür dilerim."

Carys arkasını dönerek, sanki az önce ikisini de orada çıplak görmüş gibi onlara sırtını döndü.

Brynne irkildi. Birkaç dakika sonra gelmiş olsaydı, Carys'in neler görebileceğini kim bilebilirdi? Brynne'in Zael'in gitmesine ne kadar izin verebileceğini kim bilebilirdi?

Aniden onun kucağından çıkarak, kendini çok garip hissederek bluzunun önünü düzeltti. "Sorun yok, Carys. Biz sadece... konuşuyorduk."

Açık kapıya doğru yürüyüp Carys'i tekrar içeri çekerken Zael'in onaylamayan hırıltısını duymazdan gelmeye çalıştı.

"Bu şekilde böldüğüm için lütfen beni affedin," dedi genç Irk dişisi. Rahatsızlığı üzüntüden daha derindi. Ağzının yapısında rahatsız edici bir şeyler vardı. Ve yüzü normalden daha solgun, kederli görünüyordu. "Annem ikinizi de bulmam için beni gönderdi. Başka bir saldırı olmuş."

Brynnne'ın midesi sıkıştı. "Londra'da mı?"

"Hayır. Tam burada, D.C.'de." Carys yutkundu. "Küresel Milletler Konseyi binası güpegündüz saldırıya uğradı."

"Başka bir patlama olmasın," dedi Zael. "Olsaydı duyardık. Hükümet merkezine bu kadar yakınken hissederdik."

"Hayır, öyle bir şey değil." Carys ciddiyetle başını salladı. "Suikastçılar birkaç dakika önce binanın içinde ateş açtı. Bugün binada bulunan tüm yüksek rütbeli üyeler öldürüldü."

BÖLÜM 10

Küresel Milletler Konseyi ofisinde meydana gelen katliamdan kimin sorumlu olduğuna dair çok az soru olmasına rağmen, Opus Nostrum'un saldırının gerçekleşmesinden sadece birkaç dakika sonra internet ve sosyal medyada yayılan küstah sorumluluk iddiasını görmek yine de bir şok oldu. Olaydan sonra bir açıklama yayınlamakla yetinmeyen Opus'un övünerek dile getirdiği iddialarına, cinayetler işlenirken failer tarafından kaydedilen canlı bodycam video görüntüleri eşlik etti.

Lucan görüntüleri zaten bir kez izlemişti ama bu, Tarikat ve D.C. yerleşkesinde bulunan diğer herkesle birlikte tekrar izlerken kanının daha az kaynamasına neden olmadı.

GNC binasının güvenlik biriminde görevli üç adam birlikte hareket ederek aniden rütbe atlamış ve silahlarını kendilerine çevirmeden önce üst düzey konsey üyeleri ve diplomatlarla dolu bir ofis kanadının tamamını biçmişti. Her korkunç saniye videoya çekilmiş ve internet üzerinden yayınlanmıştı.

Saldırının kurbanlarının hepsi insandı, dünyanın dört bir yanından gelen temsilcilerdi. Kadın ve erkeklerin çoğu Lucan'ın GNC başkanı olarak şahsen tanıdığı meslektaşlarıydı.

Hepsi Opus ve takipçilerinin ellerinde soğukkanlılıkla idam edildi.

"Önce JUSTIS, şimdi de GNC," dedi Gabrielle sessizce Lucan'ın yanından. Sesinde ve onu kendisine bağlayan kan bağında korku vardı. "Opus'un vurulacaklar listesinde bir sonraki Tarikat mı olacak?"

Lucan onun endişeli yüzünü nazikçe okşadı. "Hata yapmayın, bu iki saldırı da Tarikat'a karşı yapılmış saldırılardır." Savaşçı arkadaşlarının acımasız bakışlarıyla karşılaştı. "Opus doğrudan bizim için gelmedi ve gelmek de istemiyorlar. Bunu GNC barış zirvesinde denediler ve başarısız oldular, bu da Reginald Crowe'u öldürdüğümüzde liderlerine mal oldu."

Sterling Chase başıyla onayladı. "Bize karşı geldikleri her seferde onları durdurduk, temellerini zayıflattık."

Lucan, "Opus'un bizimle gerçek bir mücadeleye girme riskini almasına gerek yok," dedi. "Onların istediği şey kaos. Irk ve insan arasında korku ve güvensizlik istiyorlar."

"Ne amaçla?"

Lucan döndüğünde Brynne'ın Zael'le birlikte arkasında durduğunu gördü. Eski JUSTIS müfettişinin yanakları kızarmıştı ama monitörlerde gösterilen kanlı saldırıya tepki olarak mı yoksa başka bir nedenden mi, emin olamıyordu.

"Opus'un hem Irk hem de insan üyeleri olduğunu gördük," dedi. "Bunu nasıl yapabiliyorlar? Neden her iki ırktan masum insanları öldürmek amacıyla birleştiler?"

"Çatışmalardan kazanç sağlamak için," diye mırıldandı Zael. "Hangi tarafta olursanız olun, savaşta her zaman kazanılacak servetler vardır. Ne yazık ki barış çok daha az kazançlı bir iş."

Atlantisli haklıydı. Tarikat daha fazla kontrolden çıkmadan paniği bastırmanın bir yolunu bulamazsa, Opus bunu başarabilirdi.

Lucan, GNC binasının içinde çılgık atan sivillerin ve izdiham yaşayan işçilerin görüntüleri monitörleri doldururken lanet okudu. Saldırganlar ölmüştü ama panik hâlâ had safhadaydı.

"Hükümet merkezine gidiyorum," dedi, katliam ve terör görüntülerine arkasını dönerek.

Gabrielle endişeyle onun elini tuttu. "Günün ortasındayız."

Uygun ekipman olmadan, güneşten kaçınan Birinci Nesil derisinin on dakikadan kısa bir süre içinde yanmaya başlayacağı düşünüldüğünde, gündüz görev turu fikrinden de pek hoşlanmamıştı. Ama yapılması gerekiyordu.

Opus günün öyle bir saatinde saldırdı ki, Tarikat'ın müdahale etme riski yok denecek kadar azdı. GNC'nin en üst düzey yetkilisi ve ayrıca Tarikat'ın lideri olan Lucan, katliamla yüzleşmeden ve durumu kontrol altına almadan önce arkasına yaslanıp gün batımını beklerse lanetlenirdi.

Dante hiç tereddüt etmeden, "Ben ikimiz için de UV teçhizatını hazırlayacağım," dedi.

Ardından Chase ve Tegan konuştu ve kısa süre içinde eski ve yeni tüm savaşçılar devriye için gönüllü oldu. Liderlik için kendisine bakan yüzlerdeki derin bağlılık ve cesareti görmek Lucan'a büyük gurur veriyordu.

Sadece hiçbirini hayal kırıklığına uğratmamayı umuyordu.

Lucan ekibine başıyla işaret etti. "Dante ve Chase, teçhizatı hazırlayın. Tegan ve ben silahları ve aracı yükleyeceğiz. Brock ve Kade, siz de giyinin." Diğer savaşçılara baktı. "Geri kalanınıza burada ihtiyacım var.

Hunter, komuta sende. Opus'tan doğrudan bir saldırı beklemesek bile, bu üssümüzü eksik adamla terk etme riskini almak istediğim anlamına gelmiyor."

Bu soğukkanlı savaşçı bir zamanlar kendi halinde bir katildi. Lucan tehlikeyle değer verdiği insanlar arasında duracak birine güvenecek olsa Hunter'dan daha iyi bir koruyucu bulamazdı.

"İrlanda'da çıkardığım kurşun ne olacak?" Gideon sordu.

Lucan elini başının üzerinde gezdirdi. "Kahretsin. Soğumasına izin vermek istemiyorum ama burada söndürmemiz gereken birkaç yangın var."

"Ne ipucu?" Brynne sordu.

Gideon açıkladı. "Bugün işler sarpa sarmadan hemen önce Opus'un güvenli ağındaki ilk şifreleme katmanını kırmayı başardım. Bir önseziyi takip ederek bir tavşan deliğine girdim ve daha önce karşılaşmadığımız bir isim buldum."

"Opus üyesi mi demek istiyorsun?"

"Muhtemelen. Crowe'un son birkaç yıldır sık sık ziyaret ettiği kadınla ilgili bir şey bulmuş olmamız da mümkün."

Aric Chase bir kahkaha attı. "Şu meşhur metresi mi diyorsun? Eğer bu kadın otuz yaşından küçük, beyinsiz ve plastik doluysa, Crowe'un onunla yatmış olma ihtimali oldukça yüksek."

Gideon, "Elimizde fiziksel bir eşkal yok," dedi. "Ayrıca iş geçmişi, vergi kayıtları, hiçbir şey yok. Elimizdeki tek şey bir IP adresine kayıtlı bir isim." Daha sonra İSS'nin ana şirket kayıtlarının birkaç katmanına girerek biraz daha araştırdım. Birkaç kez daha veritabanına girdim, günlük dosyalarını inceledim ve Finglas, County Dublin'de bir yer buldum."

Dante ve Tess'in oğlu Rafe sırtıttı. "Atlantisli bir pislikle vakit geçirecek kadar zevksiz olan herkes benim kitabımda şüphelidir." Rafe Zael'e bir bakış attı. "Alınma ama."

Zael alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Haklısın. Crowe pisliğin tekiydi. Bu kadının adı ne?"

"Iona Lynch," diye yanıtladı Gideon. "Bildiğiniz kadarıyla halkınızla herhangi bir bağı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Crowe Atlantisli olabilir ama diyardan ayrılalı çok uzun zaman oldu. O zamandan beri ne yaptığını ve kimlerle ilişki kurduğunu kimse tahmin edemez."

"Ben de bu ismi hiç duymadım," dedi Brynne. "Eski JUSTIS kayıtlarıma erişebilseydim, araştırabilirdim-"

"Ben de o yollardan geçtim." Gideon'un gülümsemesi biraz mahcup ama çoğunlukla kendini beğenmiş bir ifadeydi. "Ellerim uzun zamandır JUSTIS'in eteklerinde. Onların küresel veri tabanlarında ya da güvenli sunucularında bulunan her şey bizim de elimizde. Bu kadın hakkında ellerinde hiçbir şey yok. Kimsenin yok."

"Artık biz hariç," dedi Rafe. Savaşçı sarışın annesinin bakışlarına ama babasının karanlık azmine sahipti. "Eğer bu kadının Crowe'la bir ilgisi varsa, Opus'un diğer üyelerinin maskesini düşürmemize yardım edebilecek tek kişi o olabilir."

Dante başıyla oğlunu onayladı. "Ve eğer Iona Lynch Opus'un bir parçasıysa, o zaman onu ele geçirmeli ve bunu dün yapmalıyız. İrlandalı avukat Hayden Ivers'in başına gelenler gibi bir durum daha yaşamak istemeyiz."

Adamlar haklıydı. Ve Lucan hâlâ Tarikat'ın Ivers'ı kıl payı kaçırmamasının üzüntüsünü yaşıyordu. Ivers bir miktar zehir attıktan sonra yakalanmamak için kendi evini ateşe verdiğiğinde, insanın evinde zaten bir ekipleri vardı ve piç kurusuna yaklaşıyorlardı.

Mathias Rowan Lucan'a doğru baktı. "Londra ekibimi bu işe vereyim mi?"

"Hayır. JUSTIS saldırısının yarattığı panik ve şimdi de GNC'ye yapılan bu saldırı arasında yeterince dağılmış durumdasın. Sana ve ekibine oradaki konsey üyelerinin güvenliğini sağlamanız için ihtiyacım var Mathias."

Londra'lı komutan başıyla onayladı. "Nova ve ben her an dönmeye hazır olabiliriz."

"Bir saat içinde. Jeti sizin için hazırlayacağız," dedi Lucan. Tarikat'ın geri kalanının endişeli yüzleriyle karşılaştı. "Diğer şehirlerimizde de tetikte olmamız gerekiyor. Komutanlar mümkün olan en kısa sürede üslerinize dönmeli ve en kötüsüne hazır olmalı."

"Son birkaç gündür olanlardan daha mı kötü?" Aric Chase sordu.

"Bir şey her zaman daha kötü olabilir, evlat." Sterling Chase'in acımasız cevabı Lucan ve diğer savaşçıların kesinlikle düşündüklerini yansıtıyordu.

Aric savaş işinde yeniydi ve Tarikat'ın herhangi bir üyesi kadar ölümcül yeteneklere sahip olmasına rağmen daha yeni yeni sınanıyordu. Lucan ve diğer savaşçıların yüzyıllar boyunca dökülen kanlar ve ölümler sayesinde öğrendiklerini anlaması beklenemezdi.

Herhangi bir krizin olabildiğince kötü olduğuna inanma hatasına düşmek için çok fazla düşmanla çok fazla savaşa girmişlerdi.

Bir Şey her zaman beklediğinizden çok daha kötü olabilirdi ve çoğu zaman da yleydi. Tek yapabileceğiniz, canavar sizi yenmeden önce onu yenmek için dua etmektir.

"Rafe ve Aric," dedi Lucan, düşünceleri görmezden gelemeyecekleri diğer soruna dönmüştü. "Şu Lynch denen kadını İrlanda'da bulup sorgulamak üzere alıkoymak için gizli bir ekibe ihtiyacımız var. Siz ikiniz bu gece Mathias ve Nova'yla birlikte yola çıkmaya hazır olabilir misiniz?"

İki savaşçı birbirlerine hevesli bir bakış attı.

"Tabii ki," dedi Rafe. "Gidip şu kaltağı yakalayalım."

BÖLÜM 11

Savaşçılar Lucan'dan aldıkları emirleri yerine getirmek üzere ayrıldıktan sonra Zael kendini Dylan ve Jenna ile sohbet ederken buldu. Her ne kadar iki kadına da tüm dikkatini vermek istese de, şu anda dikkatini dağıtan başka bir kadın vardı.

Gitmiş olması da pek yardımcı olmadı.

Bryenne toplantı biter bitmez odayı terk etti. Daha doğrusu sanki saçları yanıyormuş gibi aniden çıktı. Hiçbir açıklama yapmadı. Kaybolup gitmeden ve geri dönmeden önce ona doğru bir bakış bile atmadı.

Bir sorun mu vardı? O

hangi cehennemdeydi?

Sonunda, bu cevapları almamaya dayanamadı. Belli belirsiz mırıldandığı bahanelerle odadan çıktı ve kararlı bir adımla koridora yöneldi. Belki de Tavia ve diğer kadınlarla birlikteydi. Öte yandan, inatçı araştırmacı Bryenne'ın Gideon'la birlikte teknoloji merkezinde olması ve Opus hakkında topladığı tüm bilgiler hakkında onu bilgilendirmeye ikna etmesi de muhtemeldi.

"Bryenne'ı arıyorsanız, burada değil." Carys koridorun ilerisindeki başka bir odadan çıktı, yanında siyah saçlı, sert görünümlü bir Breed erkeği vardı. İri yarı vampir onun elini sahiplenici ama şefkatli bir şekilde tutarken, bunun kısa süre önce eşi olarak aldığı kafes dövüşçüsü kâbus Rune olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Nereye gittiğini gördün mü?" Zael gerçeği geçiştirmeye çalışmadı bile. Zaten kısa bir süre önce karşılaştığı şey düşünüldüğünde Carys'e pek bir faydası olmazdı.

Daha doğrusu, *neredeyse* içeri gireceği şeyi.

Üst kattaki konutlara çıkan asansörü işaret etti. "Teşekkürler, Carys."

"İyi şanslar," diye seslendi arkasından kıkırdayarak, adam o yöne doğru koşmaya başlarken.

Zael asansörü beklemeye zahmet etmedi. Bileğindeki kayışta bulunan küçük kristal parçasını kullanarak gözlerini kapattı ve üçüncü kat koridorunu hayal etti. Kapalı göz kapaklarının ardında ışık parladı.

Bir an sonra onları açtığı anda, Bryenne'ın süitinin kapısının önünde duruyordu. Panele vurdu ve bekledi.

Ve biraz daha bekledi....

"Brynne?" Kapıyı daha sert çaldı, doğaüstü işitme yeteneği içerideki sessiz hareketin sesini yakaladı. Kapı kolunu denedi ve içeriden kilitli olduğunu görünce yemin etti. "Brynne, her şey yolunda mı? Aç kapıyı."

"Git buradan, Zael."

Kadının sesindeki sıkıntıyı fark ettiğinde onun iyiliği için duyduğu endişe biraz azaldı. "Kapıyı aç ve bana bunu söyle. Konuş benimle."

"Seninle konuşmak istemiyorum. Ben gidiyorum. Londra'ya geri dönüyorum."

Hem de nasıl. Zael kapı kolunu hafifçe çevirdi ve kilit yuvarlanarak açıldı.

Brynne adımlarının ortasında başını kaldırıp adamın davetsiz bir şekilde odaya girdiğini gördüğünde nefesi kesildi. Adam içeri girip kapıyı arkasından kapattığında kızgınlık ifadesi öfkeye dönüştü.

"Bu ne cüret! Nasıl yaptın-"

Üzerinde Atlantis bileziği olan bileğini kaldırdı. "Özel yetenekleri olan tek tür sizinki değil."

"Ne istiyorsun Zael?" Kaşlarını çatı, kollarını sertçe göğsünde kavuşturdu. "Ve özel odama böyle dalarak ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Şu anda yaptığı tek şey, çenesi düşük ve anında tahrik olmuş bir halde ona bakmaktı. Londra'da o gece giydiği beyaz düğmeli gömleğiyle yarı çıplak bir halde karşısında duruyordu. Uzun bacakları çıplaktı ve ince kalçalarından aşağıya doğru inen Breed *dermagliflerinin* narin kıvrımlarını ve süslemelerini ortaya çıkarıyordu. O güzel, kadınsı *gliflerin* bulunduğu ipeksi gövdeler sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Bluzunun bol eteğinin altından, siyah külotunun ve daha kremsi teninin kışkırtıcı bir görüntüsünü yakaladı. Tanrım, çok güzeldi. Egzotik, güçlü ve zarif bir kadın.

Ayrıca gözle görülür bir şekilde kızgındı. Ona mı? "Burada neler oluyor, Brynne?"

Yerinde durdu ve ona ters ters baktı. "Belli değil mi? Giyiniyorum."

Adamın durduğu yerden, kız soyunuyormuş gibi görünüyordu. Ve anatomisinin bazı kısımları bu fikri büyük bir hevesle onaylıyordu.

"Gidiyorum demiştin."

"Evet. Londra'ya dönmek zorundayım. Ait olduğum yer orası." Arkasını döndü ve yatağa doğru yürürken gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Önceki gece giydiği koyu lacivert pantolon katlanmış bir şekilde yatağın üzerinde duruyordu. Ayakkabıları ve çantası da yakınlarda toplanmıştı. "Bugün ilerleyen saatlerde Mathias Rowan ve diğerleriyle birlikte o uçakta olmak istiyorum."

Zael bu duyuru karşısında kaşlarını çatı. "Sence de konuşmamız gerekmiyor mu?" "Ne hakkında?"

Ciddi miydi? Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. "Bu yeni Opus saldırısı hakkında. Senin ve benim Tarikat denklemindeki yerimiz hakkında. Aramızda neler olduğu hakkında konuşmamız gerektiğinden eminim."

"Aramızda hiçbir şey olmuyor, Zael." Koyu yeşil gözlerinde kehribar rengi bir parıltıyla, omzunun üzerinden ona sert bir bakış fırlatırken keskin sözler söyledi. "Geri kalanına gelince, az önce Lucan ve diğer savaşçıları duydun. Etrafımızda neler olup bittiğini gördün. Şu anda tüm dünya cehenneme dönmüş durumda."

"Evet," diye kabul etti. "Ve seninle benim aramda ne olursa olsun oraya gidecek."

Alay etti. "İstedliğini elde etmek için her şeyi söylersin, değil mi? Senin türünün tüm erkekleri böyle mi çalışıyor? Sanırım bu, senin ve diğer Atlantisli kardeşlerinin dünyanın dört bir yanında bıraktığınız tüm babasız çocukları açıklıyor."

Zael'in çenesi bu yumruk karşısında sertleşti. Haksız da sayılmazdı ama ne olduğunu da görmüştü. Onu uzaklaştırmak için yapılmış bir savunma saldırısı.

Sanki konuşmaları bitmiş ve onunla işi bitmiş gibi tekrar ondan uzaklaştı. Belki de o buz gibi omuz Brynne'a yaklaşmaya çalışan diğer tüm erkekleri uzaklaştırmaya yetmişti ama onu değil.

Bugün neredeyse öpüşüklerinde onun gözlerindeki arzuyu görmüştü. O anda onun kollarında yumuşadığını hissetmişti, sadece ikisinin de hissettiği ihtiyaca boyun eğmekle kalmamış, aynı zamanda onu sahiplendiği aynı yoğunlukla tüketmişti.

Adam arkasından yaklaşp ellerini omuzlarına koyduğunda irkildi. Adamın dokunuşuyla kaskatı kesildi, ama adam onun nabzının ağır atışını ve nefes alış verişinin ani, hızlı ritmini hissedebiliyordu. "Eğer kaçmaya bu kadar kararlıysan, en azından bu konuda dürüst ol. Benden kaçıyorsun."

"Eminim öyle düşünmek istersiniz."

"Hayır, Brynne. Benden kaçmanı istemiyorum." Sesi kısık bir şekilde küfretti ve onu yüzüne doğru çevirdi. Ağzı sert bir çizgi halindeydi, ama ona sarıldığında ışıltılı gözleri yumuşadı. "Benden, bu durumdan kaçmak istediğin için mutlu olmalıyım. Bunu en az senin gitmeye kararlı görüldüğün kadar çok istemeliyim."

Hayretler içinde kalan Brynne, aralarındaki saniyeler uzadıkça titremeye başladı. Cesur, meydan okuyan, sert başlı Brynne sessiz bir korkuyla ona baktı. Dudaklarını yaladı ve adam dişlerinin keskin beyaz uçlarını gördü.

"Seninle hiçbir şey yapmak istemediğimi daha önce de söylemiştim Zael." Umutsuzluk sesine sinmişti. "Bunu neden kabullenemiyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Çünkü sana her baktığımda, gözlerinde içimi yaktığını hissettiğim aynı arzuyu görüyorum."

Bir elini yanağının yumuşaklığını okşamak için kaldırdı. Başparmağı ayrık dudaklarında gezinirken yüzüne pembelik yayıldı. Bu onu çok kırılğan, neredeyse masum gösteriyordu. Renk aşağıya doğru, boğazının narin sütunu boyunca, sonra gömleğinin açık yakasına ve göğüslerinin güzel kabarıklıklarına yayıldı.

Evet, Brynne Kirkland sert kabuklu ve inatçıydı. Evet, ölümcül derecede güçlü bir yaratıktı, kendisinin uzun zamandır korktuğu ve hor gördüğü bir ırktan geliyordu. Ama *dermaglif kaplı* derisinin altında o bir kadındı. Bir erkeğin dokunuşunu arzulayan bir kadın.

Onun dokunuşu.

"Seni bu şekilde istemek yapmam gereken son şey Brynne. Ama burada durup aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranarak sana yalan söylemeyeceğim." Kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben de burada durup senin bu konuda yalan söylemene izin vermeyeceğim."

"Zael-" Ağızları buluştuğu anda inledi. Elleri adamın omuzlarına yapıştı ama bu onu uzaklaştırmak için değildi. Adam onu öpücüğünün derinliklerine çekerken, Brynne'in parmakları gömleğinin gevşek beyaz ketenine kıvrıldı. Ona sarıldı, vücudu ona kelimelerin anlatamadığı her şeyi anlatıyordu.

Dilini onunkiyle buluşmak için içeri iterken, alçak sesle ve sahiplenici bir şekilde ağzının içine doğru hırladı. Nefesi sıcak ve ağır bir şekilde hızlandı. Dişlerinin uçları adamın dudaklarını sıyırırken, adam onu açıklıkla sahiplendi ve teslim olmasını istedi. Ve kadın da ona teslim oldu.

Vay anasını, gerçekten de öyle.

Kısa bir süre önce mahrum bırakıldıkları o öpücük, şimdi ateşin daha da alevlenmesine neden olmuştu.

Ağızları inkâr edilemez bir ihtiyaçla birleşti, Zael ellerini onun kollarında gezdirdi, sonra parmaklarını yanlarında gezdirdi. Adam avuçlarını bluzunun altından gövdesinin yumuşak, çıplak tenine kaydırırken kadın ürperdi.

Gliflerin karmaşık çizgileri parmak uçlarının altında zonkluyordu, sıcak ve nabız gibi atıyordu. Dünya dışı ve canlı. Desenleri karnında ve göğüs kafesinde baştan çıkarıcı, dokunsal bir yol haritası oluşturuyordu; diliyle takip etmeyi arzuladığı bir yol.

Vücudunun her tatlı santimini ortaya çıkarmak ve yutmak istiyordu. Ama önce, onun o sözleri söylediğini duymak istiyordu.

"Şimdi bana aramızda hiçbir şey olmadığını söyle," diye kızın öpücükten şişmiş dudaklarını törpüledi.

O konuşurken Zael ona doğru uzandı ve sütyenini ustalıkla açtı. Dantelli kaplar gevşeyerek çıplak göğüslerini Zael'in ellerine bıraktı. Adam onu okşarken derin bir iç çekti. Adam parmaklarının arasında meme uçlarının sıkı boncuklarını yuvarlarken keskin bir şekilde inledi.

"Bana bunu benim kadar istemediğini söyle Brynne."

Zevkle çıkardığı nefesi direnmeden yırtıldı ama bu yeterince iyi değildi.

Gömleğini ve sütyenini iterek başını eğdi ve pembe meme uçlarından birini ağzına aldı. Dilinin ve dudaklarının her çekişi, *dermagliflerinin* renklerinin yoğunlaşmasına, desenlerinin çalkalanmasına ve yükselen arzusuna yanıt olarak dönüşmesine neden oldu. Adam onu emerken ve yalarken Brynne ona doğru eğildi. Omurgası eğildi, parmaklarını onun saçlarına daldırdı, bacakları altında titriyordu.

Kadının uyarılma kokusu burun deliklerini doldurdu. Baharatlı ve tatlı. Ruhani ve cesur. Dünya ve cennetin birleşimi gibi.

Kahretsin, çok güzeldi. Hem de çok seksi. Uzun yaşamı boyunca pek çok kadınla yatmış olmasına rağmen, daha önce hiç Cins bir kadınla birlikte olmamıştı. Herhangi bir kadını Brynne'ı istediği gibi isteyebileceğini hiç düşünmemişti.

Alaycı yanı, Brynne'a duyduğu bu ihtiyacı cinsel bir yenilikten, libidosunun yeni bir oyalanma arzusundan başka bir şey olarak görmemeye çalıştı. Ama durum böyle olsaydı, Londra'dayken onu asla reddetmezdi. Onu reddetmek hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. Ve onun bu eziyette yalnızmış gibi davranmasına izin verecek değildi.

"Beni istediğini söyle, Brynne. Geçen gece dans pistinde bana ne dediğini söyle. Şimdi, arkasına saklanacak viski yokken. Sadece sen ve ben ve aramızdaki gerçek."

Bir elini kızın vücudunda gezdirerek kalçalarının ayırık yarığına doğru ilerledi. Cinsel organını örten siyah ipeğin küçük parçası sırlıydı ve Zael'in parmak uçlarında o kadar sıcaktı ki ona dokunma, onu tatma... tüm duyularına kendini damgalama ihtiyacıyla inledi.

Elini tümseğinin üzerine koydu, bir parmağı külotunun altından kayarak çıplak kıvrımlarının ipeksi sıcaklığına ulaştı. Seksi kaygan ve gürdü, şişmiş kıvrımlarını ve klitorisinin sertleşmiş tomurcuğunu okşarken suları parmak uçlarını kaplıyordu.

"Bana şimdi söyle," dedi, "daha sonra geri alamayacağın zaman ya da senin de bu ihtiyacı hissettiğini düşündüğüm için deli olduğumu söyle."

Adam ıslak saten etini okşarken kadın inledi, içinden bir titreme geçti. Cinsel organının dar girişini okşadı, kalçaları sözsüz bir taleple elinin etrafına sıkıca kenetlenmiş olmasına rağmen içine girmekten çekinerek durdu.

Onun gerçeği yüksek sesle itiraf ettiğini duymak istiyordu, bir kez ve herkes için.

"Söyle Brynne. Geçen hafta o terasta birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri beni içinde hissetmek istemediğini söyle bana."

Kız acı dolu bir ses çıkardı ve adam başını kaldırdığında kızın gözlerinin ateşli kehribar rengiyle parladığını, Breed gözbebeklerinin ince yarıklara kadar daraldığını gördü. Dişleri üst dudağının pelüş çizgisinin arkasından parlıyordu.

Normal şartlar altında güzeldi ama bu haliyle ilkel ve uhreviydi, her türlü tanıma meydan okuyacak kadar şiddetle seksiydi.

Brynne onun bakışlarını tutarak dudaklarını yaladı ve gerçek tek bir kelimeyle ağzından döküldü. "*Evet.*"

BÖLÜM 12

Söylediği her şey doğrudu.

Kaçmaya çalışıyordu. Ondan, ona hissettirdiklerinden. Onun istemesine neden olduğu şeyden.

Opus Nostrum'un son saldırısına tanık olduktan sonra, onu bir panik dalgası sarmıştı. O odadan yeterince hızlı çıkamıyordu. Dünya yanıyordu, pek çok yeni ve ölümcül dehşetin kuşatması altındaydı. Yeni görüntüleri izlemiş ve en büyük kişisel sorununun, arzulamaması gereken ve muhtemelen sadece kalbini kıracak bir erkeğe karşı duyduğu istenmeyen çekim olduğu için utanç duymuştu.

Kaçtı çünkü önceliklerini düzene sokması gerektiğini fark etti.

-Zael ne zaman yanında olsa bunu yapamıyor gibiydi. Bunun nedeni aralarında bir şey olmadığını hissetmesi değildi.

Çünkü er ya da geç onu inkâr edemeyeceğini biliyordu.

Ve artık itirafı dudaklarından döküldüğüne göre, geri dönüşü olamazdı.

Onu istiyordu.

Onu şafağın ince ışığında gördüğü o sabahtan beri kendini başka türlü ikna etmeye çalışıyordu -insan gibi yakışıklı, garip, altın bir melek gibi güneş ışığında yaldızlanmıştı.

O zaman onu istemişti.

Geçen gece de onu istemişti.

"Viskiden değildi," diye mırıldandı şimdi, adam onu kendine yakın tutarken aç bakışlarının büyüüne kapılmıştı, parmakları nefis bir azap içinde seksini okşuyordu. Arzudan nefesi kesilmişti, vücudundaki her sinir ucu bu adama duyduğu ihtiyaçla yanıyordu. Başını iki yana salladı ve gevşek samur dalgaları omuzlarında oynaşmaya başladı. "Dün gece Londra'da seninle olmak istediğimi söyledim... beni eve götürmeni ve seninle yatmak istediğimi söyledim... Zael, içtiğim için değildi. Gerçektir."

Alçak sesle verdiği cevap, bir kelimedenden ziyade erkeksi bir memnuniyet hırıltısıydı. Zafer homurtusu.

Ağzını bir başka yakıcı öpücüğe boğarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Dudaklarını onunkilerden ayırdığında nefesi kesilmiş, mavi gözleri arzuyla kararmıştı.

"Dün gece sana hayır demenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Sırttı ama bu aç bir gülümseme idi. "O dans pistinde bu düğmeleri dişlerimle koparmak istedim."

Bununla birlikte, bluzunu çıkardı, ardından açık sütyenini de kollarından kaydırды. Brynne onun bakışlarının kızın *gliflerinin* görüntüsünü içine çekişini izledi. Gen One'dan bile daha saf bir şey olan deri işaretleri, gövdesinin her yerinde ve uzuvlarında kıvrılıp bükülüyordu. Göğüslerinin alt kısımlarında ve dikleşmiş meme uçlarının etrafında daha küçük süslemeler dans ediyordu.

Normalde *glifler* kendi soluk teninden sadece bir ton daha koyuydu ama şu anda Zael'e duyduğu arzusun yoğunluğuyla onunkiler koyu çivit mavisi, şarap ve yanık altının alacalı tonlarıyla çalkalanıyordu. Parmaklarıyla bazılarının izini sürdü, sonra başını eğerek diliyle bir desenin kıvrımlı çizgisini takip etti.

Bu hissi duyunca tısladı. Sıcak, ıslak izler teninde ateş gibi hissediliyordu. Adamın dokunuşu onu da alevlendirdi. Göğüslerini okşayan ve okşayan adam, ağzını tekrar onunkine doğru kaldırdı ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Brynne inledi, adamın dilinin dişlerinin ölümcül noktalarıyla alay ettiğini hissettiğinde zevk okları içinden geçti.

Bu küstahça bir şeydi - sadece Cins olduğu için değil, aynı zamanda açlığının gerçekten ne kadar keskin olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için.

Neredeyse bir haftadır beslenmemişti. Bu, günlük hayatında yeterince ince bir çizgide kayıyordu, ama şimdi, cinsel ihtiyaç da etrafını sararken, tehlikeli bir zeminde yürüyordu.

Zael Breed değildi ama insan da değildi. Nathan ve Jordana Breed ve Atlantisli arasında bir kan bağının mümkün olduğunu çoktan kanıtlamışlardı. Brynne'in isteyeceği son şey kendisini asla koparılamayacak bir bağla birine bağlamaktı ve bu Zael için de geçerliydi.

Özellikle de beslemesini görmek ona sakladığı iğrenç sırrı gösterecekken.

Hırlayarak geri çekildi ve ağzını onunkinden ayırdı.

Zael onun gözlerindeki acıyı görmüş olmalıydı. Onun azabını görmüştü ama bunu şüphe sanmış olmalıydı. Ne istediğine dair şüphe. Onun hakkında hissettiklerinden şüphe duyuyordu.

Kaşlarını çatarak başını sertçe salladı ve ondan bir adım geri çekildi.

"Eğer hayır diyeceksen Brynne, şimdi yap." Adamın derin sesi, en az Brynne'in hissettiği kadar çığ ve gergindi. "Çünkü bunu daha ileri götürmeme izin verirsən

seninle-"

Ona sözünü bitirmesi için fırsat vermedi. Zael bir saniye bile onun kendisine verdiği zevkten başka bir şey istediğini düşünemeden Brynne aralarındaki çok az olan mesafeyi kapattı. Zael onu kollarının arasına aldı ve ağızları tüm kelimeleri, şüpheleri ve iddiaları yok eden bir öpücükle birbirine çarptı.

Onu o kadar şiddetle istiyordu ki, buna zor dayanıyordu. Ve ona içinde ihtiyacı vardı.

Parmaklarını Zael'in ipeksi saçlarına geçirdi, yatağa doğru geri çekildi ve onu da kendisiyle birlikte yatağa yatırdı. Baştan çıkarıcı bir kadın değildi, ama Zael'in yanında kendini güçlü ve seksi hissediyordu... hayatında hiç olmadığı kadar arzulanıyordu.

İrki binlerce yıldır onun atalarını hor gören ölümsüz bir erkek tarafından aranıyordu.

O ve Zael daha farklı olamazlardı. Adam ışıktan doğmuştu, kadınsa korkunç bir karanlıktan. Ama Zael onun çıplak göğüslerini okşarken ve sanki hiç doyamayacakmış gibi onu öperken bunların hiçbir önemi yoktu.

Ona duyduğu arzu, gözbebeklerinden onunki gibi parlamıyordu. Pürüzsüz, bronz teni, ona duyduğu ihtiyacın derinliğine ihanet etmek için renkle sırılsıklam olmuş *dermagliflerle* çalkalanmıyordu. Ağzı onunkini emip yaladığında, dişlerinin keskin aşınmasını hissetmedi.

Ama Zael'in ihtiyacı çok büyüktü. İri, kaslı vücudu onu altındaki yatağa bastırdı. Parmakları sanki onun her santimine zaten sahipmiş gibi külotunun içinde kayıyordu. Vuruşları sahiplenici ve acımasızdı. Sırılsıklam olmuş yarığına girip başparmağının sert pedini ağrıyan klitorisinin üzerinde alaycı bir tempoyla yuvarlarken kalın iniltisi ağzına doğru gürledi ve onu çılgına çevirdi.

Brynne omurgasını dikleştirdi ve kalçalarını utanmazca, çaresizce, onun hassas bedenine dokunuşunun verdiği kötü zevke karşı savurdu. Isı, çekirdeğini sarmaya ve sarmal hale getirmeye başladığında boğuk çığlığını geri alamadı. "Hoşuna gitti mi?" dedi Zael. Bir soru değil, kendinden emin bir ifadeyle

gerçek. "Bana durmamı istemediğini söyle, Brynne."

"Durma." Sözcükler öpücükler arasında soluk soluğa ağzından döküldü. Bir erkeğin ona dokunuşunu tatmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ve hiçbir zaman bu adamın dokunuşuna duyduğu ihtiyacı duymamıştı. "Lütfen, Zael... Durma."

Ağızına bir küfür savurdu ve külotunu avucunun içinde çekip çıkardı. Serin hava ıslak kıvrımlarında gezindi, ancak bir dakika sonra Zael'in ağzı vücudundan aşağı kayarak yüzünü ayrılmış uyluklarının arasına gömdüğünde yerini aldı.

Artık söyleyecek sözü yoktu. Sadece nefessiz soluklar ve onu utandırması gereken ama sadece arzusunun yoğunluğunu artıran çığ, cinsel sesler.

Ne dokunuşunda ne de öpüşünde artık alay yoktu.

Uzun dil darbeleri ve ustalıkla hareket ettirdiği parmaklarıyla ondan teslim olmasını istemedi, bunu talep etti. Tanrı yardımcısı olsun ama bu ahlaksız tarafının başından beri ona ait olduğunu şimdi ve burada kabul etmek zorundaydı.

Zael klitorisini ağzının derinliklerine doğru emerken, kıvranıp çırpınarak örtüye yapıştı. Zevk vücudundaki her hücreyi sarmış, duyularını daha da yükseğe, daha da yükseğe göndermişti. Serbest kalmanın ilk şok dalgası üzerine çöktüğünde ürperdi.

Parlak ve sivri, doruk noktası onu yıldırım gibi yırttı. Durduramadı, orgazmının yoğunluğuyla yatağın üzerinde eğilirken Zael'in adını keskin bir şekilde haykırmamasını engelleyemedi.

Elleri körü körüne onu arıyor, ona merhamet göstermeyi reddedince saçlarına yapışuyordu. Parmakları vücudunun erimiş ve ağrıyan çekirdeğini istila ederken, ağzı ve dili titreyen etinin üzerinde acımasız bir amaçla hareket etti.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, başını kaldırdı ve Brynne'in açılmış kalçalarının arasından kendisini izlediğini gördü. "Senin kadar güzel bir şey görmedim, Brynne."

Ona inanmasa bile övgüsü içini ısıttı.

Ona nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Gözleri kömür gibi yanıyordu, göz bebekleri bir kedininki kadar inceydi. *Glifleri* artık renkten renge girmiş, derisinin her yerinde değişken, doğaüstü mürekkepten canlı nehirler gibi titreşiyordu. Ve nefes alıp verdiği her nefeste, dişlerinin uzun beyaz uçlarını saklayamayacağını biliyordu. Artık tamamen uzamış olan dişler ağzını dolduruyor, keskin uçları dilinin etine batıyordu.

"Güzel," dedi tekrar, sanki onun kendisinden şüphe ettiğini biliyormuş gibi.

Ve belki de bunu kanıtlamak için -ona ya da kendisine, emin değildi- Zael onun ayrılmış bacaklarının arasından kalktı ve yavaşça giysilerini çıkardı.

Onu bir kereden fazla yarı giyinik görmüştü, geniş omuzlarının çıplak ihtişamına ve yontulmuş kaslarına hazırlıklı olmak için yeterliydi.

göğsü ve karnı. Ama yine de yatağın yanında önünde dururken nefesini kesmişti; altın rengi teni, vücudunun kaslı ipleri ve zayıf düzlemleri üzerinde kadife kadar pürüzsüz ve yumuşak görünüyordu.

Aleti uzun ve dikti, kalın bir mızrak gibi sertti. Onu böylesine tahrik olmuş bir halde görmek damarlarındaki kanın ağır bir şekilde akmasına neden oldu. Ağzının onun tadına bakmak için sulanmasına neden oldu.

Ona göre Zael her zaman insandan biraz daha fazlasıydı. Hiçbir ölümlü genetiği onun yürek parçalayan yontulmuş yüz hatlarını, serulean mavisi gözlerini ya da yakışıklı yüzünü taçlandıran bakır iplikli, altın yelesini üretemezdi. Bir insan ömrünü spor salonunda geçirse bile Zael'in güçlü fiziğinin her santimini saran kusursuz kaslara sahip olamazdı.

"Güzel olan sensin." Hayranlığını gizleyemedi. "Düşmüş bir meleğe benziyorsun. O ilk sabah seni gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle mi?" Onunla birlikte yatağa uzanırken sııttı. "O zamanlar senin hakkında düşündüklerimde meleklerle özgü hiçbir şey olmadığına söz veriyorum. Ya da şimdi."

Brynn'e'nin sessiz kahkahası, kendini onun üzerine bırakıp ağır aletin başını iç uyluğunun hassas derisine sürttüğünde bir iç çekişe dönüştü. "Mmm," diye inledi. "Kesinlikle şimdi değil."

Alt dudağını ısırđı, Zael parmaklarıyla ıslak klitorisini okşarken her sinir ucu farkındalıkla karıncalanıyordu. Orgazmı onu biraz rahatlatmış olsa da hâlâ ona duyduğu arzuyla elektrikleniyordu. Vücudu onun dokunuşunun altında dalgalanıyor, daha fazlası için can atıyordu.

"Bana ne istediğini söyle, Brynn'e." Sert fısıltısı neredeyse onu çözüyordu. Evet, altın rengi ve güzeldi ama aynı zamanda güçlü ve hükmedici, müthiş bir erkekti. Vücudunun kaygan girişini dürttü, ereksiyonu ateşte dövülmüş çelik gibi muazzam ve sıcak hissediyordu. "Bunu mu istiyorsun?"

"*Seni istiyorum.*" Kalçalarını davet edercesine kaldırdı... Teslimiyet içinde.

Zael, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen yavaş, nefes kesici bir hamleyle ona sahip oldu.

Adam iri ve kalındı, kabzasına kadar içine otururken onu geriyordu. Brynn'e bacaklarını onun etrafına sardı, adam içine girip çıkmaya başladığında daha fazlasını alacak şekilde eğildi.

Vücutlarının ihtiyacı ve ritmi artık ikisinin de kontrolünde olmayana kadar her vuruş daha da derinleşti, her itiş daha da vahşileşti.

Adam onu sınırlarına kadar zorlarken Brynne haykırdı -sadece bedeninin değil, akıl sağlığının da sınırlarına kadar. Mutluluk ve ihtiyaç, daha önce bildiği her şeyin ötesinde daha sıkı, daha sıcak... bükülen bir sarmalda birbirine dolandı.

Şiddetle boşaldı, içinde beyaz-sıcak zevk patlarken tırnaklarıyla Zael'in sırtını çizdi. Ve Zael hareket etmeye devam etti, şimdi kendi serbest bırakılmasını kovalarken temposunda acımasızdı.

Brynne tutunmaya devam etti, bacakları hala onun etrafında sarılı, elleri onun omuzlarını kavrarken, hala ona sahip olanın artçı şoklarında başka bir sert orgazm oluşmaya başladı. Kapalı göz kapaklarının ardında, damarlarında dolaşan kanın şiddetiyle kafası gümbürdüyordu.

Davul sesi kulaklarını, zihnini, tüm duyularını doldurdu.

Onu çağırıyordu... ve Zael vücuduna daha sert, daha derin bir şekilde girerken göz kapaklarını araladığında, bunun kanında bir çekiç gibi atan nabızı olmadığını fark etti.

Bu onundu.

Ağızından sadece birkaç santim ötede, şahdamarının kalın çizgisi zonkluyordu.

Ağız sulandı, dişleri diş etlerinden daha da uzaklaşırken tükürüğü kabardı. Zael'in üzerinde güçlenmesini izlerken açlık onu sıkı bir yumruk gibi sıktı. Çok güçlüydü. Çok canlıydı.

Çok tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı.

Bakışlarını adamın boğazından çekemedi.

Ne de dişlerinin yakınında kışkırtıcı bir şekilde akan kanının nabız atışından.

Ses onu bastırdı, tüm kontrolünü ele geçirdi....

Açlık onu kasıp kavurdu ve vücudunun talep ettiği beslenmeyi ne kadar uzun süredir reddettiği için kendine lanet etti. Dudaklarını yaladı, o güçlü damara dalmanın ve doymanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemeye çalıştı.

"Zael," diye mırıldandı, ama uyarı mı yoksa özür mü, emin değildi.

Ama bir sonraki anda, onu karar vermekten kurtardı. İri vücudu son bir kez daha derinlere dalarken gerildi, sonra alçak sesle bağırarak, serbest bırakılmasıyla birlikte geri çekildi.

En azından şimdilik onun ulaşamayacağı bir yerde.

Ve onun kendisine olan arzusuna yenik düştüğünü hissederken, bir yanı birlikte ne kadar iyi hissederlerse hissetsinler, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Olamaz.

Bunun uzun sürmesini de istemiyordu -kendine karşı dürüst olacaksa, bu andan daha uzun sürmesini istemiyordu. Tabii Zael'e karşı dürüst olacak kadar cesur olabilseydi.

Brynnne bakışlarını ondan uzaklaştırarak odanın karşısındaki pencereye baktı, alacakaranlığa daha saatler vardı. İçindeki karanlık çok daha yakındı ve onu çağırıyordu.

Yakında açlığının çağrısına cevap vermek zorunda kalacak ve dışarı çıkmak için pençeleyen canavarla yüzleşecekti.

BÖLÜM 13

Dökülen kanın kokusu çok baskındı.

Lucan ve savaşçılardan oluşan ekibi GNC binasının ön girişinde Tarikat'ın ultraviyole korumalı cipinden çıkar çıkmaz Lucan'ın gelişmiş Birinci Nesil duyuları insan kırmızı hücrelerinin bakırimsı kokusuna kilitlenmişti. Şimdi, yaklaşık bir saat sonra, son ambulans yaralıları ve ölüleri taşıırken, Lucan kana bulanmış bir ofisin ortasında zorlukla dizginlenmiş bir öfke içinde duruyordu. Binanın dışında sirenler çalıyordu. İçeride sadece sessizlik vardı.

Ve ölüm.

On beş kişi cehennemi bir ateş yağmurunda öldürüldü, bunun iki katından fazlası da onları korumaya yemin etmiş üç muhafız tarafından yaralandı.

"Biliyor musun, bu üç pislik yeni acemi olsalardı bunu daha iyi anlayabilirdim," dedi Chase, dişleri bu kadar kanın ortasında uzamıştı.

Lucan homurdandı. "Yeni değillerdi. Hepsi yıllardır en üst düzey yetkilere sahip güvenlik görevlileriydi. Tanrı aşkına, ikisi aile babasıydı."

Dante başını kaldırıp baktığında onun da dişleri ortaya çıkmıştı. "Bu da kimseye güvenilemeyeceği anlamına geliyor. Opus'un erişiminin ne kadar uzandığını bilmediğimiz sürece."

"Ya da kararları kimin verdiğini," diye ekledi Tegan ciddiyetle.

Lucan başını salladı, yoldaşlarının söylediği her şeyin doğru olduğunun farkındaydı. "Opus çok uzun zamandır taşlarını yerli yerine koymuş, hamle yapmak için fırsat kolluyordu. Şimdi bizi piyon gibi oynamaya başladılar. Bizi büyük bir şey için hazırlıyorlar. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

Ve yoldaşlarının soğukkanlı ifadelerinden, onların da bir sonraki adımdan korktuklarını görebiliyordu.

Koridora düşen ağır bot sesleri ekibin dikkatini çekti. Brock içeri girdi, UV kaskı silah kemerindeki bir tırnağa takılıydı. O ve Kade, ölümler ve yaralıları götürüldükten sonra binaya girişi korumakla görevlendirilmişti.

İri yarı siyah savaşçının ağzı, açık kapı aralığında durakladığında düzleşti. "Dışarıda misafirlerimiz var. Kameraları ve uydu kamyonları olan lanet olası bir basın filosu."

Lucan küfretti. "Zaten bu katliamın yeterince görüntüsü elimizde dolaşmıyor mu? Akbabaları binadan uzak tutun. Kimse içeri girmesin."

"Evet, sorun bu değil," dedi Brock. "Oraya gidenler sadece kameralar ve muhabirler değil. JUSTIS'in D.C. kolu da orada. Görünüşe göre bir basın toplantısı için hazırlanıyorlar."

Lucan'ın öfkesi tavan yaptı. "Cehennem gibiler."

Diğer savaşçılarla birlikte dışarı çıkarak, GNC binasının cam cepheli lobi girişine doğru sert ve öfkeli bir hızla ilerledi. Tıpkı Brock'un tarif ettiği gibi, dışarıdaki merdivenlerde tam bir kargaşa vardı. Çok sayıda haber ekibi ve internet eğlence sitesi kamyonu caddeyi her iki yönde de kaplamıştı. Çoğu ellerinde mikrofonlar ya da tabletlerle geniş mermer merdivenlere yığılmış, giderek büyüyen bir insan denizi vardı. Lucan'ın baktığı her yerde, kamera lensleri ve video ekranları binlerce açık göz gibi binanın girişine çevrilmişti.

İlginin odak noktasında ise, GNC'nin cam kapılarının hemen dışında yerlerini alan JUSTIS yetkilileri ve halkla ilişkiler çalışanlarından oluşan küçük bir grup vardı.

"Yüce İsa," diye mırıldandı Lucan nefesinin altında.

Görevli JUSTIS subayı kalabalığın önüne çıkar çıkmaz basın mensupları bağırarak sorular sormaya başladı. Lucan ve adamlarının durduğu camdan birbiriyle yarışan sesler süzülüyordu.

"Üç tetikçinin kimliği belirlendi mi?"

"Katillerin bugünkü saldırıyı ne zamandır planladıklarından şüpheleniyorsunuz?"

"Geçmişlerinde, bugünden önce onları Opus Nostrum'a bağlayan kırmızı bayrak olabilecek herhangi bir şey var mıydı?"

"Londra'daki bombalı saldırı ve şimdi de bu saldırıdan sonra Opus Nostrum'un hükümeti ve kolluk kuvvetlerini hedef aldığını söylemek mantıklı mı?"

"Bayanlar ve baylar, bir dakika lütfen." Toplanan kalabalığın en önünde yer alan insan JUSTIS yetkilisi ellerini sükûnet çağrısı yapan bir hareketle kaldırdı.

İşe yaramadı. Sorular gelmeye, sesler yükselmeye devam etti.

"Saldırganlar hakkında ne kadar bilgimiz var?"

"Başka hiçbir GNC güvenlik personelinin Opus ile bağlantısı olmadığından nasıl emin olabiliriz?"

"Halkın güvende olduğu konusunda kimse güvence verebilir mi?"

Lucan azı dişlerini birbirine geçirdi. İnsanların endişelenmeye hakkı vardı.

Korkmaya hakları vardı. Ayrıca gerçeği öğrenmeye de hakları vardı.

JUSTIS yetkilisi takım elbisesinin göğüs cebinden hazırladığı açıklamayı çıkarırken Lucan binadan dışarı çıktı. Başı ve yüzü kasıtlı olarak açık, UV kaskı kolunun altında, öğleden sonra ışığında yürürken şaşkın yüzleri gördü, soluk soluğa kalmış şok seslerini duydu.

İsmi muhabir kalabalığının arasında temkinli ve şaşkın bir vızılıyla dolaştı, birkaçı bu ismi düpedüz küçümseyerek telaffuz etti. Kendisinden ya da iletmeye geldiği mesajdan hoşlanıp hoşlanmamaları umurunda değildi. Hiçbir zaman diplomat rolü oynamakla ilgilenmemişti ve şimdi de buna başlamak niyetinde değildi.

Azı dişleri henüz çekilmemişti. Kehribar rengi bir görüşle ağzı açık kalabalığa baktı ve gözbebeklerinin, kendisi ve ekibinin kurbanların dökülen kanları etrafında geçirdiği uzun süreye tepki olarak hâlâ daraldığını biliyordu.

Artık açık bir şekilde Breed gibi görünüyordu ve onlara hitap ederken toplanan her insanın -ve ona odaklanmış her kameranın- bu gerçeği görmesini istiyordu.

"Hepinizin cevaplanması gereken soruları var. Birilerinin sizin için yatıştırmasını istediğiniz, hepsi de haklı olan korkularınız var. Bugün burada ve iki gece önce Londra'da yaşananların daha kötü şeylerin habercisi olmadığına dair güvence arıyorsunuz."

Kalabalıktan onay mırıltıları yükseldi. Lucan kararsız yüzlere baktı ve yavaşça başını salladı.

"Kimse size böyle sözler veremez. Ne ben, ne Tarikat. Ne de Küresel Milletler Konseyi tarafından temsil edilen müttefik devlet başkanları. Ve kesinlikle işe yaramaz bir halkla ilişkiler firması tarafından damgalanmış ve onaylanmış hazır açıklamaları okuyan bir grup JUSTIS cesedi de değil."

Az önce önünü kesen takım elbiseli grup arkasından homurdanmaya başladı. Lucan onları görmezden geldi, tıpkı güneşin sert ışınları altında dururken açıkta kalan teninin hafifçe sızlamasını görmezden geldiği gibi ve günün haberlerini görecektir olan basına ve halka mesajını vermeye devam etti.

"Bu son saldırıların ve birkaç hafta önce GNC barış zirvesinde Düzen'in engellediği saldırının tek bir amacı var. Korku aşılacak ve güvensizliği tohumlamak. Opus bizi birbirimize karşı savaşırken görmekten daha iyi bir şey istemez."

JUSTIS yetkililerinden biri alay etti. "Opus'la olan sorunlarımız Tarikat işin içine girene kadar tırmanmaya başlamamıştı. Belki de bunlar misilleme

size karşı saldırır, bize değil."

Lucan dönüp insan erkeğe baktı. "Evet, saldırıların beni ve savaşçılarımı cezalandırmak için yapıldığından hiç şüphem yok. Bunun yerine Tarikat'ın başparmaklarımız kığımızda oturmasını mı tercih ederdiniz? Opus'un dünyamızı parçalamasına izin vermeyi mi yoksa hepimizin bunu onlar için yapmasını izlemeyi mi?"

Genç adam en azından Lucan'ın öfkesi ve kehribar rengi bakışları karşısında biraz geri çekilecek kadar sağduyuluydu. Savaşçıların geri kalanı da binanın önünde Lucan'a katılmak üzere dışarı çıkmıştı; endişeli kalabalığın ve JUSTIS temsilcilerinin karşısına çıktıklarında varlıklarıyla ve açıkta kalan yüzleriyle dayanışma içindeydiler.

"Opus birbirimizle savaşmamızı istiyor," diye uyardı Lucan hepsini. "Yakın tarihimizde bu yoldan zaten bir kez geçtik. O karanlık günlerden çıkmak yirmi yılımızı aldı. Kimsenin bizi geriye itmesine izin veremeyiz."

"Hayır, yapamayız," diye yanıtladı halkla ilişkiler tugayından sorumlu takım elbiseli. "İşte bu yüzden JUSTIS, kamu ve devlet tesislerindeki tüm güvenlik personelini derhal kendi memurlarımızla değiştirecek."

Lucan adamın üzerine yürürken bir küfür savurdu. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

"Sanırım onların yerine Tarikat savaşçılarını koymak istiyorsunuz?" "Biliyor musun, bu çok iyi bir fikir."

Görevli neredeyse boğulacaktı. "Bunu denersen ellerinde bir savaş olacak, Thorne."

Lucan o pisliğe dişlerini göstererek biraz daha fazla diş gösterdi. "Elimde savaştan başka bir şey yok, o yüzden sıraya girin. Bu basın toplantısı bitmiştir."

Yoldaşlarına attığı bir bakış, arkasındaki muazzam Irk savaşçıları grubunu harekete geçirdi.

UV kasklarını başlarına geçiren Lucan ve adamları merdivenlerden inerek toplanan basın mensuplarının arasından geçtiler. Muhabirler topluca peşlerinden koşarak daha fazla soru sordular ve JUSTIS halkla ilişkiler görevlilerinden oluşan şaşkın grubu binanın dışında unutulmuş ve görmezden gelinmiş bir halde bıraktılar.

BÖLÜM 14

Zael, Brynne'la seks yapmanın harika olacağını hayal etmişti ama lanet olsun... Hiç hazırlıklı değildi. Aklını başından alan, adeta içini dışına çıkaran bir orgazmdan sonra iştahı azalmak yerine daha da artmıştı.

Onu sert ve hazır vücudunun ön tarafına doğru tutarak kalçalarını kışının sert kıvrımlarına doğru salladı ve aleti ilgiyle zıplarken inledi. Brynne'in zayıf ve güçlü vücudunu bir insanınkiyle karıştırmak mümkün değildi. Onda hiçbir Atlantisli dışının rekabet edemeyeceği tehlikeli bir güç vardı.

Brynne tamamen eşsizdi.

Ve kısa bir süre önce, kendi sarsıcı kurtuluşunun ortasında onun adını haykırırken, sadece ona aitti.

Zael bu düşüncenin onu ne kadar derinden memnun ettiğini düşünmek istemiyordu. Şu anda tek istediği tekrar onun içinde olmaktı.

"Çok iyi hissediyorsun, seni bütün gece burada tutmak istiyorum," diye mırıldandı, boynunun ve omzunun hassas kıvrımlarını ısırdı.

Brynne onun beklediği gibi kucağına gömülmek yerine, hissedilir bir şekilde gerildi. Adamın kollarından kurtuldu. Yatağın kenarına doğru kayarak uzun bacaklarını şilteden sıyırdı ve doğrulup oturdu.

Zael kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?" "Duş almam gerek."

Ona bakmadan odanın diğer tarafındaki boşluğa doğru konuştu, beden dili de sesi kadar mesafeliydi. Yataktan kalktığı anda Zael de onu takip etti.

Kadın bitişikteki banyoya doğru aceleyle geri çekilmeden önce, adam elini tutmak için uzandı. "Neler oluyor?"

Çok az seçeneği olduğu için yavaşça dönerek onunla yüzleşti. Gözlerinde hâlâ parlayan ateşin çıtırtısını görmek şaşırtıcıydı. Dişlerinin daha önce hiç görmediği kadar büyük olması da dikkat çekiciydi. Keskin beyaz uçları ağzının gergin çizgisinde elmas parlaklığında parlıyordu.

Bakışları bulunduğu anda yüz ifadesinde garip, dile getirilmemiş bir keder vardı ama bunu yavaşça göz kırparak ve aşağıya doğru bir bakışla ondan gizledi.

"Temizlenmem ve giyinmem gerekiyor. Mathias'ı ve bu gece Londra'ya dönecek olan uçağı kaçırdığıma eminim ama yine de eve gitmeye niyetliyim."

"Londra'ya dönmek mi?" Zael onun cevabını yüzüne inen bir tokat olarak algıladı. Kız ona bakmamakta kararlı görününce parmaklarının ucuyla çenesini kaldırdı. "Az önce şuradaki yatakta aramızda ne oldu öyle?"

Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı, kara kaşları birbirine yaklaştı. "Olanlar bir hataydı Zael. Anlamamı beklemiyorum."

"O zaman beni dene."

Uzun bir süre ona baktı. Onun acı dolu gözlerinde binlerce farklı duygu gördü ama şu anda ona vermeye istekli görüldüğü tek şey kayıtsızlıktı. "Seksin harika olmadığını söylemiyorum. Harikaydı. Ama hepsi buydu, değil mi?"

Cevap vermedi. Eğer kadının düşündüğü gerçekten buysa, daha fazlasını hissettiğini itiraf ederse lanetlenirdi.

Ve Brynne sözünü bitirmemişti. "İlişkiler için yaratılmadığımı ilk söyleyen ben olacağım. Hiçbir zaman da olmadım. Ve sanırım ikimiz de senin de olmadığını biliyoruz."

"Doğru," diye cevap verdi sıkıca, ama onun bunu böyle söylediğini duymak -bir suçlama, bir kınama gibi- ona şimdiye kadar kendisine yüklemeyi başardığından daha fazla utanç verdi.

Adamın ulaşamayacağı bir yere çekildi ve kollarını bir kalkan gibi üzerine sardı. "Seks... harika olmaktan da öteydi, Zael. Ama artık bunu sistemlerimizden çıkardığımıza göre, umarım bu konuda yetişkin gibi davranabiliriz. Umarım arkadaş olabilir ve hayatımıza devam edebiliriz."

Lanet olsun. Yıllar boyunca baştan çıkardığı kadınlara karşı bu kadar soğuk muydu?

Hayır. Kendisine bu kadar itibar edilmemesi gerektiğini biliyordu.

Hiçbir şeyi açıklamazdı. Yöntemi, olaylar çok gerçekçi olduğunda ortadan kaybolmaktı.

"Bunu yapabilir miyiz, Zael? Nasıl hissettiğimi anlamaya çalışacak ve işleri olduğundan daha da garip hale getirmeyecek misin?"

"Garip," diye mırıldandı, sonra neşeyle kıkırdadı. "Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım Brynne. Şu anda bana söylediklerin için kullanacağım tek kelime saçmalık olurdu."

Bakışları her şeyi anlatıyordu. Adam hedefi vurmuştu ama kızın isyankâr dudaklarında yumuşama belirtisi yoktu.

"Benden kaçmak zorunda olmadığını sana göstererek oldukça iyi bir iş yaptığımı düşünüyorum," dedi ona, hissettiğinden daha nazik bir şekilde

İçinden geçen inançsızlık ve öfke için yetenekliydi. "Sana zarar vermeyeceğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Yumuşak kahkahasında acı bir yan vardı. "Beni incitmenden korkmuyorum Zael. Artık duygularıma saygı gösterip benden uzak duramaz mısın?"

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet." Zorlukla yutkundu ve Zael onun bakışlarını tutmak için nasıl mücadele ettiğini görebiliyordu. "Sen ve ben, aramızda olan her şey bir hataydı Zael. Bir daha yapmayalım."

Taş gibi bir sessizlik içinde dinliyor, kadının sözlerini yüzündeki perişanlığın ona söyledikleriyle ve sevişirken vücudunun ona ilettikleriyle tartıyordu.

"Pekâlâ, Brynne." Yavaşça başını salladı, sonra giysilerini almak için yürüdü. Pantolonunu giydikten sonra keten tuniğini başına geçirdi. "Haklısın, duygularına saygı duymak zorundayım. Sana bir saniye bile inanmasam bile."

BÖLÜM 15

"Kızıl saçlı mı, sarışın mı, esmer mi?"

Rafe, Mathias Rowan'ın Londra'dan geldikten sonra Dublin'den almaları için ayarladığı, Tarikat'ın tahsis ettiği cipte ön koltukta oturan Aric'e baktı.

Tarikat için aldıkları görevi yerine getirmek üzere Finglas'a doğru yola çıktıklarında, iki arkadaşın ne zaman birlikte olsalar kolaylıkla düştükleri bir şey olan geyik muhabbeti yapıyorlardı.

Gideon'un Iona Lynch'in dairesi için verdiği adrese yaklaştıklarında, Aric kadının çeşitli özellikleri hakkında spekülasyonlar yaparak zaman geçirmeye başlamıştı. Crowe'un potansiyel metresi söz konusu olduğunda bir dizi başka konu hakkında istemeden tahminlerde bulunmuştu, bu yüzden saç rengi beklenebileceği kadar zararsız bir soruydu.

"Sarışınla devam etmeliyim," dedi Rafe. "Crowe'un kesinlikle bir tipi var, en azından eski eşleri söz konusu olduğunda."

"Bunu tartışamam," diye cevap verdi Aric. "Yine de çeşitlilik için söylenecek bir şey var, değil mi? Finglas, County Dublin'den Bayan Iona Lynch küçük, şımarık bir kızıl olabilir. Ya da güzel bir kıcı ve sonsuza kadar uzanan bacakları olan ateşli bir esmer."

Rafe kıkırdayarak başını salladı. "Crowe'un kadın zevkini mi tarif ediyorsun, yoksa kendi zevkini mi?"

"Kadınlarla ilgili zevklerimde çok az koşul uygulamam." Aric'in sırtışı utanmazcaydı. "Zevk aldığın bir şeye neden sınır koyasın ki?"

"Gerçek bir erkek fahişesi gibi konuştun."

Aric omuz silkti, etkilenmemişti. "Bir ara sen de denemelisin."

"Southie'deki o ikiz striptizcilerle sana ekürilik yapmam için beni ikna ettiğin zamanı mı kastediyorsun? Gecenin yarısını sarhoş arkadaşlarının dili kulağımda geçirdim."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"İçki ve uyuşturucuyla kafayı bulmuştu," diye hatırlattı Rafe ona. "Sen ikizlerle eğlenmeye gittiğinde, ben Speedball Sally ile bir tuvalet kabinindeydim, onu ayıltıyor ve uzun süreli uyuşturucu bağımlılığını iyileştiriyordum."

Tüm Melezler gibi Rafe de Melez annesinden geçen eşsiz bir yetenekle doğmuştu. Onun durumunda, Tess'in iyileştirici dokunuşunu miras almıştı. Yaraları iyileştirebiliyor, hücrel hastalıkları veya zayıflıkları onarabiliyordu ve yakın zamanda bir vakada -eski bir savaşçı olan Kellan Archer'ın silahla ölümcül bir şekilde yaralanmasının ardından- Rafe ve Tess birlikte ölümü tersine çevirmeyi bile başarmışlardı.

"Gördün mü? İşte senin sorunun bu, dostum. Senin bu yeteneğin bir lanet. Nereye gidersek gidelim kadınların ilgisini çekmekte hiç zorlanmıyorsun, hatta benden bile fazla, bu da bir şeydir."

"Kıskanç mı?" Rafe şaka yaptı.

"Aynen öyle. Kadınlar neredeyse külotlarını ayaklarının dibine bırakıyor ama sen yine de bak ama dokunma politikası uyguluyorsun." Aric kısa bir nefes verdi. "Yemin ederim, herkesi kurtarmak zorunda olduğunu sanıyorsun. Arada bir haçtan in ve biraz eğlen."

Rafe en iyi arkadaşının suçlamasında doğruluk payı olduğunu inkâr edemezdi. Pekala, çok fazla gerçek. Belki de Aric'in gölgeleri bükme yeteneği ya da takım kaptanları Nathan'ın sonokinezi yeteneği ona da verilmiş olsaydı her şey farklı olurdu.

Ama Rafe kendisine verilen bu yetenekten dolayı bir zorunluluk hissediyordu.

Sanki hiç sevişmemiş gibi değildi. O bir erkekti ve ayrıca Irk damarlarında bir savaşçının kanı vardı. İsteddiği kadar kadın arkadaşı vardı; sadece seçici olmayı tercih ediyordu - yatak partnerleri ve kan Ev Sahipleri, her ikisini de yalnızca insan nüfusundan alıyordu.

Aric'e düz bir bakış fırlattı. "Bir süre daha bana ders vermeye devam etmek mi istiyorsun, yoksa işe koyulmaya hazır mısın?"

Finglas şehir merkezinden uzaklaşan sakin bir yola saptı. Küçük, neredeyse birbirinin aynısı kırmızı tuğlalı dubleksler ve kasaba evleri, pütürlü asfaltın bir tarafında sıralanmıştı. Karanlık konut yolunun diğer tarafında, bir zamanlar park olarak kullanılmış olabilecek, aşırı büyümüş bir çimenlik birkaç blok boyunca uzanıyordu.

"Gideon'un bize verdiği sokak bu mu?" Rafe başıyla onayladı. "İşte burası."

Aric'in kaşları kalktı. "Crowe'un kadınlarından biri için beklediğim türden lüks bir adres değil. Eğer onunla yatıyorsa, zam talep etmesi gerekirdi."

"Belki de mütevazı olmasının bir sebebi vardır. Gideon onun izini bulmasaydı, muhtemelen sıradan bir mahalleye bakmayı hiç düşünmezdik."

"Crowe ya da ilişkili olduğu herhangi biri için böyle."

"Göz önünde saklanın," dedi Aric. "Crowe bu numarayı yapan ilk Atlantisli olmayacaktır."

Rafe başını salladı, cip dar sokakta birbiri ardına küçük kraker kutularının yanından geçerken ev numaralarını kontrol etti. "Sanırım artık göz önünde saklanmıyor. İşte geldik."

Aric yolcu tarafındaki camdan dışarı, kısa ve çatlak bir betonun sonunda sessiz ve karanlık bir şekilde duran küçük apartmana baktı. "Evde kimse yok gibi görünüyor."

Rafe daha yakından baktı ve başını salladı. "O evde. Arka tarafta, birinci katta bir ışık yanıyor. Hadi gel. Gidip Bayan Lynch'e merhaba diyelim."

Farları ve motoru kapatan Rafe araçtan dışarı çıktı. Botları kaldırıma değer değmez duyuları alarma geçti.

"Yüce İsa."

Aric ona gergin bir bakış fırlattı. "Sen de mi kokusunu alıyorsun?" Rafe başını salladı, dişleri diş etlerinde karıncalanıyordu.

Kan.

İnsan kanı. Burnuna çarpan pis kokuya bakılırsa bir nehir dolusu.

Sessiz adımlarla eve koştular, Rafe Aric'e arka tarafa geçmesini işaret ederken o da ön tarafa geçti. Aric bir anda kaybolmuş, gölgelerin arasında gözden kaybolmuştu.

Rafe ön kapının mandalına dokundu ve kilidin açık olduğunu gördü. Zorla girildiğine dair bir işaret yoktu ama içeride kötü bir şeyler olduğu konusunda şüphe yoktu. İçeri adımını attı, Iona Lynch'in evine girdiğinde üzerine çarpan koku yumruğu neredeyse onu alt edecekti.

Burası sessizdi. Bir mezar kadar sessiz.

"Alo?" diye seslendi karanlığa, cevap alamayınca şaşırmadı.

Küçük antreden geçip özenle döşenmiş küçük oturma odasının önünden geçti. Burnuna dolan ve gözbebeklerini kehribar sıcaklığıyla yakan kan kokusuna rağmen, evin arka tarafındaki mutfığa doğru adım atana kadar bir mücadele izi görmedi.

Sonra, burada yaşananların etkisi -görünüşe bakılırsa çok yakın zamanda- onu iliklerine kadar sarstı. Kısa bir süre geri çekildi, botları taze kan gölünün içinde durdu.

Aric de az önce arka kapıdan mutfığa girmişti ve alçak sesle ettiği küfür Rafe'nin düşüncelerini yankıladı. "Lanet olsun."

Genç sarışın bir kadın, kana bulanmış mutfak fayanslarının ortasında, boğazında ölümcül bir kesikle buruşmuş ve ölümcül bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Ölmüş olduğuna şüphe yoktu. O kadar vahşice kesilmişti ki, yara neredeyse başını koparacaktı.

"Tanrım," diye mırıldandı Aric odun gibi. "Sanırım Iona Lynch'i arayan bir tek biz değiliz."

Rafe, kadına ulaşmak için dökülen kanın oluşturduğu kaygan gölün içinden geçerken dişlerini ve azı dişlerini birbirine kenetleyerek olgun bir küfür savurdu. Bir suç mahallini mahvediyordu ama onu hayata döndürebilme şansı varsa, denemek zorundaydı. Sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için değil, Iona Lynch Tarikat'ın Crowe ve Opus ortakları hakkındaki en iyi ipucuydu. Onu kaybetmeyi göze alamazlardı.

Dağınıklığın içinde diz çökerek onu nazikçe sırt üstü yatırdı ve boğazındaki korkunç yaraya dokundu. Nabızı atmıyordu, nefes almıyordu. Derisi parmak uçlarının altında soğuk ve mumsuydu. Üzerinde çalışabileceği hiçbir şey yoktu, yeteneğinin tutunabileceği ve iyileşmeye doğru çekebileceği hiçbir şey yoktu.

"Kahretsin." Aric'e baktı ve acımasızca başını salladı. "Ona yardım edemem. En azından birkaç dakika önce çoktan gitti. Lanet olsun, çok geç kaldık."

O konuğurken yakınlarda bir yerden gelen hafif bir hareket sesi duydu. Ses boğuktu ama Rafe ve Aric evde kendileriyle birlikte başka birinin daha olduğunu fark ederek sustular.

Rafe sessizce, gizlice Iona Lynch'in cansız bedenini fayansların üzerine bıraktı ve ayağa kalktı.

Yumuşak hışırtı tekrar geldi ve onu mutfağın hemen dışındaki banyonun kapalı kapısına kadar takip etti. Sonra alçak, acılı bir inilti duydu.

Kapıyı açtı ve sıkışık odanın köşesinde cenin pozisyonunda yatan başka bir kadın buldu. Bir melek kadar minyon olan çilek sarışının üzerinde siyah yoga pantolonu ve bariz bir münakaşadan dolayı omzundan düşmüş, vücuda oturan pembe bir atlet vardı. Şu anda sadece yarı bilinçli olan bedeni, başının yan tarafındaki kanlı çürük nedeniyle yavaş yavaş kendine geliyordu.

Beyaz porselen lavabonun üzerine sıçrayan kan, birinin kadının kafasını bayıltacak kadar kaba kuvvetle lavaboya çarptığını gösteriyordu.

Rafe içeri adımını attı ve kadının göz kapakları açıldı. Onu görür görmez ela gözleri irileşti. Sonra ağzı dehşet dolu bir çığlıkla açıldı.

"Sorun yok," diye ona güvence verdi, kadın artık tamamen uyanıkken ve ondan olabildiğince uzağa kaçarken dikkatlice hareket etti.

"Dokunma bana!" Panik ve şaşkınlık güzel yüzünü doldurdu. "Bizden uzak dur! Iona, kaç!"

"Şşşt." Rafe başını salladı, zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini önüne uzattı. "Artık her şey yolunda. Güvendesin."

Banyonun köşesine iyice sokuldu, gözleri dehşete düşmüş bir hayvanınki kadar vahşiydi. O hareket ederken Rafe atletinin yan tarafındaki yırtığın altında küçük kırmızı bir doğum lekesi gördü.

Bir Irk Arkadaşı.

Rafe onun seviyesine inerek nazikçe konuştu. "Sana zarar vermeyeceğiz. Adın ne senin?"

Kaşlarını çattı, hâlâ temkinliydi, göğsü hâlâ zorlukla aldığı nefeslerle kabarıyordu. Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve yere baktı. "Siobhan."

Neredeyse *şifon* kelimesini söylemiş gibi ses çıkaran kırık bir fısıltıyla söylenmiş narin bir isim. Başını kaldırıp ona baktı ve tekrar denedi. "Ben Siobhan O'Shea." Adam ciddiyetle başını salladı. "Benim adım Rafe. Bu da arkadaşım Aric," dedi ve yoldaşının durduğu kapı aralığını işaret etti.

"Nasılsınız?"

Iona Lynch'i tanıyor musun Siobhan?"

"O benim oda arkadaşım. Nerede o? O adamlar ondan ne istedi?" Irk Arkadaşı yutkundu, eli başındaki morarmış yumruya geldi. Hafif bir temasla irkildi. "Iona... O iyi mi?"

Rafe cevap vermedi. Bu genç kadın tüyler ürpertici cevabı çok yakında kendi gözleriyle görecekti. Iona Lynch'in öldürülmesiyle Rafe'in görev önceliği Opus'la ilgili potansiyel bir ipucunu bulmaktan, şu anda potansiyel tehlike altında olan bir Breedmate olan kilit bir tanığı korumaya dönüşmüştü.

Tekrar Aric'e baktı. "Burada uzun süre kalmamalıyız, Siobhan da öyle. Git bunu merkeze bildir, ne bulduğumuzu söyle. Onlara elimizde güvenli bir sığınağı ihtiyacı olan yaralı bir Breedmate olduğunu söyle."

BÖLÜM 16

Bryenne Londra'ya gitmedi. Zaten bu sadece bir bahaneydi. Zael'in, tıpkı Bryenne'in onu yaralama ve uzaklaştırma girişimlerinin geri kalanını gördüğü gibi, fark ettiği çürük bir bahaneydi.

Onunla yatağında çıplak geçirdiği inanılmaz zamanın acı verici sonundan sonra, öğleden sonrasının çoğunda kendini misafir odasında tecrit etmeden önce, korkak ve aşağılık hissederek haşlayıcı bir duşun altında yaklaşık yarım saat ıslanmıştı.

Eve, Londra'ya, başka bir yere kaçma dürtüsü çok güçlüydü. Kendini açlıktan güçsüz ve duygu yoğunluğundan ham hissediyordu. Bunların hiçbirini onu diğer insanların, en azından onun için bir şey ifade edenlerin yanında olmaya uygun kılmıyordu.

Onların güvenliğini önemsiyorsa hayır.

Kendisi için önemli olan herkesin gözlerinde dehşet ve korku görmek istemiyorsa, hayır.

Zael de dahil.

Tanrı, belki de en çok o.

Cezalandırıcı duşu ve sonrasındaki saatler süren yalnızlığı, vücudunun giderek kötüleşen açlığının kemiklerini kemiren sızısını dindirmek için çok az şey yapmıştı. Ayrıca, tanıştığından beri ona sadece nezaket ve anlayış gösteren tek adama karşı sergilediği adaletsiz davranıştan sonra kendisinden duyduğu tiksintiyi de azaltmamıştı.

Zael'in söylediği kesici şeylerden sonra ona kızmaya hakkı vardı.

Kahretsin, artık ondan nefret etmeye hakkı vardı. Gerçi nefret etse bile, bu nefret onun kendisinden nefret ettiğinden daha yoğun olamazdı.

Bu his, nihayet süitinde kendi kendine uyguladığı sürgünün güvenliğini terk edip yaşam alanlarına indiğinde daha da kötüleşti.

Zael, Dylan ve eşi olan yaralı Irk savaşçısı Rio ile birlikte geniş mutfaktaydı. Bryenne arka merdivenden aşağıdaki ana kata inerken rahat sohbetleri koridora doğru kayıyordu. Lanet olsun. Artık kaçınılmaz olandan kaçış yoktu. Bulunduğu yerden geniş arazide başka bir yere gidebilmek için önce mutfağı geçmesi gerekiyordu.

İradesi dışında bakışları Zael'i aradı. Orada, ortadaki büyük adadaki tezgah taburelerinden birine uzanmış, Dylan'ın Rio'yla nasıl tanıştıklarına dair anlattığı hikayeyi ilgiyle dinliyordu. Zael'in bakışları

Kızına karşı şefkatliydi, gülümsemesi o kadar sıcak ve sevecendi ki Brynne'in göğsünün sıkışmasına neden oldu.

En dikkatli çabasına rağmen, onu görmek bile nefesinin kesilmesine ve nabzının daha yüksek bir tempoya çıkmasına neden oldu.

Ondan özür dilemek ve af dilemek için duraksamadan mutfağın geniş, kemerli girişinden geçmek için yoğun bir çaba harcadı. Ona bakmaya ve onun da kendisinin farkında olup olmadığını görmeye cesareti yoktu.

Onun söz konusu olduğu durumlarda güçlü kalmak zorundaydı. Zael o doğaüstü mavi gözlerini ona çevirdiği ilk andan beri kendini kontrol etmesini sağlayan kaplamada çatlaklar oluşturunuyordu. Bugünkü kararlılık kayması herhangi bir gösterge ise, onunla yatağa girerek yaptığı gibi başka bir hatadan kaçınmanın tek yolu mesafeydi.

Eğer dikkatli olmazsa, Zael'in etrafında parçalanan sadece kararlılığı değil, kalbi de olabilirdi.

Brynne, yanından hızla geçerken kendisine seslenmemesinin rahatlatıcı olduğunu söyleyerek fuayeye yöneldi. Temiz havaya ve düşünmek için alana ihtiyacı vardı. Daha da önemlisi, beslenmeye ihtiyacı vardı.

Açlığı hayatında kontrol edebildiği tek şeydi ama o bile tehlikeli bir şekilde kırılmaya yakındı. Onu çok uzun süre bastırmıştı ve şimdi keskin pençeleriyle onu tırmalıyordu, tasmaını kemiren bir canavar gibi.

İlişkilerin kendisi için neden imkânsız olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacı varsa, o da kesinlikle buydu.

Fuayeyi yarılamış ve ön kapıya yönelmişti ki arkasından Tavia'nın sesi duyuldu. "Brynne. İşte buradasın."

Başka seçeneği olmadığı için kız kardeşiyle yüzleşmek üzere döndü.

Tavia'nın ince kaşları, kurnaz açık yeşil gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı. "Bu öğleden sonra biraz dinlenebildiniz mi?"

"Dinlenmek mi?" Brynne kendi kaşlarının çatıldığını hissetti ve aynı zamanda yüzüne bir sıcaklık dolmak üzereydi. Oh, Tanrım. Zael'le olan patavatsızlığı artık Tarikat'ta herkes tarafından biliniyorsa çok utanırdı.

"Bugün toplantıdan sonra seni aramaya gittim," dedi Tavia. "Carys bana odana çıktığını söyledi. Son birkaç gündür yaşadıklarından sonra rahatsız edilmeden uyumaya ihtiyacın olabileceğini düşünmüş."

"Oh." Brynne başını salladı, rahatlamıştı. "Evet, dinlendim. Dinlendim yani. Teşekkür ederim."

Tavia başını öne eğdi. "Her şey yolunda mı? Pek dinlenmiş görünmüyorsun. Aslında, çok istekli görünüyorsun." "Öyle mi?"

"Evet. Öyle." Çok uzun süre, çok yakından baktı. "Brynne, en son ne zaman besledin?"

Kahretsin. "Bilmiyorum," diye geçiştirdi, sesine bir miktar kayıtsızlık katmaya çalışarak. "Yeterince uzun zaman oldu sanırım. Aslında ben de şimdi bunu halletmek için dışarı çıkıyordum."

"Yalnız mı?" Tavia'nın elleri kalçalarına gitti. "Dışarıda işler çok değişken, gündüz saatlerinde bile. Neredeyse alacakaranlık oldu Brynne. En azından yanında savaşçılardan birini getirene kadar bekle."

"Ben beslenirken elimi tutacak bir Tarikat refakatçisi mi?" Brynne korkusunun yüz ifadesinden belli olmamasını umuyordu. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

İrk yirmi yıl önce insan komşularına ifşa edildiğinden beri besleme işi son derece medenileşmiş ve dikkatle düzenlenmişti. Eskiden kan sahibine zarar verilmediği sürece birkaç taze kırmızı hücre için herhangi bir insanın damarına dokunmak kabul edilebilirken, şimdi besleme işi rıza gösteren taraflar arasında ücretli de olsa kibar bir işlem haline gelmişti.

Bu, Soy'un tüm üyelerinin yasalara bağlı olduğu anlamına gelmiyordu. Bazıları spor olsun diye eski yöntemleri tercih ediyordu.

Brynne gibi diğerlerinin de, Irklara ve onların çeşitli iştahlarına hitap eden Kan Ağırılama salonlarının ve kulüplerinin dikkatle izlenen ortamlarından kaçınmak için kendilerine ait nedenleri vardı. Onun için bu nedenlerin başında, salonların beslenmenin ardından zihin firçalamayı yasaklaması geliyordu. Bu yasa, insan Konukçuları rızaları olmadan kullanılmaktan korumayı amaçlıyordu; Brynne'in açlığı ne kadar vahşi olursa olsun asla yapmadığı bir şeydi bu.

Hayır, Ev Sahiplerini daha az katı ortamlardan elde etmeyi tercih ederken, onu beslemeleri için para ödediği insanlar, onlara nezaketen hiçbir hatıra bırakmadan işleminden ayrıldılar.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, onun için de bir kendini koruma eylemiydi.

Brynne bir salon gibi gözetim altında tutulan bir ortamda bir Konukçu kullanamazdı. Yanında Tarikat'ın savaşçılarından biri varken bunu

kesinlikle yapamazdı.

"Silahlı bir eskorta ihtiyacım olduğunu düşünsem bile, Tavia, yanımda bir kadın varken kapıdan geçmeme izin verecek saygın bir salon bulabileceğimizden şüpheliyim.

bir tane."

Kız kardeşi ikna olmadı. "Georgetown'da Carys'in Rune ile kan bağı kurmadan önce Washington'a geldiğinde ziyaret ettiğı yere gidebilirsin. Şehrin en iyisi orası ve sadece bir Tarikat eskortuyla kapıdan girmene izin vermekle kalmıyorlar, Lucan ve Gabrielle'in oğlu Darion'ın orada kullanabileceğinden emin olduğum bir VIP süiti var."

Brynne'in umutları bu yardımsever ve caydırıcı olmayan teklif karşısında suya düştü. "Sanırım reddetmeme izin vermeyeceksiniz?"

Tavia'nın memnun gülümsemesi yeterli bir cevaptı. Kolunu Brynne'in koluna dolayarak onu ön kapıdan uzaklaştırırken, Brynne'in açlığı pençelerini ruhunun yıpranan dokusuna daha da batırdı.

BÖLÜM 17

Zael, Brynne'in konağın mutfağının önündeki merdivenlerden indiği anda anlamıştı.

Dylan ve Rio ile sohbet etmekten keyif alıyordu, ikisini de biraz tanıma fırsatı bulduğu için mutluydu. Ama Brynne'in varlığı havayı karıştırdığı anda dikkati pencereden dışarı çıktı ve odaklanabildiği tek şey o oldu.

Dylan konuşurken doğru yerlerde başını sallayıp gülümserken bile mutfak dışındaki koridorda onun görünmesini beklemişti.

Brynne bir saniyeliğine bile olsa ona doğru bakmış olsaydı, hiçbir şey onu o anda ona gitmekten alıkoyamazdı. Kimin gördüğünü umursamadan onu bir kenara çeker ve ne zaman biri ona çok yaklaşsa hemen takındığı soğuk, dokunulmaz yüz ifadesinin arkasına saklanmak yerine kendisine karşı dürüst olmasını isterdi. Özellikle de onun.

Dürüstlük ya da onur söz konusu olduğunda parmakla gösterilecek bir yeri olduğundan değil. Dylan'ın etrafta takılacak bir tip olmadığı konusunda haklıydı. Bunu tartışamazdı, özellikle de Dylan hayatının en utanç verici başarısızlığının canlı kanıtıyken.

Eğer iki kadın da Dylan'ın annesiyle ilgili korkaklığı hakkındaki gerçeği bilselerdi, ikisi de ona sırtlarını dönebilirlerdi. Haklı olarak da.

Ama Brynne'in onu görmezden gelmek için ikna edilmeye ihtiyacı yok gibiydi. Gözünü kırpmadan ya da adımlarını bozmadan mutfak girişini geçmişti. Onun orada olduğunun farkında olup olmadığını bile bilmiyordu.

İçinden bir ses öyle olduğunu söylüyordu ve en ufak bir onaylama olmadan geçip gitmesi onu kabul etmek istemediğinden daha fazla yakmıştı.

O zamandan beri Tavia'yla birlikte malikânede bir yerlerde kaybolmuştu. Zael onu rahat bırakmayı kabul etmesine rağmen bir parçasının bu yalana boyun eğmeyi reddettiğini inkâr edemezdi.

Onu istiyordu, tıpkı onun kendisini istediğı gibi.

Ve evet, seks harikaydı. Hatta o kadar harikaydı ki, bunu bir an önce tekrar yapmaları gerektiğini düşünüyordu, ikisinin de pişman olması gereken bir hataymış gibi davranmaya çalışmıyordu.

Ama bundan da öte, aralarında çekimin ötesinde bir şeyler oluyordu. İki farklı dünyada, ikisinin de hayatta olduğu zamandan daha uzun süredir düşman olan iki ırktan yaşadıkları gerçeğinin ötesine geçiyordu. Brynne'la aralarındaki bu bağın mantıklı olmaması gerekiyordu ve kesinlikle planladığı bir şey değildi ama gerçektir.

Bu gerçek ve güçlüydü ve her ikisini de bunun var olmadığına ne kadar ikna etmek istese de bu ortadan kalkmayacaktı.

Sadece bu bile kaçması için yeterli olmalıydı. Harika seks başka bir şeydi. Hiçbir zaman fiziksel zevkten vazgeçecek biri olmamıştı. Ama bu başka bir şeydi. Ve aptalca bir nedenden ötürü, Brynne'in reddini olması gerektiği gibi bir hediye olarak kabul etmek yerine, onun kendisini uzaklaştırmaya bu kadar kararlı olmasının gerçek nedenlerine inmek zorunda hissetti.

Ve ondan bu cevapları almak için ne kadar uzun süre beklerse, sessiz muamelesi onu o kadar çıldırtacaktı.

Dylan ve Rio'ya özür dileyerek mutfaktan çıktı ve kısa bir süre önce Tavia'yla birlikte gittiği yöne, Tarikat'ın komuta merkezine doğru ilerledi.

Gideon neredeyse ona çarpacaktı, bir odadan başını eğmiş ve tablet ekranına çılgınca dokunarak çıkıyordu.

"Oh, kahretsin. Üzgünüm dostum." Savaşçı dikkatle başını kaldırdı. Dikenli sarı saçları dağılmıştı ve gözlüklerinin soluk mavi camlarının ardındaki gözleri merakla parlıyordu. "Opus'un sunucu şifrelemesini aşmanın başka bir yolunu bulup bulamayacağımı görmek için yeni bir protokol üzerinde çalışıyorum. Kaybedecek zamanım yok, özellikle de Crowe'la ilgili en iyi ipucumuzun çıkmaz sokak olduğu ortaya çıktığına göre." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu. "Kötü kelime seçimi."

Zael durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"İrlanda'daki kadın," dedi Gideon. Tableti kolunun altına sıkıştırdı, ifadesi ağırlaştı. "Rafe ve Aric birkaç dakika önce aradılar. Crowe'un metresi, ekibimiz onu yakalamak için gelmeden hemen önce evinde öldürülmüş. Görünüşe göre Opus onun peşinde olduğumuzu biliyordu. Onu öldürerek iyi bir açıklama yapmışlar gibi görünüyor."

Zael bir açıklama yapmanın ne anlama geldiğini sormak istemedi ama Opus Nostrum'un takipçilerinin yapabildiği diğer bazı şiddet olaylarını gördükten sonra bunu kolayca tahmin edebiliyordu. "Peki, bu kadının, yani Iona Lynch'in aslında Crowe'un metresi olduğunu nasıl doğrulayabildik?"

"Önsezilerimizi doğrulayan bir tanışımız var-Lynch'in oda arkadaşı. Adı Siobhan O'Shea. Bu geceki saldırı sırasında evdeymiş. Daha da kötüsü, arkadaşı bir Breedmate."

"Tanrım. Zarar görmüş mü?"

"Arkadaşını öldüren iki adam tarafından kafasına oldukça sert bir şekilde vurulmuş ama belli ki asıl endişeleri o değilmiş. Lynch'in adamları tanıdığını söylüyor. Onları içeri almış ve işler çok hızlı bir şekilde çirkinleşmiş. Oda arkadaşı araya girmeye çalıştığında, onu banyoya itmişler ve yapmaya geldikleri şeyi bitirene kadar bayıltmışlar."

Zael alçak bir küfür savurdu. "Onun da işini bitirmedikleri için şanslı." "Son derece şanslı," diye onayladı Gideon.

"Bu kadının hâlâ tehlikede olmadığı anlamına gelmiyor," diye düşündü Zael. "Opus'un taktiklerine dair duyduğum ve gördüğüm kadarıyla, arkalarında yarım kalmış işler bırakma konusunda pek de iyi bir sicilleri yok."

Gideon acımasızca başını salladı. "Bir Breedmate olmasaydı bile Order'ın koruyucu gözetiminde olurdu, ama öyle olması onun güvenliğini en önemli öncelik haline getiriyor. Crowe, Iona Lynch ve onu öldüren adamlar hakkında bize anlatabileceği her şeyi anlatması gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

Gideon'un tabletinin zili çaldı ve ekrana baktı. "Lanet olsun. Bu parlak fikir buraya kadarmış. Opus'un ağına kilitleri kim koyduysa çok kurnaz bir orospu çocuğu. Görünüşe göre yapmam gereken daha çok ev ödevi var." Başparmağını koridora doğru uzattı. "Eğer Lucan'ı görmeye gidiyorsan, ben de şimdi oraya gidiyorum."

Zael sözünü sakındı. "Ah, aslında ben Brynne ile konuşmak istiyordum. Birkaç dakika önce Tavia'yla birlikte bu tarafa gitti."

"Evet, öyle yaptı." Tabletine dokunmaya başlamış olmasına rağmen Gideon'un kaşları gözlüğünün kenarından bariz bir ilgiyle kalktı. "Ama çok geç kaldınız. Brynne artık gitti."

"Gitti mi?" Bu haber Zael'in yüzüne bir darbe gibi çarptı. "Londra'ya dönmeyi kastetmiyorsun değil mi?"

"Hayır. Georgetown'a beslenmeye gitti. Tavia savaşçılardan birini ona eşlik etmesi için gönderdi."

Zael onun komuta merkezinin güvenliğinden ayrıldığını duyduğuna sevinmemişti, üstelik bunu başka bir erkekle yapmıştı. Eğer onu koruyacak birine ihtiyacı varsa, lanet olsun, ondan kendisini almasını isteyebilirdi.

Elbette, ondan yardım istemek yerine muhtemelen kendi dilini yutmayı tercih ederdi.

Hoşnutsuzluğunu yüzüne yansıttığını fark etti, çünkü Gideon bir an dondu kaldı, başını ona doğru eğdi. Sonra kıkırdadı.

"Lanetleneyeğim." Uzandı ve Zael'i omzundan kelepçeledi. "Merak etme Atlantisli. En iyilerimizin bile başına gelir."

"Ne yapar?"

Savaşçı sıırttı. "Bir yolunu bulacaksın."

Gideon bir kez daha işine iyice dalmış bir halde koridora geri dönerken, Zael'in arkasından bakmasına izin vererek tıkırdamaya devam etti.

BÖLÜM 18

Bryenne, bu akşam için kişisel şoförü ve koruması olarak görevlendirilen iri siyah saçlı Birinci Nesil savaşçıya, "Burada işimi bitirmemi beklemene gerçekten gerek yok," dedi. "Tavia'nın beni gözetim altında tutulması gereken bir çocuk gibi dolaştırmakta ısrar etmesi çok saçma."

Daha da kötüsü, kız kardeşi bu iş için Jordana'nın savaşçı eşi Nathan'ı görevlendirmişti. Bryenne bu gece ihtiyacı olduğu şekilde beslenebilmek için tasmaından kurtulabileceğine dair en ufak bir umut beslediyse bile, bu savaşçının dikkatli gözlerinden kaçma şansı çok azdı.

"Biraz zaman alabilir," diye belirtti. "Beni kabul etmeden önce kayıt yaptırmam ve sözleşmeyi imzalamam gerekecek."

Nathan kaldırırma park ettiği cipin direksiyonunda oturuyordu, yüz ifadesi okunamıyordu. "Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun."

Bryenne'in anladığına göre pek konuşkan biri değildi ama kendisi de pek konuşkan hissetmiyordu. Kan Konakçısı salonuna neden gitmediğine dair olası bahaneleri hesaplamakla ve bu gece biraz rahatlamazsa açlığını daha ne kadar bastırabileceğini tahmin etmeye çalışmakla meşguldü.

Damarlarındaki asit yanması ve tüm nabız noktalarının giderek artan zonklamasıyla, şimdiden tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaşmıştı.

"Biliyorsun, ben de laboratuvarların çocuğuyum, Bryenne."

Kadın ona baktı, bu beklenmedik itiraf karşısında irkilmişti. "Evet. Tavia bir keresinde bana bundan bahsetmişti. Avcı programının bir parçasıydınız."

"Suikastçılar," diye onayladı acımasızca.

Bryenne temel bilgileri biliyordu. DNA ile oynayarak Tavia'yı, onu ve onlar gibi bir düzine ya da daha fazla Breed dışisini yaratan aynı Breed delisi, laboratuvarda hapsettiği Kadim'den ve ailelerinden kaçırılıp deneyleri ve sapkın zevkleri için bir eşya gibi kullanılan Breedmate'lerle dolu bir kafesten de bir Gen One erkek ırkı yetiştirmişti.

Nathan gibi avcılar da tıpkı Bryenne ve üvey kız kardeşleri gibi bakıcılar tarafından yetiştirilmişti. Ancak Bryenne ve diğer Irk dişileri yalanlar, istismar ve genetiği bozan kimyasal terapilerle zincirlenmişken, Avcılar daha da acımasız taktikler kullanılarak itaatkâr tutuluyordu.

Nathan sonunda ona baktı ve gözlerinde o n a dokunan bir kasvet vardı. Ona acıdığı için değil, nasıl bu hale geldiğine hayran olduğu için.

Jordana ile hayatı artık normal görünüyordu. Tarikat'la. Annesi Corinne ve yine Dragos'un deliliğinin bir ürünü olan Birinci Nesil eşi Hunter ile.

Nathan, "O lanet laboratuvarlardan sağ çıkan hiç kimse zarar görmeden kurtulamadı," dedi.

Bryenne başını salladı. "Biliyorum."

"Evet, biliyorum. Ama şu anda birinin bunu senin için yüksek sesle söylemesine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gösterge panelinin loş ışığında ona baktı. Yaralarının ne kadar derin olduğunu ya da laboratuvar işkencesinden yıllar ve kilometrelerce uzakta olsa bile gerçekliğinin ne kadar iğrenç olduğunu bilmesede, şefkati onu etkiledi.

Kurak boğazında yutkundu. "Teşekkür ederim, Nathan."

Başıyla onayladı. "Git ne yapman gerekiyorsa yap ve ihtiyaçlarını karşıla. Ben seni burada bekleyeceğim."

Onu yanlış duyduğundan ya da en azından ne demek istediğini yanlış anladığından emin olan Bryenne'in nefesi kesildi.

O salona girmekten korktuğunu biliyor muydu?

Vay anasını. Ona kendi şartlarıyla beslenmesi için izin mi veriyordu?

"Nathan, ben-"

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı.

Hiçbir uyarı olmadan, yakındaki bir binanın çatısından büyük bir şey düştü ve caddenin bir blok yukarısında park halindeki bir arabaya çarptı. Metal çatıradadı. Camlar patladı. Alarm ışıkları ve sirenler karanlığı böldü.

İnsanlar yakındaki otoparkın çatısını işaret ederek çılgılık atmaya başladı.

"Ne oluyor lan?" Nathan motoru durdurdu. "Araçta kal!"

Bryenne onun hareket ettiğini bile fark etmeden dışarı fırladı ve gecenin içinde kayboldu.

Ön camdan bakarken nefesini içine çekti.

Bir ceset daha caddeye düştü, tıpkı otoparkın çatısından serbest düşüş yapan doldurulmuş bir kukla gibi yere çakıldı. Ama onlar kukla değildi. Onlar insandı - vahşileşmiş, parçalanmış, giysileri parçalanmış ve kana bulanmış.

Savaged.

Bryenne ne gördüğünü anladığında mide bulantısı bastırdı. "Aman Tanrım."

Şimdi sokağa başka bir şey inmişti. Çenesi ve vücudunun ön kısmı işlediği suç yüzünden kırmızıya boyanmış bir Breed genci. Genç erkek öldürdüğü hayvanın yanına çömeldi ve bir hayvan gibi ulumaya başladı; dişleri kocaman, yüzü kana susamıştı.

Vay anasını.

Erkek olan Rogue'du.

Ve yalnız da değildi. Park halindeki bir minibüsün çatısına inen bir başkası, katliamın daha fazla kanıtını taşıyordu.

Bryenne içgüdüsel olarak JUSTIS tarafından verilen silahına uzandı ama parmakları boş çıktı. Lanet olsun. Teşkilattaki işini kaybettiği gün beylik silahını da kaybetmişti.

Panik, sokağı bir anlık yangın gibi hızla sardı.

Durup şaşkın şaşkın bakan insanlar şimdi körü körüne olay yerinden uzaklaşıyorlardı. Birbiri ardına cipteki Bryenne'in yanından geçip çılgınlık atarak saklanmaya çalıştılar.

Bu tam da yırtıcı çiftin istediği şeydi.

Havalanarak Bryenne'in aracının ve diğer birkaç aracın üzerinden tek bir hamlede atlادılar. Görüş alanlarındaki kaçan insanların hiç şansı yoktu.

Ama bu Bryenne'in en azından bazılarını kurtarmaya çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

O da Cins'ti - onu doğuran genetik kokteyl sayesinde bundan daha da ölümcül bir şeydi. İster silahlarla ister çıplak elleriyle silahlanmış olsun, bu iki sikiğin de beklemediği bir kâbustu.

Cipten atlayarak, yumruklarını bir saniye içinde ilk Rogue'un gömleğine geçirdi. Onu asfalta indirdi. Dizini omuriliğinin ortasına sıkıca yerleştirdiğinde, Kan Emici erkek çılgına döndü, hırladı ve onu üzerinden atmak için çabaladı. Bryenne vampirin kafatasını yakaladı ve keskin bir dönüş yaparak kemikleri ve tendonları kırdı.

Ölü Rogue'u serbest bıraktı, gözleri bir sonraki hedefini bulmak için geceyi delmeye başlamıştı bile.

İşte oradaydı. O arkadaşıyla ilgilenmek için durakladığında, diğer Rogue'un sürüden ayrılanlardan birini koparmak için yeterli zamanı vardı. Kolunun altına iri yarı bir insan erkeği alan vampir, ganimetinin tadını çıkarmak için yan sokağa daldı.

"Kahretsin."

Bryenne bir kalp atışı içinde köşeyi dönüyordu, ama çoktan birkaç dakika geç kalmıştı.

Haydut, insanı kaldırıma yatırmış, dişlerini adamın boğazının ön kısmına geçirmiş, kurbanı saldırı altında kıvranıp ıslak ıslak tükürürken açgözlülükle karnını doyurmaya çalışıyordu.

Bryenne'in safrası bu manzara karşısında yükseldi. "Bırakın onu."

Sesi havasız bir hırıltıydı, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, onu pençeleyen, ağzını çöl kuruluğu gibi hissettiren ve görüşünü kehribar ışıyla yakan kendi açlığıydı. Savaş öfkesiyle birleştiğinde, artık korkunç ötesi bir şeydi.

Rogue homurdandı ve başını çevirerek izinsiz girişin kaynağını aradı.

Aklı gitmiş, duyuları onu Rogue yapan Kan Tutkusu tarafından ele geçirilmiş olsa da, görünüşe göre hala küçük bir akıl kıvılcımı vardı - neyle karşı karşıya olduğunu anladığında kendi parlayan gözlerinin kafatasında biraz daha genişlemesine yetecek kadar.

Ama içindeki delilik her şeyin önüne geçti.

Hâlâ çömelmiş olan Rogue, ölmek üzere olan insanı bıraktı ve çıplak topuklarının üzerinde dönerek avını korumak için Bryenne ile yüzleşmeye hazırlandı.

Bryenne gelmekte olduğunu bildiği saldırıya hazırlandı. Vahşi vampir bir kükremeye ona doğru uçtu.

Adamın ağırlığının ve kontrolden çıkmış öfkesinin onu geriye doğru fırlatmasına izin vermek yerine, onu kavradı ve ileri doğru olan momentumunu kullanarak havada birlikte döndüler. Sonra sertçe iterek Rogue'u arkasındaki tuğla binanın duvarına çarptı.

Duvar sarsıldı, eski harç çarpmanın etkisiyle parçalandı. Rogue ezici darbenin etkisiyle sersemlemişti ama yere düşmemişti. Tekrar ona doğru geldi, başka bir vahşi sıçrama ve çarpma ikisini de dar sokaktan diğer taraftaki duvara savurdu.

Sırtı tuğlalara çarparken keskin bir acıyla homurdandı. Rogue onu yere düşürdü ve yere yığılmasına izin verdi. Sanki kendini öldürücü darbeye hazırlıyormuş gibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Sanki kazanmış gibi.

Bryenne'in gülümsemesi kendisine ait değildi. İçindeki canavara aitti. Şu anda içinde kabaaran güç, bu aşağılık kan bağımlısının bilebileceği her şeyden daha ölümcüldü.

Rogue'un önünde bir hayalet gibi yükseldi. Adamın tepki verme şansı yoktu, kadından fişkırان şiddeti durdurma şansı yoktu.

Yıldırım hızıyla saldırdı. Parmakları giysileri, eti ve kemiği parçaladı. Rogue, ellerinin kesici darbeleriyle göğsünü açarken kükredi, çektiği acı sadece onun gücünü besliyordu.

Göğüs boşluğu parçalanan Rogue çığlık attı ve ayakları üzerinde kıvrandı. Ama içindeki canavar için bu yeterli değildi.

Vampirin uyuz saçlarından bir tutam yakalayarak, vampirin kafasını arkasındaki tuğlalara saplarken savaş öfkesiyle böğürdü. Kafatası mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çöktü.

Tekrar tekrar vurdu, damarlarında zehir gibi dolaşan doğaüstü bir şiddete kendini kaptırdı. Sonunda rakibinin öldüğünü anlayacak kadar kafasının netleşmesini sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Ama hayır, bu doğru değildi. O biliyordu.

Taze kan kokusu, yarattığı iğrenç katliamdan çenesini kaldırdı.

Yakındaki yerde, insan giderek büyüyen kırmızı bir havuzun içinde titriyordu. Ölmek üzereydi. Kolaylıkla mezara sadece birkaç dakika kalmıştı.

Ama kanı hâlâ canlıydı. Ve onu çağırıyordu.

Çok uzun zamandır kafesinde volta atan canavarı çağırıyordu - en son kırılıp beslendiği zamandan beri. Şimdi açlık çekiyordu. O kadar şiddetliydi ki bunun acısına zor dayanıyordu.

Bryenne adama doğru sürüklendi. Şaşkın, görmeyen gözleri muhtemelen kendisine bakan insanlık dışı yüzü fark etmemişti.

Ama Bryenne onun şimdi neye benzediğini gördü.

Sokağın yetersiz ışığında, ölmekte olan adamın kanının parlak yüzeyinde yansıyan yüzünü gördü.

Gerçekte kim ve ne olduğunun yansıması, ağlama isteği uyandırdı.

Onun yerine, ölmek üzere olan kan sahibinin yanına diz çöktü... ve beslendi.

BÖLÜM 19

Zael, Tarikat'ın karargâhındaki ani enerji değişimini daha mermer zeminde botların ağır davul sesini ve silahların şakırtısını duymadan önce hissetmişti. Sesi komuta merkezinin ana arterine kadar takip ettiğinde, tüm savaşçıların kıyafetlerini giymiş ve devriye için yola çıkmış olduğunu gördü.

Daha doğrusu savaş
için. "Neler
oluyor?"

Lucan ona sert bir bakış attı. "Haydutlar. Şu anda elimizde bir düzine kadar serseri var."

Zael, Irkın kan bağımlısı bir üyesi için kullanılan aşağılayıcı terimi biliyordu. Aslında, muhtemelen son yirmi yıl içinde yaşayan hiç kimse yoktu.

-Hem ölümlüler hem de ölümsüzler, en azından Rogue'ların insan nüfusuna uyguladığı şiddet ve katliamı duymamıştı. Ancak Düzen'in çalışmaları sayesinde herhangi bir tehdit oluşturmalarının üzerinden uzun zaman geçmişti.

Bu tür bir felaketin, kamu güveni ve güvenliğine yönelik diğer iki şok edici saldırının hemen ardından gelmesi pek de tesadüfî görünmüyordu.

"Bunun arkasında Opus'un olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Henüz teyit etmediler ama herhangi bir soru olduğunu sanmıyorum. Bunun her yerinde Opus yazıyor." Lucan kelimeleri adeta tükürdü.

"Son zamanlarda başka yerlerde de münferit Rogue saldırıları oldu," diye ekledi Tegan. "Görünüşe göre Opus, onu alan herkesi kana susamış katiller haline getiren kimyasal bir maddeyi ele geçirmiş."

"Yine mi déjà vu," diye hırladı Sterling Chase, kalçalarının etrafına silah cephaneliğini bağlarken.

"Evet, öyle," diye kabul etti Dante. "Riordan'ı alt ettiğimizde bir kısmını yakaladık ve geri kalanını yaktık ama zaten bir kısmı ortalıktaydı."

"Ve şimdi de burada, Washington'da," dedi Lucan, sesi kasvetliydi. Savaşçılara yola çıkmalarını işaret etti. "Nathan şu ana kadar üç haydudu öldürdü ama biz konuşurken Georgetown'da kanlı bir yol açıyorlar."

Zael'in midesi sıkıştı. "Ah, kahretsin." Az önce silah odasına girerken hissettiği endişe şimdi buz gibi bir korkuya dönüşmüştü. "Bryenne Georgetown'da."

Komutanlar ve diğer savaşçılar koridora çıkmaya başlarken Lucan ona başıyla onay verdi. "O Nathan'la birlikte. Kendisi bir şeyleri kontrol etmeye giderken onu araçta bıraktı. Eğer olduğu yerde kalırsa, biz ona ulaşana kadar iyi olacaktır."

"Nerede?" Verilen güvencelere rağmen Zael'in nabzı sert bir şekilde atmaya devam ediyordu. "Bana tam olarak nerede olduğunu söyle."

İlk konuşan Darion Thorne oldu. "Nathan onu Kan Hostu salonuna götürüyordu. Wisconsin Caddesi'nde, M Sokağı'nın yakınında."

Zael bölgeyi biliyordu. Çok iyi değil ama şu anki ihtiyaçları için yeterliydi. Tarikat ve diğer her şeyi düşüncelerinden uzaklaştırarak zihninde kavşağın görüntüsünü canlandırdı. Sonra bileğindeki deri kayıştan sarkan Atlantis amblemine baktı.

Gümüşi kristal parçası onun psişik isteğine parlak bir ışık parlamasıyla karşılık verdi.

Daha parlak bir şekilde parladı, onu gücüyle sardı ve sonra Zael artık Georgetown kavşağını zihninde canlandırmıyordu, orada kanlı canlı duruyordu.

Sokaktaki sessizlik hayalet gibiydi, geceyi sadece bir araç alarmının meleyen sesi deliyordu. Zael yürümeye başladı. Önünde, bir arabanın parçalanmış kaputunun yanında vahşice parçalanmış ve kanlar içinde yatan bir ceset vardı. Asfaltta kan izleri vardı ve bu izler dehşete düşmüş insanların bölgeyi terk etme telaşıyla kaybettikleri eşyalarla doluydu.

Tarikat'ın cipinin parlak, siyah cüssesini kaldırımın kenarına park edilmiş olarak gördü, tıpkı Lucan'ın ona olacağını söylediği gibi. Ama aracın boş, yolcu kapısının aralık olduğunu fark ettiğinde Zael'in ciğerleri daraldı.

Sokağın ortasında dönüp durdu, bakışları herhangi bir yaşam belirtisi arıyordu.

"Brynne!"

Cevap yoktu. Sadece alarmın dırdırcı sesi duyuluyordu. Keskin bir zihinsel komutla alarmı susturdu.

"Brynne! Neredesin?"

Ayakları kendi kendine hareket etmeye başladı. Diğer insanların hangi yöne gittiğini anlamak zor değildi. Kişisel eşyalar, kan, hatta başka bir kurbanın parçalanmış bedeni bile yolunun üzerinde duruyordu.

Ve sonra, acımasız ama umutlu bir işaret.

Ölü bir Breed erkeği, kafası sanki şiddetli, canavarca bir güç tarafından acayip bir şekilde bükülmüş.

Belki de Nathan'ın öldürdüklerinden biriydi. Zael vampirin sonunu nasıl getirdiğini pek umursamıyordu. Bir Rogue'un eksilmesi Brynne için tehlikenin azalması demekti.

Adını tekrar haykırdı ama yine de cevap gelmedi.

Şimdi koşuyordu, bir bloktan fazla koştu, sonra dar bir ara sokağa yaklaştığında durdu. Gördüğü manzara ve koku onu sarstı. Breed değildi ama o bile ara sokaktaki kaldırımında birikmiş kanın bakırimsı kokusuyla sarsılmıştı.

Pisliğe yaklaştı, gözleri yerde buruşuk yığınlar halinde yatan bir çift cesede dikilmişti.

Ölenlerden hiçbirinin Brynne olmadığını gördüğünde içini bir rahatlama kapladı. Biri bir Cins erkeğiydi, cesedi tarif edilemeyecek kadar vahşileşmişti. Diğer ise zayıf yapılı bir insandı ve kansız solgun teni ince ay ışığında süt beyazı gibi parlıyordu.

Sokakta açıkça yaşananların dehşeti onu hasta etmişti. Düzenbaz'ın ölümü acımasız olsa da, insan da korkunç bir şekilde acı çekmişti. Boğazının ön kısmı, hiç şüphesiz Rogue tarafından parçalanmıştı. Bileğini delen bir ısırık yarası daha vardı -bu daha az şiddetliydi ve kesinlikle onu öldüren yara değildi, ama gerçekleşen yırtıcılıktan şüphe edilemezdi.

Zael iki büyük deliğe baktı ve rahatsız edici bir şey duyularını rahatsız etti.

Brynne'a tekrar seslenmek istedi ama sokaktaki sessizlik dilini tuttu.

Yalnız değildi.

İleri doğru bir adım attı ve damarlarındaki karıncalanma zonklamaya dönüştü.

"Brynne?" Dar sokağın iki yanında yükselen eski kırmızı tuğlalı duvarı takip ederek başını geriye eğip yukarı bakarken, adını fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle söyledi.

Ve işte oradaydı.

Dört kat yukarıdaki cılız, siyah demir yangın merdiveninin köşesine büzülmüştü. "Ah, siktir... Brynne."

Bileğindeki kristal, onu bir sonraki anda onunla aynı seviyeye getirdi. Saf beyaz enerjinin parıltısı altında irkildi ve kendini ondan olabildiğince uzağa, sıkı bir topun içine çekti. Koyu renk saçları karmakarışık bir yumak halinde yüzünü kaplamıştı, saç tellerinin çoğu kurumuş kanla ıslanmış ve kaskatı kesilmişti.

"Her şey yolunda," dedi. "Artık güvendesin."

Adam öne doğru bir adım atıp ona uzandığında çıkardığı ses ensesindeki tüyleri diken diken etti.

İçinden gelen hırıltı ıstıraplı, acılı... yabancıydı. "Bryenne, bana bak. Ben Zael. Sana zarar vermek için burada değilim."

"Git. Uzaklaş."

Eğer şimdi ona kendi gözleriyle bakmasaydı, o çarpık, ağır törpünün ona ait olduğuna asla inanmazdı. Başını eğmiş, kollarını yukarı doğru çekilmiş dizlerine sarmıştı. Ayakları çıplaktı, üstlerindeki deri *dermagliflerle* kaplıydı. Ellerinin sırtında da derin renkler öfkeli, değişken tonlarda dalgalanıyor ve titreşiyordu.

Daha yakından baktı, bakışları kadının parmaklarındaki tuhaf bir şeye takıldı.

Tırnakları... Siyahtı.

Hayır, tırnaklar değil, şimdi fark etti. Pençeler.

Parmak uçlarındaki tırnaklar jilet gibi keskin, obsidyen kadar siyah parlıyordu.

"Bryenne," diye mırıldandı. "Seni görmeme izin ver. Sana yardım etmeme izin ver."

"Yapamazsın." Verdiği cevapla birlikte öfke de ona yöneldi. Başını kısa bir süre savurdu, içinden bir inilti sızdı. "Git buradan, Zael. Lütfen."

"Hayır. Bu sefer değil. Başının dertte olduğu ve yardıma ihtiyacın olduğu apaçık ortadayken beni uzaklaştıramazsın-"

"Sana git dedim!"

Sonunda kafasını kaldırdı. Ama şimdi ona ters ters bakan Bryenne değildi. Zael onun gözlerinden dökülen erimiş kehribar rengi ışığa bakakaldı. İnce gözbebekleri öfkeyle ona kilitlenmişti; ölümcül bir niyetle. *Glifler* şimdi yüzünün her yerinde dalgalanıyor, elmacık kemiklerinin ve kaşlarının keskin açılara ve dişlerinin devasa uzunluklarına dikkat çekiyordu.

Cins değil, çünkü en büyük Gen Bir bile açlık sancıları içinde bu şekilde dönüşmedi.

Bryenne başka bir şeydi. *Başka* bir şey.

Zael ve halkının binlerce yıldır yakından görmediği bir şey.

Şimdi tehlikeli bir öfkeyle ona bakan güzel, işkence görmüş yüz bir Kadim'in yüzüydü.

BÖLÜM 20

Haydutlar Georgetown'da vahşi bir köpek sürüsü gibi koşturuyordu.

Yüzleri insan kanıyla kırmızıya boyanmış, gözleri vahşi suratlarında sarı kömürler gibi parlayan iki uluyan erkek daha Lucan'ın bir saniye önce kafasına yediği titanyum kurşunla durdurduğu bir diğerinin cesedinin üzerinde durduğu boş sokağa daldı.

Ağır uyuşturucular ve adrenaliniyle zıplayan insanlar gibi, Rogue'lar da kolay yıkılmazdı. Kaba kuvvet ya da çok fazla kurşun, bazen de her ikisinin bir kombinasyonu gerekirdi. Titanyum yardımcı oldu. Metal, Lucan'ın botlarının yanında büyüyen cızırtılı karmaşanın da kanıtladığı gibi, bir Rogue'un hastalıklı kan sistemi için oldukça aşındırıcı bir zehirdi. Ölü Rogue birkaç dakika içinde külden başka bir şey olmayacaktı.

Lucan, gösterişli Georgetown alışveriş bölgesinin ortasında kendisine doğru yaklaşmakta olan yeni gelen çifte de aynı sonu yaşatmak için döndü. İlkini gözlerinin arasına tek bir titanyum mermi sıkarak yere serdi; sonra bunun silahında kalan son mermi olduğunu fark etti.

Ah, lanet olsun.

Arkadaşı eriyen et ve kemiklerden oluşan bir su birikintisine düşerken ikinci Rogue kükredi. Başını eğmiş ve çenesini kırarak Lucan'a saldırdı. Lucan yedek tabancasını çekti ve birkaç kez ateş etti ama kurşun mermiler Rogue'u sadece kızdırdı. Vampir Lucan'ın üzerine atladı ve ona tehdidi yakından ve kişisel olarak karşılamaktan başka seçenek bırakmadı.

Birbirlerine çarptılar ve kaldırıma yuvarlandılar.

Rogue'un gıcırdayan dişleri kör edici bir hızla yüzüne ve boğazına doğru gelirken Lucan titanyum bıçağı silah kemerindeki kılıfından çıkarmak için çabaladı. Sonunda bıçağı serbest bırakmayı başardı.

Rogue herhangi bir avantaj elde etmek için mücadele ederken, kendini saldırıya açık bıraktı. Bu ölümcül bir hataydı. Lucan titanyum bıçağı vampirin böğrüne sapladı. Ortaya çıkan çığlık kulakları yırtarcasına, tamamen hayvansaldı. Rogue yaradan dolayı kıvranırken, Lucan cesedi kendisinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı.

Ayağa kalkana kadar arkasındaki başka bir Rogue'un kesik nefesini duydu.

Yüzünü ona döndü ve Rogue'un üzerine atılmaya hazırlandığını gördü. Ama vampir saldırmak yerine aniden durdu, sonra da yere düştü.

ölü ağırlık olarak.

Dante birkaç adım ötede duruyordu, kavisli titanyum hançerlerinden biri Rogue'un omurgasına sağlam bir şekilde saplanmıştı.

Lucan ona başıyla onay verdi. "Teşekkürler."

Savaşçı kara kaşlarını kaldırdı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?" Yanına yaklaşıp silahını aldı ve parçalanmakta olan Rogue'un ceketinin üzerinde temizledi. "Böyle devam ederse Nikolai bize Montreal'deki komuta merkezinden titanyum özel mermiler tedarik etmeye geri dönmek zorunda kalabilir."

Lucan, Sibirya doğumlu, silahlara ve patlayıcılara meraklı savaşçıyı hatırlayınca homurdandı. "O zamanlar bizim için işler farklıydı. Bir seferde bir ya da iki düşmanın münferit saldırılarını engellemek çok daha kolay. Opus küresel. Ve baskıyı her yönden hissettiğimizden emin olmak istiyorlar."

Amerika'nın büyük bir metropol kentinde Haydutların varlığı yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, Tarikat bu gece karargâhtan ayrılmadan önce daha kötü haberler almışlardı. Gideon üç Avrupalı komutanın da kendi bölgelerinde Haydut faaliyetlerinde bir artış olduğunu bildirdiklerini öğrenmişti.

"Saldırıları gelmeye devam ediyor," dedi Dante, gözlerinde acımasız bir bakışla. "Bizi haydutlar ve yalnız kurtlarla köstebek oyunu oynamakla meşgul ederken Opus'un hükümet ve kolluk kuvvetlerine yönelik saldırılarla ne yapabileceğini düşündüğünü tahmin etmekten nefret ediyorum."

Lucan da tahmin etmek istemiyordu ama kardeşliği alaşağı edebilecek kadar onlardan önde olmak istiyorlarsa bunu yapmak zorundaydılar. "Gideon iletişim ağlarındaki şifrelemeyi kırmadığı sürece, oynayacak fazla kartımız kalmadı."

Dante, "Breedmate'i Rafe ve Aric'le birlikte gözaltında tutuyoruz," diye belirtti. "Eğer Iona Lynch'i öldüren adamları teşhis edebilirse, oradan başlayıp Opus'a kadar olan izleri takip edebiliriz."

Haklıydı. Ama sarsılmış ve yaralanmış bir görgü tanığının panik içinde anlattıkları Lucan'ın pek de tercih ettiği türden olasılıklar değildi. Yine de Siobhan O'Shea hiç ipucu olmamasından daha iyiydi. Bu yüzden Rafe ve Aric'e onu şimdilik yakınında tutmaları talimatını vermişti.

Grup şu anda İrlanda'dan Londra'daki komuta merkezine doğru yol alıyordu. Iona Lynch'in oda arkadaşını güvende tutmaları gerekiyordu ve bu da Opus'un onun Emir'in elinde olduğunu öğrenmemesini sağlamak anlamına geliyordu.

Lucan işlerin bunu gerektirecek kadar kötüye gitmeyeceğini umsa da, Tarikat'ın elinde gerekirse Opus'a karşı oynayabilecekleri bir kart daha vardı.

Atlantis kristali.

Geçen gün Zael ve Jenna'yla birlikte kristalin gücüne tanık olduktan sonra Lucan başka bir şey düşünmediğini inkâr edemezdi. Eğer iki kristal Kadimler tarafından Atlantis'in tamamını yok etmek için kullanıldıysa, o zaman ellerinde bir tane daha varsa hiçbir şey -ve hiç kimse- Tarikat'ı durduramazdı.

Zael ilk karşılaşmalarında diyardan kaçıp kendi gizli kolonilerini kuran bir grup Atlantislinin yanlarında bir kristal götürdüklerini söylemişti. Tarikat Zael'in ittifakına sahipti ama Lucan bir gün -ve yakında- herhangi bir savaşı daha başlamadan bitirebilecek bir silahın yapımında onun yardımına da ihtiyaç duyabileceklerinden korkuyordu.

Bu düşünce zihninde çalkalanırken Chase bir ara sokaktaki gölgelerin arasından çıkıp onlara doğru yöneldi.

"Bryenne'den bir iz var mı?" Lucan sordu.

Chase başını salladı. "Cipi Nathan'ın söylediği yerde bulduk ama boş. Görünüşe göre kendi başına inmiş ve yaya olarak kaçmış. Bulabildiğim kadarıyla hiçbir yerde ondan iz yok."

Dante sırtarak omuz silkti. "Zael'in ondan bahsedilince karargâhtan nasıl fırladığına bakılırsa, onu bulduğumuzda Bryenne'i de bulmuş olacağız gibi bir his var içimde. Ayrıca, şu havalı Atlantisli ışınlayıcı bilekliklerinden almak için nereye kaydolabilirim?"

Chase kıkırdadı ama Lucan bu espriyi hissetmekte zorlandı. "Zael ve Bryenne arasında her ne oluyorsa, bunun için çok kötü bir zaman seçmişler. Etrafımızda her şey boka sarmışken karargâhta böyle dikkat dağıtıcı şeyleri kaldıramayız."

Dante kaşlarını çattı. "Eski zamanlardan bahsediyorsun. Eskiden bunu birkaçımıza söylediğini hatırlıyorum. Gabrielle söz konusu olduğunda da kendine aynı şeyleri söylediğine şüphe yok."

Evet, biliyordu ve yapmıştı. Bu artık kazanamayacağı bir tartışmaydı ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"İkisine de göz kulak olun," diye iki savaşıya talimat verdi. O konuşurken, iletişim ünitesi, daha fazla alanı taramak için yayılmış olan devriye ekiplerinden birine komuta eden Tegan'dan gelen bir aramayla kulağını cınlattı. "Elinde ne var?"

"Altı haydut park ile üniversite arasında kül oldu," dedi Tegan. "Burası temiz. Rio ve Kade, Nathan'la birlikte hükümet merkezinin yanındalar ve orada başka bir haydut çetesi tespit ettiler."

Lucan nefesinin altında küfretti. Bu gidişle yine uzun bir gece olacaktı.

"Chase ve Dante ile birlikteyim. Şimdi oraya gidiyoruz."

BÖLÜM 21

Şu anda ne kadar iğrenç bir canavar olduğunun onaylanmasına ihtiyacı varsa, bunu elde etmişti.

Zael, gözleri onun dönüşümüne kilitlendiği anda tamamen hareketsizleşti. Nefesinin altından, onun anlamadığı bir dilde, alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Brynne," diye mırıldandı. "Tanrım..."

Adamın derin ses tonundaki şaşkınlık karşısında yüreği burkuldu. Onun ne gördüğünü biliyordu. Ne olduğunu biliyordu -asla gerçekleşmemesi gereken bir DNA deneyinin kusurlu, dengesiz sonucu.

Bir

anormallik.

Bir hata.

Bir iğrençlik.

Eski yangın merdiveninin köşesinde çömeldiği yerden yavaşça doğruldu. Zael onun hareketini izledi; duruşundaki ihtiyat ve yüzündeki şaşkın ifade dikkat çekiciydi. İçindeki yırtıcı hayvan, ayağa kalkarken Zael gibi güçlü bir varlığın tetikte olduğunu görmekten büyük bir memnuniyet duyuyordu. Onu endişelendiren de bu yanıydı, çünkü canavar bir kez onu ele geçirdi mi, o bile onu tamamen dizginleyemezdi.

"Uzak dur, Zael. Seni uyarıyorum."

"Bana ne olduğunu anlat. Sorun yok, Brynne. Sadece anlamak istiyorum."

Alay etti, adamın ses tonuna sızan yumuşaklığın acıma ya da tiksintiden kaynaklandığından emindi. İnsanlık dışı yanı, onun bu temkinli tavrını, kendisini rahatlatmaya çalışan bu şefkatli çabaya tercih etti.

Yangın merdiveninin korkuluklarını takip ederek yana doğru bir adım attı.

"Yaralandın mı?" diye sordu nazikçe. "Bana sorununun ne olduğunu söyle ki sana yardım etmeye çalışayım."

Adamın yalvarışındaki samimiyet karşısında içinden sızan sefil iniltiye engel olamadı.

Ona yardım edemezdi ve o da onun yanında kalamazdı. Bu haldeyken olmazdı.

Bir daha asla, artık ondan saklayamayacağı çirkin sırrı bildiğine göre.

"Brynne, lütfen." Kaşları şefkatli ve kararlı gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı. "Yaralandın mı? O Kan İğrenç piçler... Bunu sana onlar mı yaptı?"

bir şekilde?"

İçinden bir kahkaha patladı, yakıcı, boğazında çakıl taşı gibi kaba. "O haydutlar isteseler de bana zarar veremezler. Bunu göremiyor musun?"

Endişesini onun yüzüne vurmak istemiyordu ama içindeki yırtıcı hayvan hiçbir zaman kana susamışlık ya da savaş öfkesinin pençesinde olduğundan daha güçlü değildi. Şu anda Brynne her ikisi tarafından da boğulmuştu. Açlık ve adrenalinle beslenen Brynne ölümcül bir yaratıktı.

İçindeki kadın her ne kadar Zael'in tesellisini -merhametini- arzulasa da, Kadim'in neredeyse saf olan kısmı önünde sadece başka bir engel görüyordu. İlkel, içgüdüsel bir seviyede tanıdığı bir düşman.

Yok edilmesi gereken biri.

"Git başımdan, Zael." Bakışları adamın yakışıklı yüzünü kehribar rengi bir ışıkla yıkadı. İfadesinde gördüğü özen, onun dönüşmüş bakışlarını gözünü kırpmadan tutma şekli, hayatında daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar kalbini parçaladı. Hırladı ve gözlerini ondan kaçırmak için kendini zorladı. "Beni rahat bırak dedim."

"Üzgünüm, tatlım. Böyle bir şey olmayacak." Dar demir platformda ona doğru bir adım attı. "Seni burada böyle bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun? Haydi Brynne. Sana yardım edeyim."

Ona doğru uzandı. Brynne ondan kurtuldu ve tek bir sıçrayışta kendini yangın merdiveninden aşağı attı.

Yaya olarak kaçmaya hazır bir şekilde aşağıdaki caddeye çömeldi.

Ama Zael hemen o anda oradaydı. Zael'in hareketini fark etmemişti bile ama adam orada durmuş, ara sokakta yolunu kesmişti. Kaşları çatılmıştı. "Yapma bunu, lanet olsun. Beni dışarıda bırakma, Brynne."

Adamın nazik tonu içindeki canavarın kıllanmasına neden oldu. "Benden uzak dur Atlantisli."

Başını salladı, inatçıydı. İnatçı. Çok tehlikeli derecede aptalca. "Beni bu yüzden mi uzaklaştırıyordun? Seni böyle göreceğimden korktuğun için mi?" Yumuşak bir şekilde küfretti, kaşları çatıldı. "Benden korkmana gerek yok, Brynne."

"Senden korkuyor muyum?" İçindeki avcı kelimeleri tükürdü. "Asla."

Kadının öfkesi onu hiç de korkutmuşa benzemiyordu. Zael bakışlarını ondan ayırmadı, hatta ona doğru bir adım daha attı. "Yalnız değilsin. Bunu görmüyor musun?"

"Yanıyorsunuz. Ben yalnızım. Bunu göremeyen sensin." İçinden sıcak bir nefes çıktı, titrek ve düzensiz. "Hayatım boyunca yalnızdım. Tek yalnızlığım bu.

hayatta kaldım."

Başını hafifçe salladı. "Bu şekilde olmak zorunda değil. Artık değil."

Adam aralarındaki mesafeyi biraz daha kapatırken ona dikkatle baktı. Teninin nefis sıcak kokusundan kaslı vücudundan yayılan ısıya kadar tüm duyuları onunla doldu. Kafası onun bir erkek, kendisinden önceki herkesten daha çok arzuladığı tek erkek olduğunun farkındalığıyla doldu.

"Bırak gireyim, Brynne. Bana güvenebilirsin."

Başını otomatik bir tepkiyle savurdu, ona inanmak istemekle kendisinden mümkün olduğunca uzak durmasını istemek arasında kaldı. Adam yaklaştıkça gözleri boğazına kilitlendi. Adamın nabzının davulu kafatasında, şakaklarında, iliklerinde yankılandı. Tıpkı yatağında çırılçıplak uzandıklarında olduğu gibi, kalp atışlarının o sert tik taklarına perçinlenmiş bir halde bakakaldı.

Tanrı yardımcısı olsun ama ona karşı duyduğu açlık canavar ve onun isteklerinden çok Zael'i içinde hissetme, onu bedeni ve kanıyla rahatlatma ihtiyacından kaynaklanıyordu.

Bir iniltiyle onun etrafından dolaştı. Daha doğrusu geçmeye çalıştı. Zael onu durdurdu, vücudu önüne dikilmiş, fiziksel olarak geçmesini engelliyordu.

"Kahretsin, Zael. Yolumdan çekil ve gitmeme izin ver."

Onun tüm uyarılarını görmezden geldi. Kadının sesinin, uçuşunun kenarına ne kadar yakın olduğunu ona söylemesi gereken o olağanüstü tizliğini duymazdan geldi.

Ve artık çok geçti, katlanamayacağı kadar çok şey vardı.

Öfke, ince tasmaından kurtularak içinden fıskırdı. Onu itti ama o da güçlüydü. Ve hızlıydı. Ellerini tuttu ve onu hareketsiz tutarak dizginledi.

Kükredi, artık duyularını ya da tepkilerini kontrol edemiyordu. Canavar artık ona sahipti.

Zapt edemediği korkunç güç içinden patladı ve tek bildiği bu şekilde ölümcül olduğuydu. Kendini tutamıyordu, Zael'e karşı bile. İçinden bir feryat koptu, ıstıraplı ve kontrolden çıkmış bir öfke onu harekete geçirdi.

Kız adamın elinden kurtuldu ve bir ölüm perisi ulumasıyla ona doğru uçu.

Zael onu savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı. Elleri parlıyordu, parmakları saf beyaz bir ışıqla kireçlenmişti. Her iki avucunun ortasında bir sembol vardı.

Gözyaşı damlası ve hilal şeklindeki ay, onu kör edecek kadar saf bir enerjiyle aydınlanmıştı.

Karşı koyamadı. Onunla savaşılamazdı.

Zael'in gücü çok güçlüydü.

Ona dokundu ve ışık anında görüşünü sardı. Onun ışığı. İçine aktı, zihnine, uzuvlarına ve vücudunun her öfkeli hücresine sızarken duyularını yok etti.

~ ~ ~

Zael kaldırırında diz çökmüş, Brynne'ı kollarında tutuyordu. Bilinci yerinde değildi, nefes alıp verirken göğsünün yavaşça inip kalkması dışında hareket etmiyordu.

Gücünü onun üzerinde kullanmış olmaktan nefret ediyordu -çeşitli nedenlerden ötürü- ama ona başka seçenek bırakmamıştı.

Brynne bir Cins dişi olarak yeterince korkunçtu. Şu anda onda gördüğü şey ise çok daha ölümcül bir şeydi.

Kadim.

Ya da ona yakın bir şey.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama kanıtı gözlerinin önündeydi.

Eğer Soy ile halkı arasındaki ilişkiler zayıfsa, bu her Atlantislinin Dünya'da Soy'u ortaya çıkaran öteki dünyalı düşmanlarına karşı hissettiği içgüdüsel nefretle kıyaslanamazdı. Bu nefret özellikle Zael ve Kadimlerle yapılan her savaşta ön saflarda yer almış olan Selene'nin kraliyet lejyonundaki eski yoldaşlarında çok güçlüydü.

Yine de Brynne'da şu anda gördüklerine rağmen, ona karşı hissettiği şey nefret değildi.

Vay anasını. Ondan çok uzakta.

Ona bakarak, yüzünde, boynunda ve uzuvlarında çok canlı ve belirgin olan *dermagliflerin* şimdi azalmaya başladığını izledi. Ellerin arkasındaki *glifler*, dönüşümü sırasında parmaklarının ucundan çıkan siyah pençelerle birlikte yok olmuştu. Şimdi ağır bir sükûnet içinde dinleniyordu.

Işık onun için bunu yapmıştı, tıpkı umduğu gibi.

Onun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama bir şeyden kesinlikle emindi; onun yanından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Onun bu eziyete tek başına katlanmasına da izin vermeyecekti.

Onu şehirden çıkarması gerekiyordu. Onun güvende olduğunu görmesi gerekiyordu.

Gücünü kullanmanın pervasızlığı başlarına daha fazla sorun açmadan önce ikisinin de güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu.

Bileğindeki kristal tılsımı kullanarak ısınlanabilse de, onu bu şekilde yanında götüremezdi. Sadece Atlantisliler enerjiye bağlanabilir ve onu bir yerden başka bir yere sıçramak için kullanabilirdi.

Onu kucağına alarak ayağa kalktı ve ara sokaktan dışarı taşıdı. Şehir hayalet gibi sessizdi, bu karanlık ve boş asfaltta savaşçılardan hiçbir iz yoktu.

Zael, Chase daha önce onları ararken Brynne ve kendisini ara sokakta sakladığı için bir suçluluk hissetti. Tarikat onun müttefikiydi ama savaşçıların Brynne'in sakladığı sırrı bilmeye hakkı varsa, bu onun şartlarına göre olmalıydı, başkasının değil.

Ana caddede, Tarikat'ın cipi hâlâ kaldırımın kenarında boş duruyordu. Zael Brynne'ı araca getirdi ve dikkatlice yolcu koltuğuna oturttu. Yanağını okşamak için uzanmaktan kendini alamadı. Brynne onun dokunuşuyla hafifçe kıpırdandı ama göz kapakları kapalı kaldı. Yüzü uykusunda gevşek ve huzurluydu, bir kedi yavrusu kadar tatlı ve masumdu.

Zael, beklenmedik bir anda hayatına girip her şeyi alt üst eden siyah saçlı güzele baktı. Ona bakarken içinden geçen sahiplenme duygusunu - şiddetli koruyuculuk duygusunu- inkâr edemiyordu.

Brynne Kirkland kurtarılmaya muhtaç, çaresiz bir kedi yavrusu değildi. Bunu ona ilk söyleyen o olacaktı, büyük ihtimalle dişlerini gösterip pençelerini açacaktı.

Ve bu gece burada gördüklerine bakılırsa, mesafesini koruması iyi olacaktı.

Kahretsin, eğer akıllı olsaydı, Brynne'ı ve sorunlarını hemen şimdi burada Tarikat'a bırakır ve ait olduğu koloniye ve halkına geri dönerdi.

Ama bu kadından uzak duramıyordu. Tarikat'ın teras avlusundaki o ilk sabahtan beri. Ve eski bir kâbustan fırlamış gibi duran bu kadınla yüzleşirken gözlerindeki ıstırapı gördükten sonra da.

Onunla istediği kadar savaşabilirdi. Ondan yalvardığı şeyi yapmayı reddettiği ve onu yalnız bıraktığı için ondan nefret edebilirdi.

Bu, şimdi ona baktığında hissettiklerini değiştirmeyecekti.

O onun kıızıydı.

Zael yolcu kapısını kapattı, sonra da cipin sürücü koltuğuna geçmek için etrafından dolaştı. Konağa basar basmaz, gösterge panelindeki iletişim ünitesi ekranda Gideon'un yüzüyle aydınlandı.

"Zael," dedi savaşçı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Tanrım, nerelerdeydin dostum? şehri tarayan iki devriye ekibim seni arıyor. Brynne'den bir iz var mı?"

Başını salladı. "Burada benimle birlikte." "Bunu duyduğuma sevindim. Yaralandı mı?"

"Hayır." Zael yanındaki koltukta dinlenen kadına baktı. Yüz hatlarında hiçbir sorun izi yoktu. Derisinin altında gizlenen Kadim'den geriye hiçbir şey kalmamıştı. "O iyi," dedi Zael. "Onu şimdi içeri getiriyorum."

BÖLÜM 22

Bryenne uzun zamandır görmediği kadar rahatsız edici bir kâbustan irkilerek uyandı. Nefesi hızlanıyor, ayrılmış dudaklarının arasından düzensiz bir şekilde geçiyordu. Baş zonkluyordu. En kötüsü, boğazının arkası kanın bakırımsı tadıyla çiğ ve acıydı.

İnledi, göz kapakları sakın yarı karanlıkta kısmi bir aralıkla açıldı. Altında yumuşak bir yatak. Üstünde zarif taç kalıplarıyla çerçevelenmiş yüksek tavan.

Tanrı'ya şükür.

Tarikat karargâhındaki misafir odasında dinleniyordu, Georgetown'daki rutubetli bir ara sokakta ayaklarının dibinde ölü bir Rogue ile çömelmiş ve dişlerini ölmek üzere olan bir insanın bileğine geçirmiş değildi.

Ne de Zael'in önünde, kana bulanmış ve kaynayan bir halde, gerçekte olduğu gibi bir canavar olarak duruyordu.

Lütfen... o olmasın.

Yine de görüntüler bir rüya olamayacak kadar canlı bir şekilde gözünün önüne geliyordu. Dragos'un laboratuvarlarında geçirdiği zamandan beri onu sık sık rahatsız eden cehennemi gece korkularından biri bile şu anda ona yapışan duyusal işkencenin üstesinden gelemezdi.

Başını yastığa koydu ve saçlarında kurumuş kanın keskin metalik kokusunu duyunca midesi bulandı. Uzun saç tellerinin uçları sertleşmiş ve keçeleşmişti, ölüm kokuyordu.

Kan gerçektir, hayali değil.

Rüya değil.

"Hayır!" Sütyeni ve külotuyla yatağın üzerinde doğruldu, dehşet ve tiksinti içinde saçlarını karıştırdı. "Oh, hayır... Hayır!"

Sıcak eller omuzlarında dinlenmeye başladı. Panik halini yatıştıran şeyin Zael'in dokunuşu olduğunu fark etti; Zael yatağın yanına otururken kulağına derin bir ses geldi. "Şşş, her şey yolunda. Güvendesin, Bryenne."

"Hayır." Titriyordu, kalbi göğüs kafesinin içinde çarpıyordu. "Bu iyi değil."

Adamın hafif tutuşundan kurtulup yatağın kenarına tırmandı. Yaptığı şeyden dolayı midesi tiksintiyle doldu.

Zael'in görmüş olması gereken şey için.

Kendini çıplak ve korunmasız hissediyordu. Adamın ona sempatiyle bakıyor olması da dahil olmak üzere sayısız nedenden ötürü kendinden bıkmıştı.

hak etmediği bir anlayış.

"Kıyafetlerim..."

"Mahvolmuşlardı," dedi. "Daha rahat edesin diye onları senden çıkardım."

Kaşlarını çatarak, kendisini onunla birlikte odanın içine kapatan kapalı kapıya baktı. Geri döndüğünü hatırlamıyordu. Kafasını dolduran kör edici ışık patlamasından sonra hiçbir şey hatırlamıyordu. "Ben nasıl...?" "Seni

Georgetown'dan yanımda getirdim," diye cevapladı ayağa kalkarken onun yanında ayağa kalktı. "Geri kalanına gelince, Tavia'ya ve diğer herkese seni ara sokakta baygın bulduğumu söyledim. Onlara bir Rogue'la boğuştuğundan sonra bayılmış olabileceğini tahmin ettiğimi söyledim."

"Bayılmış." Ellerini işaret ederek sessizce alay etti. "Avuçlarının parladığını gördüm. Beni onlarla vurdun. Beni bayılttın."

Gözlerinde bir pişmanlık titreşimiyle ona baktı. İçinde hâlâ birileri tarafından alt edilme düşüncesiyle alevlenen bir savaşçılık vardı; davranışları buna davetiye çıkarsa bile. Ama ona kendini savunmaktan başka seçenek bırakmadığını bildiği için Zael'e duyduğu öfkeye dayanması zordu.

Onu ışıyla etkisiz hale getirdikten sonra bu gece o sokakta ona her şeyi yapabilirdi, hatta onu öldürebilirdi. Bunun yerine onu komuta merkezinin sığınağına geri götürdü. O uyurken yanında oturmuştu. Şimdi burada durmuş, onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemese onu suçlamayacakken teselli etmeye çalışıyordu.

Korku ya da nefretle ondan uzaklaşmak yerine, ona göz kulak olmuştu. Onu korudu. Hâlâ da öyle.

"Benim için kız kardeşime ve Tarikat'a yalan söyledin."

Ona doğru bir adım attı. "Onlara kendin açıklamak istersin diye düşünmüştüm. Hazır olduğunda."

"Hayır. Onlara asla söylemeyeceğim. Bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacaklar."

Gerçekte ne olduğunu bir başkasının bilmesine izin verme fikri içini ürpertti. Hayatı boyunca bu sırrı korumuş, kendini izole etmiş, kendini işine adanmıştı çünkü tutunabileceği tek şey buydu. Sahip olduğu tek şey.

Ama şimdi Zael vardı.

Onu o sokakta olduğu gibi görmüş olmasından nefret ediyordu.

Ona ne kadar nazik davransa da, onun ne olduğunu unutacağını düşünerek kendini kandıramazdı. Kendi güvenliği ve onun huzuru için, sonunda temelli olarak uzak duracağını umuyordu.

Yine de daha da yaklaştı.

Kanla sertleşmiş saç tellerinden bazılarını yüzünden uzaklaştırdığında, adam nazikçe elini tuttu. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirirken başını yavaşça salladı.

"Benimle gel, Brynne."

Onu en-suite banyoya götürdü ve sadece büyük duştaki suyu açacak kadar uzun süre bıraktı.

"Hadi seni temizleyelim," dedi ve sütyenini açmak için ona doğru uzandı.

Adamın kendisine özenle davranmasına karşı çıkmak istedi ama teselli edilme ihtiyacı tüm eski savunmalarını bastırdı. Sefil ve sıkıntılıydı ve çok yorgundu. Saklanmaktan yorulmuştu. Yalnızlıktan bıkmıştı.

Sütyeni düştü. Zael külotuna uzandı ve onu kalçalarının üzerinden geçirip uyluklarından aşağı indirdi, sonra da eğilerek külottan tamamen çıkmasına yardım etti. Bu seksle ilgili değildi ama yine de vücudunun Zael'in parmaklarının her hafif dokunuşuna, teninin sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında dururken onun temiz, baştan çıkarıcı kokusuna tepki vermesini engelleyemedi.

Arzusu uyandıkça *dermagliflerinin* rengi koyulaşmaya başladı. Cins olan yanından hiçbir zaman utanmamıştı. Ama o da Kadim'di ve bu yüzden işaretleri derinleşip renkleri teninin üzerinde titreşirken ellerini kaldırıp kendini örttü.

"Hayır," diye mırıldandı. "Artık benden saklanmayacaksınız. Bu geceden sonra olmaz."

Adam ellerini çekip yanlarına koyarken yutkundu. "Zael..."

Başka bir şey söylemeden onu duşun açık kapısına doğru götürdü. İçeri girdi, spreyin ıslak sıcaklığına minnettar oldu. Arkasında Zael'in hareket ettiğini, kendi kıyafetlerini de çıkardığını duydu. Arkasından duşa giren Zael'in varlığı kadının omurgasında yeni bir sıcaklık yarattı.

Adam onun karmakarışık saçlarını sessizce arkasına topladıktan sonra suyun altında yüzünü ona dönerken, kadın yorgun bir zevkle iç çekti. Kan durulanıp giderden aktıkça ayaklarının etrafında kırmızı dereler oluşuyordu. Zael sözünü sakınmadan bir şişe şampuana uzandı ve avucunun içine biraz sıktı. Saçındaki pisliğin geri kalanını yıkadı, parmakları saçlarını taradı.

Sonra da kokulu köpükleri saç derisine masaj yaparak yedirirken ve ensesindeki düğümlenmiş gerginliği çözerken alnını omzuna yasladı.

Hiç kimse -hayatı boyunca hiç kimse- onunla bu kadar ilgilenmemişti.

Zael'in bu gece onda gördüğü onca şeyden sonra şimdi bunu yapması, onu asla ifade edemeyeceği şekilde alçaltmıştı.

Sanki onun yorgunluğunun ve minnettarlığının derinliğini anlamış gibi çenesini kaldırdı ve şefkatle yanağını okşadı. "Başını geriye yatır, aşkım."

Bu sevgi gösterisi göğsündeki hassas noktanın daha da gerilmesine neden oldu. Adamın dediğini yaptı ve saçındaki şampuanı yıkamak için başını spreyin altına eğdi. Çıplak göğüslerinin adamın göğsündeki pürüzsüz kaslara nasıl dokunduğunu fark etmemek imkânsızdı. Parmaklarını ıslak saçlarında gezdirirken meme uçları sertleşti, bir eliyle köpükleri duruladı ve diğer avucunu sırtının alt kısmına koyarak onu sabit tuttu. Saçları temizlendiğinde, vücudunu da aynı özenle sabunladı, zaman ayırdı, kaygan, güçlü parmakları ve dikkatli elleriyle her santimine masaj yaptı. Brynne ona verdiği bu hediye için ağlamak istiyordu. Sadece dokunuşunun ve ilgisinin verdiği fiziksel rahatlık değil, çok daha büyük bir hediye olan Güven.

Onun sorgusuz sualsiz güveni.

Adamın ellerinin vücudunda ıslak bir şekilde hareket ederek tüm yorgunluğunu okşamasının verdiği mutluluk hissiyle gözlerini kapattı.

"Ne olduğumu anlamadan önce yirmi yaşındaydım."

Sesi paslı geliyordu, kelimeleri spreyin tıslaması altında boğuklaşmıştı. Göz kapaklarını kaldırdığında Zael'in parlak mavi bakışlarının kendisine kilitlendiğini gördü. Sabunu rafına geri koymuştu ve şimdi ılık suyu kollarının üzerinden ve gövdesinin ıslak düzlemlerinden aşağı doğru akıtıyordu.

"Ailemi hiç tanımadım." Bu ifadeye kırılğan bir şekilde güldü ve doğum koşullarını hatırlayınca kaşlarını çattı. "Bir laboratuvar deneyinin ailesi olur mu ki?"

Zael şimdi durmuş, onu inceliyordu. Kelimeleri bulmasını bekliyordu.

"Dragos adında çılgın bir adam tarafından yönetilen bir laboratuvardan çıkan pek çok... yavrudan biriydim. Tam olarak kendi özelliklerine ve ihtiyaçlarına göre yetiştirilmiş bir ordu yaratmaya çalışıyordu." Başını iki yana salladı. "Yaşayan son Kadim'i laboratuvarında kontrolü altında tutuyordu. Ve Cins Arkadaşları vardı. Onlardan düzinelercesi, hepsi de üreme programının kafeslerinde hayvanlar gibi tutsaktı."

Zael'in savurduğu küfür alçak sesle ve son derece saygısızcaydı. "Dragos ismi hakkında o piçin son yirmi yıldır ölü olduğuna şükredecek kadar çok şey biliyorum. Ama bunu bilmiyordum Brynne."

Dragos'un tüm yaptıklarını hatırlayınca hisleri ürpermiş olsa da belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Tarikat onu öldürmeden önce laboratuvarı onlarca yıldır çalışıyordu. Kadimleri ve Soydaşları, Avcı adı verilen çok sayıda yerli suikastçı üretmek için kullandı. Ve bu program çok başarılı olduğu için Dragos başka bir program başlattı. Ama geleneksel yollarla yavru üretmek yerine DNA ile oynamaya karar verdi."

Zael hiçbir şey söylemedi ve uzun bir süre boyunca tek ses düşün sessiz tıslaması oldu.

"Uğraştı, geliştirdi ve sonunda ilk Cins dişileri üretti. Deneklerin çoğu kabul etmedi. Ama birkaçı -Tavia, ben ve az sayıdaki diğerleri gibi- yetişkinliğe ulaşmayı başardı."

Zael kaşlarını çattı. "Yani, Tavia'nın... Gündüzgezen olmasının yanı sıra... senin gibi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Breed'den daha mı canavar? Hayır." Brynne onun dikkatli sesindeki umudu duymuşçasına esprili bir şekilde kıkırdadı. "Benim ne olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bildiğim kadarıyla DNA tarifi bozulan tek kişi benim. Petri kabımda çok fazla Kadim vardı ve yeterince insanlık yoktu. Laboratuvardan hiç çıkmamalıydım. Ben bir hataydım. Dragos beni öldürmeliydi. Yarattığı şeyi fark ettiğinde denemekten zevk alıyor gibiydi. Ama bir canavarı öldürmek kolay değil, sadece bir çocuk bile olsa. Acı azalır. Yaralar iyileşir. Bunu bir oyun haline getirdi, sınırlarımı test etmeye çalıştı, beni uyuşturup zapt ederken nelere dayanabileceğimi gördü. Bana yaptığı şeyler..." Laboratuvarda yaşadığı en kötü hapsedilme ve istismar olaylarını tekrar hatırlamak istemediğinden, düşüncenin peşini bıraktı. "Onun oyunları için çok yaşlı ve çok güçlü olduğumda, beni hapsedti ve orada bıraktı."

Zael'in hırıltısı tehditkârdan da öteydi ama dokunuşu kızın yüzünde acı verecek kadar hafifti. "Ne kadar sürecek?"

Omuz silkti. "Yıllar. Tarikat onu öldürene ve laboratuvarı koruyan Minyonlar da ölene kadar çıkış yolunu bulamadım."

"Yaptığı köleler," diye tahmin etti Zael. "Ve yaratıcıları öldüğünde, onlar da öldü."

"Evet. Dragos'un mahkumlarının çoğu o gün kaçtı. Hücremden kaçtım ve koştum. Koşmaya devam ettim. Sonunda Londra'ya geldim. Londra'da bir

Orada yeni bir hayat."

"Peki ya Tavia? O da sizinle birlikte tutsak mıydı?"

Brynnne başını salladı. "Bana çocukluğundan itibaren bir Minion işleyicisiyle birlikte yaşamaya gönderildiğini söyledi. Ona yalan söylenmiş, ne olduğu hakkında hiçbir şey söylenmemiş. Dragos onun Irk metabolizmasının ilaçlarla baskılanmasını sağlamış ve bakıcısı da onu hasta olduğu için tedaviye ihtiyacı olduğuna inandırmış."

"Laboratuvarda sana ne olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." Tanrım, bu düşünce bile onu aşağılanmış hissettiriyordu. "Onunla aynı programda olduğumu düşünmesine izin verdim. Böylesi daha kolay görünüyordu. Dragos'un bana dayattığı yalanı değil, kendi seçtiğim yalanı yaşamaya devam etmek benim için daha kolaydı."

Zael ciddiyetle onu inceledi. "Er ya da geç, ona gerçeği söylemek zorunda kalacağını düşünmüyor musun?"

"Ve onun kendisi ve değer verdiği herkes için korkarak benden uzaklaşmasını mı izleyeceğim?" Brynnne boğazının arkasından yükselen acı dolu boğuk sesi bastıramadı. "Bunca zaman ona yalan söylediğim için benden nefret ederdi, Zael. Ama Dragos'un beni ne hale getirdiğine acımasını görmeden önce değil. Kafamı koparıp sonunda işimi bitirseydi bana bir iyilik yapmış olurdu."

"Öyle söyleme," diye fısıldadı Zael şiddetle. "Aklından bile geçirme."

"Bu doğru. Bu gece kendin de gördün. Ben bir canavarım, Zael." Bu sözleri ona ne kadar rahat söyleyebildiğine kendisi de şaşırdı. Daha önce hiç söylemediği sözler. Kimseye söylememişti. Hiçbir zaman. "Her beslendiğimde, kim olduğumun bir parçasını kaybediyorum. Ve eğer beslenmezsem, dönüştüğüm şeye dayanamadığım için bunu ertelersem, sonunda pes ettiğimde daha da kötü oluyor. Kendimi tehdit altında hissedersen ya da öfkeyle dolup taşarsam, aynı şey olur. Kontrol edemiyorum."

"Ya bir eş alırsan? Irktan birini."

Bunun üzerine başını kaldırdı. Mantıklı bir soru olsa bile, bunu önermesini duymak için sızlattı.

"Asla," dedi, bu fikir onu dehşete düşürmüştü. "Sonunda ona zarar vermeyeceğimden emin olamadığım birinin hayatımı paylaşmasını nasıl bekleyebilirim? Ya da daha kötüsünü?"

Parmaklarını kolunun yan tarafında gezdirdi, gözleri onunkileri aradı. "Cins bir erkekle kan bağı kurmak başa çıkmaya yardımcı olmaz mı? Ben bu konuda uzman değilim."

Ama anladığım kadarıyla bu bağ, bağladığı her iki kişiyi de güçlendiriyor."

"Peki ya benim durumumda öyle değilse? Kan bağı Kadimleri daha az canavar yapmadı. Türlerinin en kötülerinden bazılarını eşlerini öldürmekten alıkoymadı." Şiddetle başını salladı. "Sana anlatmaya çalıştım, Zael. Bir sebepten ötürü yalnızım. Kendi seçimimle."

Eli yanağını okşamak için kalktı. "Bu gece beni incitmedin."

Ona alaycı bir bakış attı. "Çünkü ben fırsat bulamadan bana bir doz Atlantis elektrik şoku tedavisi uyguladın."

Onun şaka girişimine gülümsemekten başka bir şey yapmadı. "Bunu yapmamalıydım. Gücümü bu şekilde kullanmak asla almamam gereken bir riskti." Ona baktı, yüz ifadesi ciddiydi. "Ve eğer seni incitirsem, Brynne-"

"Yapmadın." Elini onun yanağına bastırdı. "Bana zarar vermedin. Bana yardım ettin."

Kaşları sadece bir derece çatıldı. "Tek istediğim buydu. Acı çektiğini görebiliyordum ve elimden geldiğince bunu atlatmana yardımcı olmalıydım." Ona doğru uzandı ve suyu kesti. "Senin yanından ayrılmayacaktım."

Onun parlak mavi gözlerine baktı, şefkatli sözlerinden ve kendisine gösterdiği sabırlı ilgiden etkilendi. Küstah ukalılığı ve onu yalnız bırakmayı reddetmesiyle onu çileden çıkarırken, aynı zamanda kalbini nasıl özlemle çarptırabiliyordu?

Duşun gürültüsü sustuğunda nabzının hızlı ve ağır atışlarının acı verici bir şekilde farkındaydı. Zael'e bu kadar yakın dururken onun kalp atışlarını da duyuyordu. Elini Zael'in bronz tenli, kordonlu göğsüne koymaktan kendini alamadı.

O da ona dokundu, parmak uçlarını önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde gezdirdi, okşayışı hafif ve iddiasızdı. Kızın içinden bir uyarılma dalgası geçti ve adam boğazının arkasından gelen alçak, onaylayıcı bir hırıltıyla karşılık verdi.

Onunla birlikte duşa girdiğinden beri siki kalkmıştı ama şimdi çıplak bedenleri arasındaki dar alanda daha da sertleşmişti.

"Korkarım, Zael." Belli ki ilk kabullerin gecesiydi, çünkü bunlar hayatında daha önce hiç kimseye söylemediği başka kelimelerdi. "Beni korkutuyorsun. Seni ilk gördüğüm günden beri korkutuyorsun."

Çenesini kaldırdı, ağzını onunkine indirirken bakışlarını tuttu. Öpücüğü, nazikliğine rağmen kadının duyularını yaktı. Bu öpücük onun tüm korkularına, herhangi bir kelimenin verebileceğinden çok daha fazla cevap veriyordu.

Daha önce hiç kimse onunla bu geceki gibi ilgilenmemişti. Birinin dokunuşundan bu kadar zevk alabileceğini ya da birinin rahatlığına bu kadar derinden ihtiyaç duyabileceğini bilmiyordu.

Hayır, sadece biri değil.

Sadece bu adam.

Sadece Zael.

Ve evet, bu onu korkuttu.

Ona bu kadar derinden deęer vermeye bařlaması onu dehřete dūřürmüřtü.

Adam kızın yüzünü geniş eliyle kavradı ve kız avucunun içine dönerek dudaklarını avucunun ortasına, bu gece daha önce parlayan noktaya bastırdı. Dili onu tatmak için dışarı fırladı ve adam hırladı, alçak, derin ve ilkel.

Onu ayaklarından çekip kollarına almadan önce yaptığı tek uyarı buydu.

Saçları damlarken ve vücutları duştan dolayı hâlâ ıslakken, adam onunla birlikte yatak odasına doğru yürüdü.

BÖLÜM 23

Zael onu yatak odasına taşıırken Brynne kollarında hafiflemiş, yüzü göğsüne yaslanmıştı. Zael, Brynne'in kendisini yaratan adamın ellerinde neler çektiğini duyduktan sonra içinden akan öfkeyi hissetmemesini umarak onu yakınında tuttu.

Söylemediği diğer şeyler için de öfkelenmişti.

O kadar iğrenç bir taciz ki, bunu kelimelere dökmedi ya da dökemedi. Ama işkence görmüş yüzünden yeterince belliydi. Ona fiziksel olarak her ne yapıldıysa vücudunda hiçbir iz bırakmamıştı. Gelişmiş metabolizması bunun icabına bakardı. Belli ki onu çok daha kötü yaralayan, içinde taşıdığı diğer yaralardı.

Zael onun katlandıkları karşısında öfkesinden kükremek istiyordu.

Bir daha asla. Bunu durdurmak için hayatta olduğu sürece asla acı ya da kötü muamele görmeyecekti.

Asla yalnız kalmak zorunda kalmayacak, olduğu şeyden korktuğu için kendi yarattığı bir hapishanede kilitli kalmayacaktı.

Kendisine bile verdiği bu söz çok saçmaydı; hele de ara sokaktaki eylemlerinin her şeyi tehlikeye atabileceğini biliyorken. Gücünü açıkta kullanmak, yerini dünyadaki tüm Atlantisliyle duyurmakla eşdeğerdi. Onun türünün hepsi içlerindeki ışıkla birbirine bağlıydı. Bu onların bir halk olarak gücüydü ama Zael gibi kaçaklar için aynı zamanda düşmanlarını bu gece ona doğru yönlendirebilecek bir zayıflıktı.

Ama Brynne'a yardım etme ihtiyacı, kendisine yönelik her türlü riski gölgede bırakmıştı.

Adamın dikkatsizliğine rağmen şehirden çıkmayı başarmışlardı ve kız güvendeydi.

O nefes aldığı sürece, kız her zaman güvende olacaktı. Onu yatağın kenarına getirip dikkatlice oraya yerleştirirken tüm varlığıyla buna yemin etti.

Onun arkasına yaslanacağını düşündü, ama onun yerine yatağın kenarında dururken önünde dizlerinin üzerine çöktü. Ona dokunmaktan, onu öpmekten kendini alamayan adam, nemli saçlarının dallarının altından ensesini kavradı ve ağzını kendi ağzıyla buluşması için yukarı kaldırdı.

Bu gece tadı daha da tatlıydı, kırılganlığı onu en başından beri kendisine çeken seksi güçle birleşiyordu.

Geçmişı konusunda ona güvenmiş olması onu alçaltmıştı. Kısa bir süre önce yapabiliyorken çekip gitmesini isteyen eski alışkanlıklarına rağmen ona karşı hissettiğı bağı derinleştirdi.

Bunun için çok geçti ve o da bunu biliyordu. Bu kadınla derin bir ilişkiye girmişti. Ve şaşırtıcı olan şey, olmak istediğı başka bir yer düşünememesiydi.

Başını kızın dudaklarından kaldırdığında, kız araştıran gözlerle ona bakıyordu. Koyu yeşil irislerinde ateş kaynıyor olsa da, bakışlarında tereddüt gördü.

"Beni hâlâ istiyor musun?" Sesi o kadar küçük ve kararsız çıkmıştı ki, onu tırmaladı. "Bu gece gördüğün onca şeyden sonra mı? Sana söylediğim onca şeyden sonra?"

Dudakları kaşlarının kavisıyla birlikte kıvrıldı. "Belli değil mi?"

Onu ne kadar çok istediğini zorlukla saklayabiliyordu. Onunla birlikte duşa ilk girdiğı andan itibaren tahrik olduğu her halinden belliydi. Güzel vücudunu köpürtürken ve onu kucaklarken onu rahatlatmak ve dinlemek için kendini kontrol etmesi gerekmişti. Ama o anlarda onun anlayışına, ona verebileceğı her şeyden daha çok ihtiyacı vardı.

Şimdi, için için yanan bakışları ve uyanan *glifleri* ona farklı bir şey söylüyordu.

"Evet, seni istiyorum Brynne." Onu tekrar öptü ve çıplak göğüslerini okşamak için aşağı uzandı. "Bu gece söylediğin hiçbir şey bunu azaltamaz."

Sertçe yutkundu. "Ama sen gördün-"

"Evet, gördüm. Ama şimdi sana baktığımda, cehennemden geçmiş ve geri dönmüş ve kırılmamış bir kadın görüyorum. Sana baktığımda gördüğüm şey, diğer herkesten daha çok arzuladığım kadın." Yanağını okşadı, başparmağını ayırık dudaklarının üzerinde gezdirdi ve ortaya çıkan dişlerinin parlak ışıltısını fark etti. "*Seni* görüyorum, Brynne. Ve evet, seni istiyorum."

Adam uzanıp onun güzel yüzünü avuçlarının arasına aldığıında, kadının dudaklarında onun adı keskin bir iç çekişe dönüştü. Ağzına daha derin bir şekilde sahip olmak için onu kendine doğru çekti. Dilleri birbirine karıştı, nefesleri sıcak rüzgârlarla birbirine karıştı. Elleri vücudunda dolaştı, duştan hâlâ üzerine yapışmış olan su damlacıklarının izini sürdü. Tırnakları tenini tırmıklıyor, zaten sertleşmiş olan sikini dövülmüş çeliğe çeviriyordu.

Ağızları hâlâ ateşli bir öpücükle birleşirken, adam da onu okşamak için aşağı uzandı, çıplak bedenini ellerinde hissetmeye açtı. Parmaklarının arasında yuvarlayıp çimdiklediğı meme uçları çakıllı ve sıcaktı. Onun

Karnı avuçlarının altında kadife gibi sert ve pürüzsüzdü, aşağıya doğru kayarken, seksinin ipeksiliğine ulaştığında uyluklarını birbirinden ayırdı.

Adam vücudunun ıslak yarıklarına doğru ilerlerken inledi. Adam onu okşarken yumuşak dalgalanmalarla hareket etti, parmakları saten kıvrımlarının arasında kaydı. Klitorisi olgunlaşmış ve şişmişti, karşı koyamayacağı bir cazibeydi. Adam onu okşarken ve okşarken kıvrandı, bir parmağıyla, sonra diğeriyle içine girdiğinde omurgası kamburlaştı.

"Zael," diye fısıldadı nefes nefese adamın ağzına doğru, adam içeri girip çıkarken, başparmağı amansız bir ritimle klitorisini çalıştırıyordu. "Oh, Tanrım."

Kız boşalana kadar peşini bırakmadı. Ve kadın titreyip serbest kaldığında, onun keskin çığlığını sahiplenici bir öpücükle bastırdı.

Onun içinde olmak istiyordu. Aleti istekli olmaktan çok daha fazlasıydı, doluydu ve ona duyduğu ihtiyaçla damlıyordu.

Ama Brynne'in başka planları vardı.

Hâlâ doruğa ulaştığı için nefes nefese, ağır şaftını kavramak için aşağı uzandı. Parmakları, sularıyla kayganlaşmış geniş tepenin üzerinde, uzunluğunun üzerinde yukarı ve aşağı kaydı. Onun dokunuşunun, sert ve istikrarlı vuruşlarının verdiği zevkle tısladı.

Ona yaklaştı, elleriyle ona işkence etmeye devam ederken meme uçlarından birini ağzına aldı. Sonra daha da alçaldı, pembe küçük dili, ağzı sikinin başının etrafında kapanmadan önce karnındaki ve kalçasındaki başıboş su damlacıklarını yaladı.

Dudakları onu sıkıca tutarken, dili ağzının her derin darbesinde şaftının alt tarafında gezindi. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye inledi, saçlarını yumruğunun etrafına bir ip gibi sardı çünkü onun her sert santimini yalayıp emerken onu topraklayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Dişlerinin ve azı dişlerinin etine hafifçe sürtünmesiyle sertçe inledi - onu ürküttüğü için değil, ısırmasını ne kadar çok istediğini bildiği için. Her yeri. Her yeri. Onun durmasını istemiyordu.

Ona baktığında, gözleri sıcak kehribar kıvılcımlarla parlıyordu. Bu haliyle bile çok güzeldi. Özellikle de bu haliyle.

Vahşi.

Şehvet

li.

Onun.

Onun dönüşmüş bakışlarını tuttu, hâlâ onun yanında olduğunu görmesini istiyordu. Onu gitmek istediği yere kadar götürmeye hazırdı.

Bunu bu kadar derinden hissetmesi onu hayrete düşürmüştü.

Kızın gözlerindeki anlayış pırıltısından, bunun onu da şaşırttığını gördü.

Ama o emin olmasa da, kadın bakışlarını ondan kaçırarak geri çekildi. Adam onun geri çekilmesine izin vermedi. Ve onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Omuzlarını elleriyle kavrayarak onu yatağa geri yatırdı ve bacaklarının arasına yerleşirken bacaklarını açarak onu takip etti. Adam onun üzerine yerleşirken kadın gözlerini kapattı.

"Hayır, Brynne." Onun yanağını okşadı. "Bana bak, aşkım. *Beni* şimdi gör."

Kapaklarını araladı, dönüşen gözlerinin ışıltısı uhrevi bir sıcaklık yayıyordu.

Ve arzu.

Yavaş ve doyurucu bir hamleyle içine girdiğinde kehribar rengi kömürler daha da parladı. Gözlerini kaçırmasına izin vermedi, içine girip çıkarken bakışlarını ondan ayırmadı, bir kolu yanında duruyordu, boştaki eli *dermagliflerinin* zarif desenlerini ve değişken renklerini okşuyordu.

Tanrım, gerçekten de başka bir erkeği eş olarak almasını önerecek kadar aptal mıydı? Onun başka biriyle kan ya da sevgi bağı kurması fikri ona hançer gibi saplanmıştı.

"Sen benimsin," diye homurdandı içine girerken. "Bana bak ve bunun doğru olduğunu bil, Brynne."

Dudaklarından yenik bir ses döküldü. Ama bakışlarını onu sarsan bir vahşilikle tuttu. Biliyordu. Kelimeleri söylemeye hazır olmasa bile, bunu kalbinde biliyordu.

Ona aitti.

Zael birlikte nereye gittiklerini bilmiyordu.

Dünyaları hiç bu akşamki kadar birbirinden ayrı görünmemişti. Şimdi, ikisi de sersemletici bir boşalmaya doğru yuvarlanırken gözleri birbirlerine kilitlenmişken, hayatları hiç bu kadar imkânsız bir şekilde iç içe geçmemişti.

BÖLÜM 24

Şehri temizlemek ve tüm haydutları etkisiz hale getirmek birkaç saat sürmüştü. Şafak sökmek üzereyken Lucan ve devriye ekipleri karargâha dönmüştü. Gideon onu heyecanla komuta merkezinin teknoloji laboratuvarına çağırdığında silahlarını temizlemeye ve savaşın kirini pasını atmaya ancak fırsat bulabilmişti.

Lucan bilgisayar ekipmanlarıyla dolu odaya girdi. Duvarların neredeyse her santimetrekaresine monitörler yerleştirilmişti ve hepsi de kayan veri ve görüntülerle meşguldü. "Umarım iyi haberleriniz vardır."

"Sanırım bir şeylere sadece birkaç dakika uzaklıkta olabiliriz," dedi Gideon, bir eliyle klavyede yazmaya devam ederken diğer eliyle tabletteki verileri kaydırarak ona omzunun üzerinden dalgın bir bakış attı.

Darion da odadaydı ve büyük monitörlerden birinin önünde oturuyordu. "İkinci bir şifreleme katmanını kırdı. Bu makine bir dizi şifre çözücü anahtar program çalıştırıyor ve ağ güvenliğinde açıklar arıyor."

Dare devriye sonrası düşundan çıkar çıkmaz doğruca teknoloji laboratuvarına gelmiş olmalıydı. Gideon'un çalışmasını hevesle incelerken koyu kestane rengi saçları siyah tişörtünün yakasının üzerinde hâlâ nemliydi.

Lucan'ın oğlu kurnaz taktik becerilerine ve sahadaki gözü pek cesaretine ek olarak her zaman meraklı bir zekâyâ sahip olmuştu. Gabrielle oğullarının babası gibi doğuştan lider olduğunu söylemekten hoşlanırdı. Lucan her ne kadar aynı fikirde olsa da -ve içindeki komutan Dare'e bir savaşçı ve yoldaş olarak değer verse de- oğlunun şu anda Gideon'la birlikte olduğu gibi sanal âlemde düşmanlarının peşine düştüğünü görmeyi tercih ederdi.

"Kaç katmanlı bir şifrelemeyle karşı karşıyayız?" Lucan Gideon'a bakarak sordu.

"Beş tane tespit ettim ama yanılıyor da olabilirim." "Yani bundan daha az olabilir mi?"

Gideon'un şüpheli bakışı umut verici değildi. "Sana söyledim dostum, Opus'un iletişimini kim sağlıyorsa işini biliyor. Ve sonra biraz. Bataklık tuzağından sonra çıkmaz sokaktan sonra tuğla duvar. Ama oraya varıyoruz. Tek ihtiyacım olan bu şifre çözme anahtarı dizisiyle ilgili küçük bir şans.

."

Gideon konuşurken önündeki monitör karardı.

Sonra bir başkası karardı.

"Ne oluyor lan?" Gideon ayağa fırladı ve aceleyle başka bir bilgisayara yöneldi.

Odadaki tüm ekranlar teker teker yanıp sönmeye başladı.

"Sorun elektrikte değil," dedi Darion, henüz titremeyen ışıkları işaret ederek.

"Komuta merkezinin tamamı özel yeraltı jeneratörleriyle çalışıyor," diye mırıldandı Gideon dalgın dalgın. "Elektrik olmadan tam bir yıl çalışabiliriz. Başka bir iş istasyonunu denedi ama başarılı olamadı ve sertçe küfretti.

Lucan kaşlarını çattı. "O zaman ne haltlar dönüyor?"

"Bilmiyorum. *Siktir*." Gideon iki elini dikenli sarı saçlarında gezdirerek saçlarını darmadağın etti. "Bu olmamalıydı. Bu tamamen imkânsız ama yine de sanki bir şey bizim..."

Her monitör aniden tekrar çevrimiçi olduğunda sözleri kesildi.

Ekranları dolduran Gideon'un verileri ya da program akışları değildi.

Ama bir kadının yüzü.

Uzun, platin rengi saçları ve kutup buzu rengine gözleri olan inanılmaz güzel bir kadın. Bu buz gibi gözler, yüksek, keskin elmacık kemikleri ve bir incinin ışıltısıyla parlayan soluk, süt gibi bir cildi olan kalp şeklindeki bir yüzden dışarı bakıyordu. Güzelliği melek gibi denemeyecek kadar tehditkârdı. Herhangi bir tanımla sınırlandırılmayacak kadar yaşsız ve doğaüstü.

Tanışmaya gerek yoktu.

Bu kadın Atlantisliler'in kraliçesinden başkası olamazdı.

"Vay anasını," diye fısıldadı Gideon.

Darion'un yanıtı alçak sesle tıslamak oldu. "Selene."

Her iki Cins erkek de Lucan'ı monitörlerin en büyüğünün önünde kuşatmak için harekete geçti.

Selene'in bakışları Lucan'da karar kılmadan önce her birinin üzerinde dikkatle gezindi.

"Lucan Thorne," dedi, sesi net ve acelesizdi. Diğerlerine hükmetmeye alışmış bir varlığın sesiydi. Onaylamayan bir tanrıçanın sesi. "Bu konuşmanın zamanı çoktan geldi."

"Beklenmedik olduğundan bahsetmiyorum bile." Konuşurken gözlerini bile kırpmadı. "Elbette, son zamanlarda işlerin gidişatına bakılırsa, şimdi ortaya çıkmayı tercih etmenize şaşırmamalıyım."

Sanki dertleri onu eğlendiriyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Sakin bana kudretli Tarikat'ın vahşi fırsatçılardan oluşan bir çete tarafından sınırlarının zorlandığını söylemeyin?"

"Bunun için sana mı teşekkür etmeliyiz?" "Ben mi?"

Kadının kayıtsız cevabı karşısında homurdandı. "Birisi Opus Nostrum için kararları veriyor. Sen misin o?"

Şimdi gülümsedi, küçümseme dolu soğuk bir gülümseme. "Saçmalama. Opus benim için hiçbir şey. Onların önemsiz çabaları benim tek başıma yapabileceklerimin yanında hiç kalır."

Darion keskin bir nefes verdi. "Reginald Crowe da senin hakkında böyle demişti. Breed barış zirvesinin ortasında bir UV bombası patlatmaya çalıştıktan hemen sonra. Bu yüzden kellesini Tarikat'a kaptırdı."

Selene'in daralan bakışları Dare'e kaydı. "Senin türünü yok etme zamanı geldiğinde, Darion Thorne, bunu yapmak için Reginald Crowe gibi birine ihtiyacım olmayacak. Ya da Opus Nostrum."

Atlantis kraliçesinin oğlunun adını söylediğini duymak Lucan'ın kanını dondurmuştu. Tarikat'ın lideri olarak, Crowe'un iddia ettiği şeyi, yani Selene'in Irk'a karşı savaş planladığını doğruladığını duymak, içinde alevlenen ateşi daha da alevlendirdi.

"Ne istiyorsun, Selene?"

"Öncelikle hain Ekizael ile başlayalım. O benim tebaamdan biri ve iltica ettiği için yargılanmasını sağlayacağım."

Lucan yüz ifadesini nötr tuttu. "Neden bu konuda yardım edebileceğimi düşünüyorsun?"

"Beni aptal sanma hatasına düşme," diye cevap verdi, gülümsemesi soğuktu. "Zael senin şehrinde. Eğer tahminimde yanılmıyorsam, bana karşı seninle ittifak kurdu."

"Eğer öyleyse, ona kesinlikle yeterli sebep verdin," diye karşılık verdi Lucan. "Yoldaşı Cass'i sokak ortasında muhafızların tarafından bir hayvan gibi öldürttün. Sonra da Cass'in kızını sizin tarafınızdan yakalanmaktan korumaya çalışan Zael'in peşine daha fazla muhafız gönderdiniz."

Selene'in öfkesi ruhani yüz hatlarında parladı. "Jordana *benim* kızımın çocuğu. Yaşayan son akrabam. Ama eminim Tarikat da bunun farkındadır."

"Evet. Senin hakkında çok şey duyduk, Selene. Pek de iç açıcı bir tablo değil."

Çenesi buyurgan bir şekilde yükseldi. "Benim ya da halkım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Söyle bana Lucan Thorne, sen kendi halkın hakkında gerçekten ne biliyorsun?"

Öteki dünyadan gelen atalarının bu gezegende geçirdikleri süre boyunca sergiledikleri şiddet ve katliamın yansımaları zihnini dolduruyordu. Daha önce ya da o zamandan beri görülmüş her şeyden daha kötü bir dehşet saçmışlardı. Ve Kadimler insanoğluyla ve hatta Irklar arasındaki kendi oğullarıyla olan ilişkilerinde acımasız olsalar da, Atlantis'e yaptıkları kıyımı kıyaslanamazdı.

"İrkımın atalarının size kışkırtma olmadan saldırdığını biliyorum," dedi Lucan ağırbaşlı bir sesle. "Halkınızdan binlerce masum insanı öldürdüklerini ve sizi sürgüne gönderdiklerini biliyorum."

"Bizi yok ettiler," diye sertçe düzeltti. "Ama bu o zaman oldu. Bu sadece bizi daha güçlü kılmaya yaradı. Beni daha da güçlendirdi."

Öfkesinin hâlâ kaynadığı belli olsa da, ses tonu basit bir öfke olamayacak kadar kırılıyordu. Lucan, Selene'in bir zamanlar sevdiği biri tarafından ihanete uğradığını ve bu ihanetin onun yıkımını ateşleyen kıvılcım olduğunu unutmamıştı. Hâlâ eski yaralarını sarıyordu. İltihaplanmış yaralar onu tehlikeli, köşeye sıkışmış ve kıvrılmış, saldırmaya hazır bir engerek haline getirmişti.

Lucan, "Kendi halkınız yüzyıllar önceki saldırının sizi dengesiz yaptığını düşünüyor gibi görünüyor," dedi. "Bunun sizi tehlikeli ve yönetmeye uygun olmayan biri haline getirdiğini düşünen pek çok kişi var."

İğneleyici bir kahkaha attı. "Bunu sana Zael mi söyledi? Yoksa Cassianus muydu? Çürük onurlu adamları dinlerken neye inandığınıza dikkat edin."

Lucan her iki Atlantisli erkeğin onuru hakkında kendisine söylenenlere güvenecek kadar çok şey öğrenmişti. Eğer Selene bir zamanlar iyi ve adil bir kraliçe idiyse, Lucan'ın doğru olduğunu anladığı gibi, bu iyiliksever hükümdar şu anda karşısındaki hor görülen Valkyrie'ye hiç benzemiyordu.

"Cass buna Jordana'yı senden alacak kadar inanıyordu," diye hatırlattı ona. "Ve senin diyarından kaçarken aldığı tek şey bu değildi."

Şimdi en güçlü kartını oynama kararı umduğu etkiyi yaratmıştı. Selene bu haber karşısında gözle görülür bir şaşkınlık yaşadı. Gözleri şaşkınlık ve suçlamayla irileşti. "Kristal sende. Onu sana Cass mi verdi?"

"Nasıl elde ettiğimizin bir önemi var mı?"

Gülümsedi ama yüzünde gergin bir ifade vardı. "Bu tür bir güçle ne yapacağınız hakkında hiçbir fikriniz yok. Bu sizin sınırlı kapasitenizin ya da Dünya'ya bağlı, sofistike olmayan teknolojinizin ötesinde."

Lucan omuz silkti. "Kadimlerin Atlantis'e karşı kullandıkları gibi, iki kristalin bir silah olarak kullanılabileceğini biliyoruz. Elinizde sadece bir tane olduğunu biliyoruz. Şu anda sizi ve krallığınızı koruyan kristal."

"Kendini ne kadar zeki sanıyorsun," diye cevap verdi soğuk bir ses tonuyla.

Darion alay etti. "Buna ne dersen de. Sadece şunu bil ki asla başka bir kristale sahip olamayacaksın. Böyle bir güç sana asla emanet edilmeyecek."

"Sanırım Tarikat'ın yoluma çıkabileceğini düşünüyorsun?" diye karşı çıktı ve tüm öfkesini tekrar Dare'e yöneltti. "Bana kalırsa Irk ölümlüden daha fazlası değil. Sen neredeyse insansın ve benim için aynı derecede saldırgansın."

Dare sırtıttı, kendi iyiliği için fazla cesurdu. "Unutuyor musun, Selene? Bizim kanımızda da Atlantisli kanı var."

"Sadece en inançsızlarımızın en iğrenç kanı," diye karşılık verdi. "Hepinizi yeryüzünden silebilirim. Şu anda bunu yapmak için can atmadığımı sanmayın."

"Ama yapamazsın," dedi Dare, Lucan'ın bu dengesiz yeni rakibine karşı dikkatli olması yönündeki alçak hırıltılı uyarısına rağmen konuşarak. "En büyük aptal, hiçbir zayıflığı olmadığını düşünendir."

Selene'in bakışları Darion'u soldurmalydı ama Darion irkilmedi bile. Lucan oğlunun söylediği her şeye katılıyordu ama genç savaşçının bugün burada çok tehlikeli ve kişisel bir düşman edindiğinden şüphe yoktu.

Atlantis kraliçesinin gözleri parlayarak Darion'a dik dik baktı. "Beni sınamak mı istiyorsun? Bunu kendi sorumluluğunuzda yapın. Seni uyarıyorum, bana karşı durmak istemezsin."

Lucan monitöre yaklaştı. "Tarikat içinde de sana boyun eğecek tek bir erkek ya da kadın yok. Sana söz veriyorum."

Sanki Lucan onu çaya davet etmiş gibi gülümsedi. "Tarikat'a boyun eğdirmek niyetinde değilim Lucan. Seni yıkmak niyetindeyim. Ve bu sana verdiğim söz." Bakışları Darion'a kaydı. "Hepinize."

Monitörler aniden karardı. Selene gitmişti.

Sanki hiçbir kesinti olmamış gibi, Gideon'un tüm makineleri tekrar çevrimiçi oldu, programlar daha önce olduğu gibi veri çalkalıyor, ekranlar kayan kod ve görüntülerle doluyordu.

Gideon elini kafa derisinin üzerinde gezdirdi. "Kutsal. Lanet olsun. Cehennem."

Lucan yuvarlak bir küfür savurdu, nabzı şakaklarına ve göğüs kafesinin arkasına vuruyordu.

"Bunu nasıl yaptı?" Darion talep etti. "Ne oldu da şimdi bizimle yüzleşmeyi seçti?"

"Bu benim hatam." Zael'in derin sesi, şu anda teknoloji laboratuvarının açık girişinde durduğu yerden pişmanlık içinde geliyordu. "Kapıyı ben açtım. Bu gece onu sana ben getirdim."

BÖLÜM 25

Zael, Selene'in monitörlerden kaybolmadan önce Düzen'e tehdidini ilettiğini görmek için tam zamanında komuta merkezinin teknoloji laboratuvarına yaklaştığında olduğundan daha fazla afallamış olamazdı.

Bryenne'ı üst kattaki misafir odasında çıplak ve huzurlu bir şekilde uyurken bırakmak zor olsa da, savaşçılarla buluşmak ve gece devriyelerinin sonuçlarını tartışmak ilgisini çekmişti.

Şimdi, teknoloji laboratuvarına adım attığında, odadaki üç savaşçı da ona beklenti içinde bakıyordu.

"Ne demek bu senin hatan Zael?" Lucan'ın kaşları derin bir şekilde çatılmış, sesi temkinli çıkmıştı. "Selene'e kapıyı nasıl açtın? Burada ne haltlar dönüyor?"

"Bu gece, Georgetown'da," diye açıkladı pişmanlıktan ayılmış bir halde. "Bryenne'ı aramak için buradan ayrıldıktan sonra onu bir ara sokakta buldum. Bir Rogue ile kavga etmişti." Bryenne'ın kendisine olan güvenini ve itimadını düşünerek açıklamasını bilinçli olarak belirsiz tuttu. "Güçlerimi - avuçlarımdaki ışığı- onu sakinleştirmek, ona yardım etmek için kullandım. Bir Atlantislinin ışığı güçlü bir şeydir. Türümüzün geri kalanı enerjinin dalgalanmasını hissetmeden hiçbirimiz onu boşaltamayız. Özür dilerim. Riskin farkındaydım ve yine de seçimimi yaptım."

Gideon onu inceledi. "Selene'in buna dayanarak yerinizi tespit ettiğini mi söylüyorsunuz?"

Zael başını salladı. "Burada olduğumu biliyor."

"Yok artık, burada olduğunu biliyor," diye araya girdi Darion. "Az önce seni hain olarak yargılanmak üzere kendisine teslim etmemizi istedi."

Hay sikeyim. Bu habere şaşırmaq için çok uzun zamandır başına ödöl konmuştu ama Tarikat'ı sorunlarının içine çekmeyi hiç istememişti.

Zael nefesinin altında küfretti. "Artık Washington'da olduğumu bildiğine göre, beni almaları için muhafızlarını göndermekte tereddüt edeceğini sanmıyorum. Biz konuşurken bile yola çıkmış olabilirler."

"O zaman ellerinde bir savaş olacak," dedi Lucan. "Seni Selene'e teslim etmeyeceğiz. Tarikat'ın komutanı olarak benim ilk önceliğim buranın ve içindeki herkesin korunmasıdır. Buna artık sen de dâhilsin, Zael."

Lucan'ın ifadesindeki inanç onu etkilemişti ama Zael başını salladı. "Bunu takdir ediyorum ama senden bunu asla istemezdim."

"Yapmadın. Teklif ediyorum," dedi Lucan. "Sen Tarikat'ın bir dostusun.

Biz kendimizinkini koruruz."

Zael gülümsedi. Kılıcı ve kalkanı bir zamanlar Selene'in adına kana bulanmış olsa da kendi savaşçı kurallarına sahipti. Başını Lucan'a doğru eğdi. "Tarikat hakkında aynı şekilde düşündüğüm için kalamam. Gidersem buradaki herkes için daha iyi olur, herkes için daha güvenli olur."

Önünde duran üç savaşçı da kararını tartışmaya hazır görünüyordu ama onlar cevap vermek yerine arkasında Brynne'in sesini duydu.

"Nereye gideceksin?"

Yüzünü ona döndü. Uzun bacaklarını saran siyah pantolonu ve düğmeleri iliklenmemiş gömleğiyle uyuklu ve sevimli görünüyordu. Koyu renk saçları, onu tekrar altına alma dürtüsüyle nabzının atmasına neden olan bir yığın yatak dalgasıydı.

Zael onu görmekten duyduğu memnuniyeti gizleyemiyor, hissettiği sevgi patlamasının bakışlarında odadaki herkese gösterilip gösterilmemesini de umursamıyordu.

"Koloniye," diye mırıldandı onun sorusuna cevap olarak, her hecesinde pişmanlık vardı. "Mümkün olduğunca çabuk gitmeliyim."

Güzel yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ve biraz da incinmişti. "Gidiyorsun."

Sözlerinde suçlama vardı. Koyu yeşil gözlerinde bir yılgınlık ifadesi vardı.

Lucan ona, "Selene Zael'in burada olduğunu biliyor," diye bilgi verdi.

"Nasıl?" Brynne'in endişeli bakışları Zael'i hiç terk etmedi. "Neler oluyor?" "Bu gece erken saatlerde o ara sokakta ışığımı kullandığımda diyarın konumu." Avuçlarını açarak ellerini ona doğru uzattı. Işık artık yoktu, ama kadın hâlâ şafak vakti sefalet içinde ona bakıyordu.

"Aman Tanrım. Seni benim yüzümden mi buldu?"

Başını sertçe salladı. "Benim eylemlerim, Brynne. Benim kararım."

"Zael'in Washington'da olduğunu ve Tarikat'la müttefik olduğunu biliyor," diye ekledi Lucan. "Az önce bilgisayar sistemlerimizi ele geçirerek onu kendisine teslim etmemizi beklediğini bildirdi."

Brynne sığ bir nefes çekti. "Seni öldürecek."

"Kesinlikle," diye kabul etti Zael. Ama zaten diyarı dışarıdan koruyan bariyeri ilk geçtiği andan beri risk buydu

Dünya.

Geçmişte bu gerçeği kabullenmek, görmezden gelmek daha kolaydı. Kalbi hâlâ Brynne'in kollarına çırılçıplak dolanmış halini hatırlayarak çarparken ölüm düşüncesi yeni bir anlam kazanıyordu.

Onu kucağına çekmek ve şimdi ayrılırlarsa bunun sonsuza kadar sürmeyeceği konusunda ona güvence vermek istedi. Ama ona bu sözü verebileceğinden emin değildi. Yüksek sesle değil. Selene'in Tarikat'la arasına bir çizgi çekmesi her şeyi değiştirmişti.

Onunla olan savaş tehdidi ortadan kalkana kadar, Selene'nin ulaşabileceği bir yerde olduğu sürece, Zael ona yakın olan herkes için bir tehlikeydi. Selene'nin kini sınır tanımazdı. Öfkesi de öyle.

"Selene istediği kadar talepte bulunabilir," dedi Lucan. "Bizi köşeye sıkıştırarak elde edeceği tek şeyin savaş olduğunu öğrenecek."

Darion alaycı bir ses çıkardı. "Kendini hayal kırıklığına hazırlasa iyi olur. Ona yenilgiyi bizzat tattırmaktan başka bir şey istemem."

Zael inatçı Irk erkeğini Selene'in kolay pes edecek bir rakip olmadığı konusunda uyarmak istedi. Darion Thorne, ona karşı savaşa girmeye heveslenmeden önce, Selene'i ilk kez alt etmenin birkaç Kadim'in ortak çabasıyla ve sadece sabotaj, ihanet ve çalıntı öteki dünya teknolojisiyle desteklendikleri için mümkün olduğunu hatırlasa iyi olurdu.

Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konuydu.

Şu anda Zael'in tüm dikkati Brynne'in üzerindeydi. Onun tüm bu tatsız haberleri sessizce sindirmesini izledi. "Şimdi kalamam," dedi ona nazikçe. "Zaten çok uzun süre kaldım."

Kadın cevap vermedi. Kısa bir süre önce paylaştıkları şefkat hâlâ gözlerindeydi ama Zael güvensizliğin başlangıcını da görmüştü. Koyu renk kirpikleri bakışlarını kapatmıştı, sanki çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Gitmem gerek, Brynne."

"Evet. Tabii ki biliyorsun." Başını sertçe salladı, adamın bakışlarıyla buluşmayı reddetti. "Anlıyorum."

Hayır, öyle olduğunu düşünmüyordu. Onu artık duygusal geri çekilişini yanlış anlayamayacak kadar iyi tanıyordu. Onu incitebilecek her şeye ya da herkese karşı koyma çabalarına fazlasıyla aşinaydı. Ondaki direnci şimdi de hissediyordu.

Her şeyden çok, aradaki mesafeyi kapatmak ve ona uygun bir açıklama yapmak istiyordu - en azından, onun gidişinin paylaştıkları hiçbir şeyi azaltmadığını anlamasını sağlamak. Onun için hissettiklerini azaltmıyordu. Aksine, onun için ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlamasını sağlıyordu.

Teknoloji laboratuvarının dışındaki koridorda yaklaşan insanların gürültüsü duyuluyordu. Savaşçıların ve Tarikat'ın kadınlarının çoğu neler olduğunu duymak için odaya doluşunca, oda birkaç dakika içinde seslerin kakofonisiyle doldu.

Lucan Selene'le yaptığı konuşmayı aktardıktan sonra Tarikat'ın lideri Zael'e döndü. "Şimdi Selene'in sahip olduğundan daha fazla güç toplamamasını sağlamak için her zamankinden daha fazla adım atmamız gerekiyor."

Zael başını salladı. "Bu konuda tam bir mutabakat içindeyiz." "Peki ya koloni?" Lucan sordu.

"Peki ya onlar?"

"Kristallerden biri de onlarda. Selene'nin bu işi savaşa dönüştürmesi durumunda koloninin kristallerini bize rehin vereceğine dair söz vermelerini istiyorum."

Zael yavaşça başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak Lucan. Sana söylediğim gibi, koloninin kristali onların dış dünyaya karşı kalkanıdır - aynı Selene'nin kalan kristalinin Atlantis krallığından geriye kalanları koruduğu gibi. O olmadan, Selene gibi koloni de ihlal ve saldırılara karşı savunmasızdır. Ondan asla vazgeçmeyecekler. Kendi güvenlikleri için bunu yapamazlar."

"O zaman Selene'ye de asla teslim etmeyeceklerine dair anlaşmalarına ihtiyacım olacak."

Zael, "Bu konuda sizi temin edebilirim," dedi.

Lucan ikna olmuş görünmüyordu. "Bu konuda koloniye güvenilebileceğim konusunda beni rahatlatmak için bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylediğimde beni anlayacağını umuyorum. *Onların* sözüne ihtiyacım var Zael, sadece senin değil."

"Koloni de herkes kadar barış istiyor. Yaşlıların kristalin asla Selene'e teslim edilmeyeceğine dair taahhütlerini yerine getirmeye ikna edilebileceğine inanmak zorundayım."

"Mükemmel," diye açıkladı Lucan. "Umarım haklısındır. Siz hazır olur olmaz koloniye gitmek için gerekli ayarlamaları yapabiliriz."

"Biz mi?" Zael bu öneri karşısında neredeyse tıkanacaktı ama savaşçının kararlı ifadesinden bu yolculuğu onunla birlikte yapmayı umduğu anlaşılıyordu. "Şey, bu... Lucan, bu mümkün değil."

Siyah bir kaş meydan okurcasına kalktı. "Ben sormadım, Zael."

"Bunun farkındayım. Ancak, koloni yabancılara izin vermiyor. Hiçbir zaman da vermediler. Hele hele Düzen'in bir üyesine, hele hele Düzen'in müthiş Birinci Nesil liderine." Zael boğazını temizledi. "Korkarım ünün senden önce geliyor Lucan."

"Bir istisna yapmak zorunda kalacaklar."

"Yapmayacaklar. Ve eğer seni -ya da herhangi bir Cins savaşçısı-perdenin arkasından geçirmeye çalışırsam, nöbetçi askerlerin ikimizi de öldürmekten başka çaresi kalmaz."

Lucan homurdandı. "Denerken ölecekler."

"Saygısızlık etmek istemem ama dostum, sen sadece meseleyi kanıtlıyorsun." Zael sert gri bakışını sürdürdü, eğer durum tersine dönseydi muhtemelen onun da aynı ısrarla Emir'e baskı yapacağını biliyordu. "Koloni bu kadar uzun süre hayatta kaldı çünkü gizlendiler, kristal tarafından korundular. İçeri girip çıkmasına izin verdikleri tek kişi benim, o da konsey ihtiyarlarıyla yapılan özel anlaşmayla. Kapılarına bir savaşçı getirerek bu güveni sarsmayacağım." Zael başını salladı. "Korkarım bu konuda sana yardımcı olamayacağım Lucan, ama Tarikat'ın davasını yaşlılara sunmak için elimden geleni yapacağım."

"Peki ya koloniyi Tarikat'la ittifak yapmaya ikna edemezseniz? Kabul ediyorum, diplomasi hiçbir zaman benim güçlü yanımdı, ama senin yanında bizim için davayı savunacak birini gönderirken kendimi çok daha rahat hissedirdim. Tarikat adına konuşabilecek ve aynı zamanda Irk'ı temsil edebilecek birini."

Jordana, arkadaşı Nathan'la birlikte durduğu yerden, "Belki de Zael'le birlikte gitmesi gereken kişi ben olmalıyım," diye önerdi. "Ben artık hem Atlantis dünyasının hem de Tarikat'ın bir parçasıyım. Her ikisi adına da konuşmama izin verin."

"Ben yanında olmadan olmaz," dedi Nathan, sesi karanlık ve korumacıydı. "Ben de orada olmadığım sürece seni oraya ya da başka bir Atlantis kalesine yaklaştırmamın imkânı yok. Daha birkaç hafta önce Selene seni benden almak için elinden geleni yaptı. Bir daha asla."

"Nathan haklı," diye kabul etti Zael. "Ve bir Atlantisli olarak, perdeden geçersen koloniden ayrılmana izin verilmez Jordana. Seni hem kendilerinin hem de senin güvenliğin için tutarlar."

"Peki ya Brynne?" Tavia'nın sorusu herkesin dikkatini çekti, ancak hiç kimse Brynne kadar heyecanlı görünmüyordu.

Gözleri şaşkınlıkla açılarak Tarikat'ın ve arkadaşlarının meraklı yüzlerinden Zael'e baktı. Zael onun bakışlarındaki isteksizliği okuyabiliyordu.

Kız kardeşine kaşlarını çattı. "Tavia, ben... ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Zael'in de böyle düşüneceğini sanmıyorum."

Hayır, yapmadı ve bunun pek çok nedeni vardı. Bunlardan en önemlisi, Nathan'ın Jordana'ya yaptığı gibi, Brynne'ı da Selene'le yaklaşan savaşın ön saflarından mümkün olduğunca uzak tutmak istemesiydi. Burada, Tarikat'ın yanında daha güvende olacaktı. Onu geride bırakmak yapmak istediği son şey olsa bile.

Ama Tavia ona ya da Brynne'a tartışma fırsatı vermedi.

"Neden sen değil Brynne? Tarikat'tan bir savaşçı getirmek söz konusu değil ama neden koloniye zamanı geldiğinde bir müttefik olarak Irk'a güvenilebileceğini gösterebilecek bir diplomat olmasın? Özellikle de Zael'in şahsen kefil olabileceği birini?"

Her ne kadar bu fikri tamamen reddetmek istese de, içinde bir miktar haklılık payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Halkını Irk'a düşmandan başka bir şey olarak bakmaya ikna etmek için istediği her şeyi söyleyebilirdi ama hiçbir şey onların türünden biriyle tanışmak ve yaşadıkları dünya için benzer hedefleri ve arzuları olduğunu görmek kadar ikna edici olamazdı.

Zael olması gerekenden daha uzun süre düşündü. Bu kötü bir fikirdi ve bunu biliyordu. Ama Brynne'ı da kendisiyle birlikte bu mücadeleye sürüklemek konusunda ne kadar isteksiz olsa da, onsuz gitmek daha da kötü bir seçenektir.

Brynne'ın suskun bakışlarını yakalayarak, "Pekâlâ," diye yumuşadı. "Ama fazla zamanımız yok. Eğer kabul ederseniz, hemen yola çıkabiliriz ve çıkmalıyız da."

BÖLÜM 26

Tavia bunu önerdiği andan itibaren Brynne, Tarikat'ın Atlantis kolonisiyle irtibatını sağlama konusunda şüphelere kapılmıştı.

Bu şüpheler, Zael'le birlikte Tarikat'a ait bir jetle Washington'dan ayrılıp Yunanistan'ın Atina kentine gittikten sonra bile onu terk etmemiş, özel bir araba onları alıp küçük bir Akdeniz limanına ve rıhtımda varışlarını bekleyen tam donanımlı bir yelkenli yata götürmüştü.

Zael koloninin tam olarak nerede olduğunu kimseye söylememişti. Bu ondan bile saklamaya niyetli olduğu bir sırdı. Ve yanında Atlantisli olmayan biri varken ışınlanamayacağı için oraya daha sıradan yollarla gitmek zorundaydılar.

Gerçi Zael'in dümende durduğu, dalgaları yararak ilerleyen teknenin beyaz yelkenlerini ve her yanlarını çevreleyen uçsuz bucaksız, inanılmaz mavilikteki suyu tarif etmek pek de sıradan sayılmazdı.

Sonsuz saatler gibi görünen bir süre boyunca açık denize doğru yelken açmışlardı. Brynne'in tahminine göre, bu hızla gittikleri takdirde, her an Afrika kıtasının kıyı şeridini görebilmeleri gerekirdi.

Yapmalıydım... ama yapmadım.

Zael'in yanında oturduğu bimini gölgesinin altından dışarı çıktı ve önlerindeki ufka baktı.

Görünürde toprak yok.

Görebildiği kadarıyla turkuaz sudan başka bir şey yoktu. Ve ufka yapışmış kalın, kabarık bir bulut kümesi. Günün büyük bir bölümünde kovaladıkları bir bulut.

İlerleyişlerini ölçecek hiçbir işaret bulamayınca, güneş ışınlarından korunduğu için memnun bir şekilde gölgeliklerin altına geri çekildi. Bir gündüz gezgini olmasına rağmen, uzun süre açık güneş ışığında kalma fikri doğasına aykırıydı.

Beyaz tuniği ve keten pantolonuyla geminin dümeninin arkasında dururken fazlasıyla cazip görünen Zael'e baktı. Yelkenliye vardıklarında Brynne kendi bedenindeki benzer giysileri ütülenmiş ve onu bekler halde bulmuştu. Üstünün önünü bağlayan iple boş boş oynadı.

"Yaklaşıyor olmalıyız... bir yere mi?"

Zael'in şehvetli ağzında bir gülümsemenin izi belirdi.

"Öyleyiz." "Rotada kalmak için haritaya ya da başka bir şeye ihtiyacınız yok mu?"

"Bizi gitmemiz gereken yere götürecek bir harita yok." Ona alaycı bir bakış fırlattı, denizle aynı parlak renkteki mavi gözleri şimdi alaycı bir mizahla parlıyordu. "Seni yoldan çıkarmamam için bana güvenmen gerekecek."

Onun bakışlarına kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Bana öyle geliyor ki tanıştığımız ilk andan beri beni yoldan çıkarmaya çalışıyorsun. Atina'ya iner inmez gözlerimi bağlamadığına şaşırdım."

Homurdandı, bakışları ısınıyordu. "İlginç bir seçenek. Keşke bunu ben düşünseydim."

Onun şakacı önerisine cevap olarak damarları zonklasa da güldü. Gerginliğinin biraz olsun azaldığını görmek güzeldi. Bu yolculuğa başlamak için ayrıldıklarından beri, alışılmadık derecede sessizdi - onu hiç görmediği kadar düşünceli. Şüphesiz düşünceleri uzaktı, endişeleri onun anlayabileceğinden çok daha ağırdı.

Bu yolculukta yanında istemediği bir arkadaşının olması, gizemli varış noktalarında ikisinin de hoş karşılanmayacağı anlamına gelebilirdi.

"Burada olmamalıydım, Zael."

Tavia bu fikri ilk önerdiğinde onun tepkisini görmüştü. Brynne'in hoşuna gitmediği kadar onun da hoşuna gitmemişti. Lucan ve Tarikat'la olan ittifakının baskısı olmasaydı, Zael'in halkına tek başına döneceğinden hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen sonsuza dek.

Bunun yerine, düşmanlarının ırkından birini aralarına getirerek kendi türüne olan bağıyla büyük bir risk alıyordu. Özellikle de onun en korkunç haline bizzat şahit olduktan sonra.

"Bütün bunların olması benim suçum," diye ekledi. "Gücünü bana yardım etmek için kullanmasaydın, Selene nerede olduğunu asla bilemeyecekti."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Ne yaptığımı biliyordum. Benim güvenliğimle senin güvenliğin arasında bir fark olsaydı yine yapardım. Selene'e gelince, uzun zaman önce sırtıma bir hedef koydu. Bu gerçeğin korkusunun nasıl yaşamayı seçeceğimi belirlemesine izin verirsem, şimdi uzanıp beni bitirmesine izin verebilirim."

Brynne onun cesaretine hayran olmaktan kendini alamadı. Kendisinin de cesur olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu - hayatta kalan biriydi - ama korkuları onun her yönünü renklendirmişti

hayat. Korku onu izole etmiş ve etrafındaki insanlardan uzak tutmuştu. Korku onu yalnız bırakmıştı... yalnız.

Zael'e kadar.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, ona, onu varoluşunun gölgelerinden çıkarıp ışığa çeken bu adama bakarken göğsünde duygu kabarıyordu.

Onun ışığı.

Onun değişmeyen bakışlarını tutarken boğazını tıkayan sevgiye karşı yutkundu. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim Zael. Ve sadece dün gece o sokakta olanları kastetmiyorum."

Ona doğru uzanırken ağzı kıvrıldı ve onu güçlü kolunun koruması altına aldı. Başının üst kısmını öptü, yanağını ona yasladığında kalp atışları kulağında gümbürdüyordu.

Bir kolu yelkenlinin dümeninde, diğeri rahatlatıcı bir şekilde omuzlarına sarılmış halde uzun süre orada kaldı. Brynne, tekne dalgaların üzerinde sallanırken dümende birlikte durduklarında, hala ufka yakın köpüklü beyaz bulut kütlelerini kovalarken duyduğu memnuniyeti, mükemmel mutluluk anlarını inkar edemiyordu.

Ama ona karşı duyduğu tüm sıcaklığa rağmen, vücudunun her zerresinde bir gerginlik vardı. Bir şey onu rahatsız ediyordu. O konuşmadan önce bile bunu hissetmişti.

"Koloniye vardığımızda, Brynne, bu işin içinde olduğumuzu kimsenin bilmemesi daha iyi olur." Ona bakmak için geri çekildiğinde, yüz ifadesinin uyarıcı bir ciddiyetle dolu olduğunu gördü. "Anlamayacaklar."

"Yani onaylamayacaklar mı?"

Hafifçe başını sallayarak onayladı. "Seni Tarikat'ın bir elçisi olarak getirmek, başlangıçta onlardan çok şey istemek demek. Sana olan duygularımla hareket ettiğimi düşünürlerse, bizi dinlemeye daha az eğilimli olabilirler."

"Elbette," diye cevap verdi, sanki içindeki acıyı hissetmiyormuş gibi başını sallayarak. Belki de onu halkına sadece resmi bir sıfatla getirdiğini hatırlatmaya ihtiyacı vardı, daha fazlası değil. Kalbi, bu adamı sadece birkaç saatliğine değil, her zaman yanında hissetmenin nasıl bir şey olacağına dair fantezilere dalmadan önce bunu şimdi anlaması daha iyiydi.

O ve Zael farklı dünyalardan geliyorlardı; bunu biliyordu. Selene'nin bizzat ilettiği tehdit bu noktayı tüm açıklığıyla ortaya koymuştu.

Ama onun kendisine, halkına ait olmadığını, kendisini kabul etmelerini beklememesi gerektiğini, özellikle de oraya kendi halkından birinin kolunda gelmişse bunu yapamayacağını hatırlattığını duymak, az önce hissettiği tüm memnuniyetin kuruyup sudan gelen ılık esintiyle dağılmasına neden oldu.

Kendini onun gevşek kucağından kurtarmak için yuvarlanan bir dalga bahanesini kullandı. "Koloniye gelmeyeli ne kadar oldu?"

Belli belirsiz bir omuz silkti. "Bir avuç yıl. Ama zaman benim halkım tarafından farklı ölçülür. Yüzyıllarca yaşadıktan sonra yıllar gün gibi geçer. Ya da daha uzun."

"Senin için ne kadar sürer?"

"Benim yaşımda mı? Atlantis düştüğünde ben de oradaydım." Alaycı mizahının bir kısmı şimdi derin sesine geri döndü. "Yüzyılları saymayı uzun zaman önce bıraktığımı söylemem yeterli."

"Çok yaşlısın," dedi, onun sırtışına karşılık vererek. "Bin yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun."

Ona damarlarında bir sıcaklık yalaması gönderen şehvetli bir gülümseme verdi. "Beni kışkırtma, yoksa sırf sana bu sözleri yedirebilmek için rotamı değiştirebilirim."

Neredeyse bu tehdidi yerine getirmesi için ona yalvaracaktı. Ama onlar konuşurken, yelkenleri boyunca onları takip eden güneş ışığının, şimdi içinden geçtikleri kalınlaşan sis perdesinin arasında kaybolmaya başladığını fark etti.

Hayır, tam olarak bir sis değil, Brynne fark etti.

Bu, teknenin pruvasının hemen ötesinde sürekli yüzüyormuş gibi görünen bulut kümesiydi. Sonunda ona ulaşmışlardı. Aslında tam kalbine doğru yelken açmışlardı.

Ve şimdi dikkatini verdiğinde, dalgaların altlarında hafiflemeye başladığını gördü. Tekne suyu yarmak yerine neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı.

Zael dümeni bıraktı ve kokpitten dışarı çıktı. Brynne temkinli bir şekilde onu takip etti, teknenin gövdesine hafifçe vuran denizin durgunluğu karşısında büyülenmişti. Zael'in teknenin baş tarafında durduğu yere doğru dikkatle yürürken onları saran bulut yüzüne serinlik veriyordu.

"Neler oluyor?"

Cevap vermedi. Ona baktı, artık gözlerinde ne ciddiyetten ne de flörtten eser vardı.

Sadece ayık bir amaç.

Bileğindeki gümüşü Atlantis tılsımını taşıyan elini kaldıran Zael gözlerini kapadı ve bir an için kıpırdamadan durdu. Bunu yaparken bileğindeki deri kayışın üzerindeki küçük kristal parlamaya başladı.

Havada asılı duran sisli hava Brynne'in yüzünün önünde dönmeye ve dağılmaya başladı.

Hava açıldığında kendini pırıl pırıl, güneşin aydınlattığı bir ada cennetine bakarken buldu.

Çiçekli çalılar, üzüm bağları ve narenciye bahçeleriyle bezeli yemyeşil yamaçlarla süslü arazinin çevresini inci gibi beyaz bir kumsal çevreliyordu. Güneşte kavrulmuş, pişmiş toprak kiremit çatılı, bembeyaz alçı evler, arazinin eğimini takip ederek, kıvrımlı patikaların ve Arnavut kaldırımli sokakların dar geçitlerini çevreleyerek suya bakıyordu.

Nefes kesiciydi.

Büyüleyiciydi.

Şimdiye kadar gördüğü en güzel yerd.

Zael'e bakmak için bakışlarını ayırdığında, onun kendisini utanmaz bir hayranlıkla incelediğini gördü.

"Koloniye hoş geldin, Brynne."

BÖLÜM 27

"Zael," diye mırıldandı Brynne ihtiyatla, başıyla en yüksek tepeyi işaret ederek. "Yukarıda."

"Evet. Onları görüyorum."

Yelkenli sisten kurtulduğu anda dört Atlantisli nöbetçiyi fark etmişti. Brynne'la birlikte koloninin perdesine yaklaşmadan önce bile onların enerjisini hissetmişti; tıpkı diğer Atlantislielerin de onunkini hissettiği gibi. Üç erkek ve bir dişi yamacın burnunda durmuş suyu gözlüyor, yelkenlinin korunan alana girişini izliyorlardı.

Brynne onun yanında keskin bir nefes aldı. "Zael, avuç içleri."

Gözcülerin ellerinde parlayan ışık, tekneyi suda asılı tutan birleşik güçtü. Onu tanıdıkları için -gözcülerden ikisi diyarın düşüşünden önce Selene'nin lejyonunda onunla birlikte hizmet etmişti- gemisi sadece suda durduruldu, hemen geri sürülmedi... Ya da daha kötüsü.

"Sorun yok," dedi Brynne'a. "Bize zarar vermek istemiyorlar. Acil bir tehdit oluşturduğumuza karar vermedikleri sürece."

Elini onlara doğru kaldırdı, kendi avucu selamlamak için belli belirsiz parlıyordu. Atlantisli, koloninin kristalinin sağladığı koruyucu perdenin içinde, dışarıdaki herhangi birine kendilerini ele verme tehdidi olmadan ışıklarını özgürce kullanabiliyorlardı.

Elini gözcülere doğru kaldırdığında, deniz tekne ile sahil arasında çalkalanmaya ve kabarmaya başladı. Brynne küpeşteyi kavradı, pürüzsüz taştan bir platform suyun yüzeyinden yükselip onları karşılayarak kıyıya açılan geçici bir rıhtım oluştururken yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Bu inanılmaz," diye soluk soluğa kaldı, gözleri hayretle dolmuştu.

Zael ışığını söndürdü ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. "İşte gidiyoruz."

Kıyıya ulaştığımızda konuşmayı bana bırakın."

Başıyla onayladı ve gemiden inip ıslak taşların üzerinden sahile doğru ilerlerken onun arkasına geçti. Dört nöbetçi kumların üzerinde cisimleşerek yolun sonunda fiziksel bir bariyer oluşturdu.

Brynne sessizce, "Silah taşımıyorlar," dedi. "Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?"

Zael cevap vermedi. Yoldaşlarının bir tehdit oluşturdıklarını düşünmeleri halinde Brynne ve onu etkisiz hale getirmek için silaha ihtiyaç duymayacaklarını çok iyi bildiğinden bakışlarını ileriye dikti.

Yanında Brynne ile sahile doğru ilerleyen Zael'i sert bakışlar karşıladı.

İki eski lejyon askerinden biri ona öfkeyle baktı. "Bu da ne böyle?"

"Elyon." Zael nöbetçiyi başıyla onayladı. "Yaşlılar konseyini görmek için buradayım."

"Yanında bir yabancıyı mı getiriyorsun?" Nöbetçi alay etti. Kaşları havaya kalktı, altın buklelerinin altındaki mavi bakışları kuşkuluydu. "Sen aklını mı kaçırdın, Zael?"

Eski yoldaşlarından bir diğeri, Vaenor adında sivri yüzlü, siyah saçlı bir dev, Brynne'a baktı. "Bunun anlamı nedir, Zael? Bu insan onu perdenin arkasına getirerek ölüm fermanını imzalamış olabileceğini anlıyor mu?"

Zael hatasını düzeltmedi, Brynne da düzeltmedi. Sessizce durdu, tecrübeli Atlantisli askerlerin tüylerini diken diken eden sert bakışlar ya da acımasızca yapılan uyarılar karşısında irkilmedi bile.

Zael'in göğsünde kabaran gurur, karanlık ve titreşimli bir korumacılık akımıyla birlikte, eğer içlerinden biri Brynne'a karşı uygunsuz bir harekette bulunmaya cüret ederse bu dört muhafızı da alaşağı etmeye tamamen hazır hale gelmesine neden oldu. Brynne'ı koloniye getirme konusunda isteksiz olması gereken pek çok sebep varken, şu anda üzerine en çok çöken sebep buydu.

Ona zarar vermeye çalışan herkesi yok edecekti, kendi halkını bile. Bu, hâlâ sahip olduğu tek evdeki yerini kaybetmek anlamına gelse bile.

Uzun bir süre sonra Vaenor'un kaşları Zael'e kaydı. "Er ya da geç burada hoş karşılanmayacağını biliyordum. Bu hareket senin için bile cesurca, *kaptan*."

Erkek, Zael'in eski unvanına ağır bir şekilde eğildi, onaylamadığı ses tonunda çok daha belirgindi.

Grubun tek dışisi olan Indara, Vaenor konuşurken başını salladı. "O haklı, Zael. Yaşlıların seni sürgün etmekten başka çaresi kalmayacak."

"Önce ikinizin de kafasını koparmamızı emretmezlerse," diye ekledi muhafız birliğinin dördüncü üyesi Rasaphael.

Gür ve derin bir ses diğerlerinin üzerinde yükseldi. "Bu karar yaşlıların olacak, başka kimsenin değil."

Zael sahilde nöbetçilerin arkasında beliren Atlantisliyi tanıyordu. Yaşlılar konseyini oluşturan altı kişiden biri olan Nethilos şimdi Zael'in karşısına dikilmişti.

Uzun boylu erkeğin omuz hizasındaki ceviz kahvesi saçları koyu zeytin rengi yüzünden geriye doğru taranmış, altın sarısı gözleri her zamankinden daha da dikkat çekici görünüyordu. Brynne'dan Zael'e bakarken kaşları çatıldı.

"Birbirimizi oyun oynamayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz, bu yüzden koloni yasasını ihlal etmemizin iyi bir nedeni olduğunu varsayıyorum."

"Öyle," dedi Zael, aynı zamanda uzun süredir saygı duyduğu bir dostu olan yaşlı adama hürmeten başını eğerek. "Perdenin içindeki ve dışındaki herkesi ilgilendiren bir mesele için buradayım."

Nethilos uzun ve ölçülü bir sessizlik içinde onu süzdü. "Buraya saf bir kalp ve iyi bir niyetle mi geldin?"

Bu, Zael'in dışarıdan koloniye her dönüşünde etmesi istenen bir yemindi. Ve o da şimdi bunu özgürce yerine getiriyordu. "Evet, dostum."

"Peki ya sen?" Nethilos Brynne'a sordu.

Endişeyle Zael'e baktı, sonra Zael başını hafifçe sallayarak onaylayınca cevap verdi. "Evet. Sana söz veriyorum."

"O halde bu benim için yeterince iyi," diye açıkladı Nethilos. "Konseyin geri kalanı için yeterince iyi olup olmayacağını zaman gösterecek."

Yaşlı adam Zael'e acımasızca baktı ve nöbetçilere el sallayıp sahile doğru yürümeye başlarken onu takip etmeleri için sessiz bir emir verdi. Zael ve Brynne onunla birlikte kumun karşısındaki taş döşeli sokağa doğru ilerlediler. Nethilos uzun bir süre sessizce yürüdü ve sonunda onları adanın koline götürecek olan kıvrımlı yollardan birine götürdü. koloninin yerleşimi.

Zael'e yan gözle bir bakış attı. "Olağandışı koşullara rağmen Diandra burada olduğunu bilmekten memnun olacak. Neriah da öyle. Son ziyaretinizden sonra ikisi de haftalarca sizden söz etti."

Brynne hiçbir şey söylemese de, Zael onun iki koloni dışından bahsedilmesinden duyduğu rahatsızlığı hissetti. "Eğer o kadar şanslıysam," dedi yaşlı adama, "eşinizin güzel yemeklerinden ve kızınızın canlı müziğinden birazını dört gözle bekleyeceğim."

Nethilos homurdandı ve Zael kadınların kim olduğunu dolaylı olarak açıklarken Brynne'a bakmamaya özen göstermiş olsa da

Bu konuşulmamış alışverişin eski bilge dostu tarafından fark edilmemesini beklemek aptallık olurdu.

Nethilos krallıktaki görevi sırasında öğretmen, Zael ise asker olmasına rağmen birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Atlantis'in yıkılışını ve ardından gelen kaçıışları takiben Nethilos koloninin kurulmasına yardım etmişti. Selene'nin yönetiminden kaçan Zael ve diğer lejyon savaşçılarına sığınma hakkı vermeyi kabul eden ilk yaşlı oydu. Yüzyıllar boyunca dostlukları ve karşılıklı güvenleri güçlü kalmıştı.

Ama Nethilos konseydeki altı ihtiyardan sadece biriydi. Kazanmaları gereken beş kişi daha vardı ve bunlardan birden fazlası Zael'in kaderini ellerinde tutmaktan büyük memnuniyet duyacaktı.

Brynnne'inkinden bahsetmiyorum bile.

Üçü Arnavut kaldırımlı yolda yürümeye devam ederken, birkaç meraklı kafa açık kulübelerin pencerelerinden ve kapı aralıklarından dışarı fırlayıp yeni gelenlere baktı. Zael birkaç yüz Atlantisli sürgünden oluşan nüfustaki neredeyse herkesi tanıyordu. Adaya döndüğü nadir zamanlarda hep biraz merak uyandırırdu ama şu anda en çok dikkat çeken o değildi.

"Adada hiç insan olmadı," dedi Nethilos ihtiyatla, Brynnne'a bakarak. "Ama şimdi de olduğunu sanmıyorum."

Zael yaşlı adamla yüzleşmek için durakladığında sessiz bir küfür savurdu. "Brynnne Cins."

Nethilos'un kaşları genişlemiş gözlerinin üzerine kalktı.

"Gündüzgezen mi?" Ona hafifçe başını salladı.

"Olağanüstü. Ve senin açından da son derece pervasızca, Zael."

"Brynnne'i mecburiyetten getirdim," diye açıklamak için acele etti. "Halkı için bir elçi olarak burada. Ve Tarikat için."

"Tarikat mı?" Nethilos'un yüz ifadesi şaşkınlıktan giderek koyulaşan bir şüpheyeye dönüştü. "Bu koloni yasalarının ihlali değil, Zael. Yaptığın şey çok daha tehlikeli bir şey."

"Evet," diye kabul etti. "Ve iyi bir nedenim olmadan bunu asla riske atmazdım. Tarikat ve koloni arasında bir ittifakı tartışmamız gerekiyor. Yaşlıların Tarikat'ın konumunu ve koloniyle paylaştıkları hedefleri anlamaları gerekiyor."

"Ortak hedeflerimiz mi? Lucan Thorne ve savaşçılarıyla ortak neyimiz olabilir ki?"

"Selene," dedi Zael acımasızca. "Dış dünyayı ve özellikle de Tarikat'ı savaşıyla tehdit ediyor."

"Ve bu bizim endişemiz, neden?"

Brynne şimdi konuştu. "Çünkü Irk'la bir savaş başlatabilmesi için - kazanacağından emin olabilmesi için - ikinci bir kristale sahip olması gerekiyor."

"Tarikat'ta bir tane var," diye itiraf etti Zael arkadaşına. "Cassianus onu sadece Jordana'nın bulabileceği bir yere sakladı."

Nethilos bir elini sert çenesinin üzerinde gezdirdi. "Söylentiler doğruymuş. O piç gerçekten de bir tane çalmış."

Zael ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Hepimiz için iyi oldu, yoksa Selene durdurulamaz olmak için ihtiyaç duyduğu her şeye çoktan sahip olurdu."

Brynne, "Ve diğer kristal de burada, kolonide," diye ekledi.

Zael, "Kristallerimizin hiçbirinin Selene'in eline geçemeyeceği konusunda seni ikna etmeme gerek olmadığını biliyorum," dedi.

"Koloni kristalimizi asla teslim etmeyecektir. Bunca zamandır bizi güvende tutan tek şeyi kaybedersek bu sonumuzun başlangıcı olur."

Zael tamamen aynı fikirdeydi. "Sen, ben ve diğer herkes diyardan kaçtığımızdan beri Selene'in her gün bunu düşünmediğini sanma. Huzursuzlaşıyor... pervasızlaşıyor. Bunu bizzat gördüm, Nethilos."

Arkadaşının kaşları daha da çatıldı. "Ne demek gördüm?"

"Brynne ve ben buraya gelmek için ayrılmadan önce, Selene Tarikat'ın merkezindeki iletişimi ele geçirerek onlara ve bana kişisel bir tehdit savurdu." Zael yaşlı adamın dikkatli bakışlarını üzerinde tuttu. "Jordana'yı Tarikat'a kaptırmak son darbe olabilirdi. İkimiz de onun öfkesinin ve intikamının ne kadar derin olduğunu biliyoruz. Çok uzun zamandır yaralarını sarıyordu ama korkarım artık savaşmaya hazır."

Nethilos duyduklarının ağırlığını özümseyerek baktı. "Gelin o zaman, ikiniz de. Diğer ihtiyarları hemen konsey odasına çağıracağım."

BÖLÜM 28

Atlantisli yaşlı Nethilos, Tarikat'la çalışma fikrine pek istekli görünmese de, Brynne ve Zael'in konseyin diğer beş üyesinden gördükleri dirençle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Brynne'in Melez olduğu gerçeği de yardımcı olmamıştı.

Düşmanlarından birinin karşılarında durmasından duydukları ilk endişe yatıştıktan sonra, Zael'in arkadaşıyla birlikte muazzam odanın önündeki kürsüde oturan üç kadın ve iki erkek, Brynne ve Zael'in iki kristali korumak ve güç kaynaklarından hiçbirinin Selene'in eline geçmemesini sağlamak için bir ittifak kurulması gerektiğini anlatışlarını sessizce dinlediler.

Elbette soruları vardı. Ve anlaşılabilir çekinceleri. Brynne ve Zael bu soruları ellerinden geldiğince yanıtlamış, endişeleri gidermek ve konseyi Tarikat'ın tarafına çekmek için birlikte çalışmışlardı.

Zael'in diplomatik ortağı olarak yanında durmak, aksi takdirde çok *doğal olmayan* bu ortamda garip bir şekilde *doğal* hissettiriyordu. Birden fazla kez aynı anda birbirlerinin cümlelerini tamamlamış ya da bir soruya cevap vermişlerdi. Zahmetsiz bir ekiptiler ve Zael yaşlıların sorularını sahip olduğunu fark etmediği diplomatik bir beceriyle yanıtlarken ona gülümsememek ya da gururla gülümsememek için tüm dikkatini vermesi gerekiyordu. Zael bir çelişkiler yumağıydı ve her biri bir öncekinden daha büyüleyici ve çekiciydi.

"Konsey'i Tarikat'ın her şekilde dostumuz olarak hareket edeceği konusunda temin edebilirim," dedi şimdi yaşlılara. "Savaşçılar arasında ve bizzat Lucan Thorne ile zaman geçirdim. Yöntemlerinde her zaman nazik değiller ama adiller."

Nethilos parmaklarını dikleştirdi ve koltuğunda öne doğru eğildi. "Ve bu konseyi, hiçbir koşul altında bir uçucu hükümdarı diğeriyle değiştirmeyeceğimize dair temin edebilir misiniz?"

"Hayatım üzerine söz vermeye hazırım," diye yanıtladı Zael.

"Ben de öyle," diye ekledi Brynne, yaşlılar birbirlerine bakıp aralarında mırıldanırken Zael'in parmaklarının kendi parmaklarına hafifçe dokunduğunu hissederek.

Brynne'in diplomasi ve müzakereler konusundaki JUSTIS eğitimi bugün konseyle yaptığı görüşmelerde işine yaramış olsa da, bu becerilerini burada, Zael'in yanında, onun türünden beş yüksek rütbeli üyenin gözetimi altında kullanacağını asla hayal edemezdi. Ve ne kadar denerse denesin

Profesyonel olmak gerekirse, bir araya gelmiş yaşlıların olağanüstü, yaşlanmayan güzelliğine bakmamak neredeyse imkânsızdı.

Nethilos en uzun boyluydu ve zengin, zeytin rengi teni ve zeki, düşünceli altın-kahverengi gözleriyle en seçkinydi. Diğer iki erkek, Haroth ve Baramael de kürsüdeki heybetli figürlerdi.

Koyu kahverengi teni ve adaçayı yeşili gözleriyle yakışıklı bir siyah erkek olan Haroth, kaslı vücudu ve yanlara yakın kesilmiş ve kısa bir mohawk şeklinde yükselen abanoz saçlarıyla bir diplomat olduğu kadar bir savaşçı gibi görünüyordu.

Baramael'i diğerlerinden ayıran şey çift renkli gözleriydi; biri saf mavi, diğeri ise bir madeni para kadar altın. Simsiyah tacının altındaki ipeksi, çivili saçlarının altındaki bakışları rahatsız edici, tamamen okunamazdı.

Kadınlara gelince, üçü de güzelliğin ötesindeydi. Aynı zamanda konseydeki en dirençli kişilerdi ve birbiri ardına sorular yöneltiyorlardı. Sarı saçlı Nathiri'nin gümüşü gri gözleri ne kadar nazıkse, sorgulaması da o kadar kurnazdı. Neyse ki aldığı cevaplardan tatmin olmuş görünüyordu, tıpkı kremisi, moka rengi teni ve narin siyah örgülerden oluşan bir sarmalın başında bir taç gibi oturduğu yumuşak dilli Anaphiel gibi.

Anaphiel'in derinliksiz, safir mavisi gözleri toplantının büyük bölümünde rahatlatıcı olmuştu; tıpkı konsey ihtiyarlarının sonuncusu Tamisia kürsüdeki koltuğundan Brynne'a meydan okuyan bir bakış fırlattığında olduğu gibi.

"Tarikat'ın kristalimizi onlarla paylaşmayı ancak en kötü koşullarda düşünmemizi isteyeceğini söylüyorsunuz."

Atlantisli muhteşem kadının uzun, platin sarısı saçlarının sol tarafında parlak altın rengi tek bir çizgi vardı. Gök mavisi bakışları toplantı boyunca Brynne ve Zael arasında gidip gelmiş, ince formu sandalyesinin kenarında saldırmayı bekleyen bir engerek gibi tünemişti.

Brynne tuhaf bir şekilde kavgacı duruşunu özlememişti ama bunun onu korkutmasına da izin vermemişti. Şimdi de öyle.

"Doğru," diye cevap verdi ciddiyetle. "Tarikat, koloninin koruma da dahil olmak üzere pek çok şey için kristaline bağlı olduğunun tamamen farkında. Kristalin tehlikede olduğunu hissetmedikleri sürece ya da bir savaş önlemek ya da en kötü ihtimalle bir savaş durdurmak için iki gücü birleştirmeyi gerekli görmedikleri sürece sizden bunu asla istemeyeceklerdir."

"Hmm." Tamisia'nın ağzı büzüldü. "Ve eğer bu ittifakı kabul edersek, sonra bir gün kendimizi Tarikat'tan aynı nedenlerle kristallerini bize teslim etmelerini isterken bulursak, nasıl cevap verecekler?"

Bryenne bu konuda kendinden emin bir şekilde, "Tarikat işin o noktaya gelmesine asla izin vermeyecektir," diye güvence verdi. "Tarikat koloninin tüm düşmanlardan korunmasını sağlayacak ve koloninin özerkliğini sürdürmek için ihtiyaç duyacağı her konuda yardımcı olacaktır."

"Kristal dışında her şey." Tamisia'nın gülümsemesi kendini beğenmişti. Düz bakışlarını Zael'e çevirdi. "Bu bir ittifak değil. Bu, gezegene geldikleri andan beri bizi gezegenden silmeye çalışan bir ırkın tek taraflı bir teklifi."

Zael sert bir şekilde araya girerek, "İrki Kadim atalarıyla karıştırmayın," dedi. "Cins bu gezegeni bin yıldan uzun bir süredir bizimle paylaşıyor. Bu süre boyunca bize ya da birlikte yaşadıkları insanlara karşı hiçbir zaman bir tehdit oluşturmadılar."

Homurdandı, açıkça ikna olmamıştı. "Bunu yirmi yıl önce tek bir gecede katledilen onlarca insana anlat."

Bryenne başını salladı, içindeki öfke alevlendi. "Bu Dragos adında bir hayvan tarafından kışkırtılan bir saldırıydı. Düzen'e karşı misilleme yapmak ve dünya çapında bir panik yaratmak için yüzlerce kan bağımlısı Haydut'u serbest bıraktı. Irklar arasında hiç kimse bunun olmasını istemedi, en azından Lucan ve savaşçılar."

Tamisia gözlerini Zael'den ayırmadan onu görmezden geldi. "Bu dışıyı gerçekten neden buraya getirdin?"

Cevap veren bakışı Bryenne'in daha önce hiç görmediği kadar karanlıktı. "Çünkü ona güveniyorum. Ve Tarikat'a da güveniyorum, hepinizin güvenmesi gerektiği gibi."

Yaşlı kadın çenesini kaldırdı, bakışları da ses tonu gibi buz tutmuştu. "Çok şey istiyorsun Ekizael."

"Lanet olsun, Sia." Zael'in keskin ifadesi kaşlarını alnında yukarı kaldırdı. "Bu barışla ilgili. Bu koloninin geleceğiyle ilgili."

"Öyle mi?" diye cevap verdi havasızca. "Merak ediyorum."

Bryenne'in göğsü, Zael ile kadın arasındaki beklenmedik yakınlık karşısında gerildi. Zael'in sert bakışlarını üzerinde tuttuğu o uzun an boyunca Tamisia'nın gergin yüz ifadesinde düşmanlık alevlendi. Ve Bryenne onun yanından, gergin vücudundan yayılan öfkeli bir sıcaklık hissetti.

"Şimdilik bu kadarı yeterli," diye açıkladı Nethilos. "Düşünmek ve kararımızı vermek için yeterli bilgiye sahibiz. Yarın şafak vakti tekrar toplanacağız."

O ayağa kalktı ve yaşlılardan dördü de ayağa kalktı. Tamisia en son ayağa kalktı, oturduğu yerden akıcı bir şekilde kalkıp kürsüden süzülerek inerken meydan okuyordu.

bacaklı adımlar.

"Haydi," dedi Zael, avucunu Brynne'in sırtının küçük kısmına koyarak onu odadan dışarı çıkardı.

Dışarıdaki açık avluya çıkar çıkmaz rahatlamış bir iç çekişle tüm nefesi ciğerlerinden sızdı. "Bu da neydi şimdi?"

Zael başını salladı. "Önemli bir şey değil. Tamisia kendine gelecektir, eminim. Nethilos bizim tarafımızda. Anaphiel ve hatta muhtemelen Baramael de öyle."

"Bunu nasıl söyleyebildin?" Esmer Atlantisli'nin anlaşılmaz çift renkli bakışlarını hatırlayınca şaşkınlığını gizleyemedi.

"Gülümsemesini görmedin mi?"

Güldü. "Kesinlikle yapmadım."

Zael belli ki ortamı yumuşatmaya, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Çoğunlukla da işe yarıyordu. Gerçi büyüklerinin kararını öğrenmeden günün ve gecenin geri kalanını nasıl atlatacakları konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Zael!"

Hafif bir kadın sesi, güneşin doldurduğu avlunun öbür ucundan ona seslendi.

Brynne başını heyecanlı çılgınlıkların ve kıkırdamaların geldiği yöne çevirdi ve genç ve güzel bir kadının onlara doğru koştuğunu gördü. Ya da daha doğrusu Zael'e doğru.

Coltish ve neşeli, Atlantisli kadın ona utanmaz bir neşeyle gülümsedi, yanmış bakır saçlarının spiral bukleleri onu selamlamak için koşarken omuzlarının etrafında dans ediyordu.

"Adaya döndüğünü duyunca çok heyecanlandım!" diye bağırarak kollarını ona doladı.

Belki de Brynne'in, koloni dışında kadın sıkıntısı çekmediği aşikâr olan bu çekici, altın erkeğin, koloni içinde de kendi payına düşen hayranları olduğunu öğrenmesi onu şaşırtmamalıydı.

Bu, hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Zael sanki Brynne'in orada durduğunu yeni hatırlamış gibi kendini kadının kollarından kurtardı. "Neriah, bu Brynne Kirkland."

İsmi şimdi hatırlayarak Nethilos'un kızına gülümsedi. "Seninle tanışmak ne güzel, Neriah."

Bu kadar yakından bakınca, genç kadının muhtemelen bir genç kızdan daha fazlası olmadığını fark etti. Babasınıninkine benzer bir altın-kahverengi tonundaki gözler Brynne'ı hevesli bir ilgiyle inceliyordu.

Zael, "Brynne benim... dışarıdan meslektaşım," dedi.

Konuşurken Brynne'a baktı, bakışları Brynne'a halkının önünde platonik bir görüntü sergileme konusunda anlaştıklarını hatırlattı. Yaşlılarla yapılan toplantının -özellikle Tamisia ile- rahatsız edici bir şekilde sona ermesinden sonra Brynne, oradayken profesyonellik havasını korumak istediği için onu suçlayamazdı.

"Sen gerçekten bir gündüzgezeni misin?"

Brynne kıza gülümsedi. "Gerçekten öyleyim." "Ve gerçekten kan mı içiyorsun?"

Zael boğazını temizledi. "Neriah."

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu ve özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Belki daha sonra konuşabiliriz?"

"Çok isterim," diye yanıtladı Brynne.

Onlar konuşurken Zael'in başını konsey odasına, Tamisia'nın durduğu yere doğru çevirdiğini fark etti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzünde soğuk bir değerlendirme ifadesi vardı.

Atlantisli kadın Brynne'a hançer gibi bakarken ve bir ittifak tartışmasını baltalamak için elinden geleni yaparken şüpheye yer olsaydı bile, şimdi bunu inkâr etmek mümkün değildi. Tamisia'nın onunla sorunu kıskançlıktı.

Bir aşışın kıskançlığı.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandı Zael. "Brynne, iyi olacak mısınız?"

"Elbette." Verdiği cevap, o an hissettiğinden çok daha kendinden emindi.

bir an. "Ben iyi olacağım. Git ne yapman gerekiyorsa yap."

Neriah yardımsever bir tavırla, "Brynne'i misafir kulübesine götüreceğim," dedi.

Başını salladı. "En kısa zamanda sana yetişeceğim."

Brynne orada durdu ve Zael Tamisia'yla buluşmak için geri dönerken onu izlemeyi reddetti. Diğer kadının kendini beğenmiş tepkisini görmek ya da Zael'in onun kırılan tüylerini yatıştırmak için neler söyleyebileceğini merak etmek istemiyordu.

Ne yazık ki, gururu bile aptal kalbini inkar edecek kadar güçlü değildi.

Zael'i aramak için başını çevirdi ama o ve Tamisia çoktan gitmişti.

BÖLÜM 29

Zael Brynne'ı böyle aniden terk etmekten nefret ediyordu ama Tamisia'nın yüzündeki ifadeden kadının aklında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. Onu avluda Brynne'la birlikte izlerken gizlemek için hiç çaba sarf etmediği kıskançlıktan daha fazla bir şey.

Brynne diğer kadına yaklaşırken arkasına bile bakmadan gitmesine izin vermiş olsa da, Atlantisli kadınla olan ilişkisinden en azından biraz şüphe duymadığına bir an bile inanmadı.

İyi bir sebeple.

Adam yaklaşırken Tamisia'nın soğuk bakışları oldukça ısındı. "Sizi arkadaşınızdan uzaklaştırmak istememiştim."

"Tabii ki öyle yaptın." Zael, Sia'nın selamlamak için yanağına kondurmaya çalıştığı öpücüğe yan çizerek kaşlarını çatı. "Ne istiyorsun, Sia?"

İnce bir omzunu kaldırdı, ancak yüz ifadesi hiç de lakayt değildi. "Seni son gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçti. Bir süre özel olarak konuşma fırsatı bulabileceğimizi umuyordum."

Her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde döndü ve konsey odasının koridorlarına doğru yürümeye başladı. Zael'in çenesi şüphelerin yüzlerce tonuyla sıkıştı ama onun arkasına düştü. Onu boş bir kütüphaneye götürdü ve kapıyı kapattı. Kadın pırıl pırıl vitraylı bir pencerenin altındaki ipek kaplı kanepeye zarif bir şekilde uzanırken Zael odanın içinde sadece birkaç adım ileride durdu.

"Çok güzel," dedi Tamisia boş boş. "Kendi türünden biri için yani."

Zael homurdandı, onunla bu oyunu oynamak niyetinde değildi. "Beni buraya diğer kadınların özelliklerini tartışmak için getirdiğinden şüpheliyim, Sia. Bunun her zaman en sevmediğin konu olduğunu hatırlıyor gibiyim. Aklında ne var?"

"Yani, senin dışında mı?" Uzun kirpikleri, ona sabitlediği bilmiş nazlı bakışlarını çerçevesliyordu. "Seni çok özledim Zael. Adadan her ayrılışında sanki daha uzun süre yokmuşsun gibi geliyor."

Eskiden onu etkileme gücüne sahip olan o boğucu sesiyle konuştu. Ama artık yok. Ve şimdi de onu etkilemeye çalıştığını duymak, motivasyonlarından şüphelenmesine neden oluyordu. Tamisia istediği şeyin peşinden giden kurnaz bir kadındı. Peki, şimdi ondan ne istiyordu?

Kütüphane duvarına yaslanmış, her erkeği narin parmağında oynatmaya alışkın olan güzel sarışın ihtiyarı inceliyordu. "Nedense burada beni özleyerek beklediğinden şüpheliyim Tamisia. Sadece birkaç kez birlikte olduk. Sen boşa harcanacak bir tip değilsin."

Surat asması yerini sinsî bir gülümsemeye bıraktı. "Beni çok iyi tanıyorsun Ekizael. Hayır, özlem duymuyorum. Elyon son zamanlarda bununla ilgileniyor."

"Elyon mu?" Zael kolonide nöbetçi olarak görev yapan eski lejyon yoldaşından bahsedilince tereddüt etti. "İşte bu garip bir eşleşme. Yaşlılar konseyinin asisi ve Selene'in eski muhafızlarının en idealistlerinden biri."

"Önemli değil," dedi Tamisia elinin küçümseyici bir hareketiyle. "Bu bir cilveleşme. Devam etmeye hiç niyetim yok."

Zael kıkırdadı. "Zavallı Elyon bunu biliyor mu?"

Ona kibirle baktı. "Sizin beni yargılamaya hakkınız yok. Hiç kimseyle kalmıyorsun."

Hayır, bilmiyordu. Yakın zamana kadar göçebe yaşam tarzını hiç düşünmemişti. Ne de yatağına girip çıkan ve kaybettikleri için en ufak bir pişmanlık dalgası yaratmayan kadınları.

Ve sonra Brynne ile tanıştı.

Artık onun dünyasına girdiğine göre, eski yöntemlerine -sonsuz gezintiye ya da geri kalanına- geri dönmeyi düşünmesi imkânsızdı.

Ama bundan daha da kötüydü.

Brynne Kirkland artık hayatında olduğuna göre, Zael onsuz bir günün nasıl geçeceğini hayal bile edemiyordu.

Gecelerini saymıyorum bile.

"Dışarıya tekrar ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?" Tamisia düşüncelerini bölerek sordu.

Zael omuz silkti. "Konsey kararını verir vermez ya da hemen sonrasında. Neden?"

Başını hiçbir şey kastetmemiş gibi sallamış olsa da bakışlarında bir tereddüt vardı. Kelimelere nasıl döküleceğinden emin olmadığı bir yalvarış.

"Sorun nedir?"

Yutkundu. "Sence... Sence seninle gelmem mümkün olabilir mi?"

Bunu hiç beklemiyordu. Şaşırdı ve bunu saklayamadı.

Tamisia koloninin yüksek rütbeli, saygın bir üyesiydi. Tüm topluluğun yasalarını ve yönünü şekillendirmeye yardım etmekten sorumlu bir yaşlı. Onun tüm bunlardan vazgeçmeye istekli olacağını asla hayal edemezdi.

"Benimle gelir misin?"

"Senin kadının olarak değil, eğer endişen buysa," diye hemen ekledi. "Yine de denemek istersen, bu konudaki fikrimi değiştirmem için beni ikna edebilirsin."

"Bilmiyorum," dedi ona nazıkçe. "Ve benden istediğin şey... Eğer gidersen, geri dönüşün olmayacağını bilmelisin."

Yüzünde garip bir tekinsizlik vardı ama bir anda kayboldu. "Eğer gidersem bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu iyi olacak."

Zael kolonide istediği gibi girip çıkmasına izin verilen tek kişiydi ve bunun tek nedeni Nethilos'un ona kendi akrabalarından birine güvendiği gibi güvenmesiydi. Tamisia ondan bunu bir kenara atmasını istiyordu. İnanılmaz bir şekilde, kolonide kendisi için inşa ettiği her şeyi de bir kenara atmaya istekli görünüyordu.

"Neden ayrılmak isteyesin ki? Koloni senin kim olduğun. Seni tanıdığım bunca zaman boyunca burada hiç huzursuz görünmedin."

"Ayrılmak ve yeni bir hayat istemek için kendimce nedenlerim var. Eminim senin de vardır."

"Bundan diğer büyüklere bahsettiniz mi?"

"Hayır. Anlamazlar." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Senin anlayabileceğini ummuştum."

Bir elini kafa derisinde gezdirdi. "Seni buradan çıkaramam, bunu biliyorsun, değil mi? Konseyin haberi olmadan olmaz. Onların izni olmadan olmaz. Eğer yaparsam, ikimiz de sürgün ediliz."

Vicdanının derinliklerinde, halkından uzaklaştırılmasının başına gelebilecek en kötü şey olup olmadığını merak eden küçük sesi görmezden gelmek zordu.

Ne de olsa Brynne'la birlikte bir hayat onu dışarıda bekliyor olabilirdi. Böyle bir hayatın neye benzeyeceğini bilmiyordu ama bir yanı bunu umut ediyordu - onu hayrete düşüren bir çaresizlikle istiyordu.

Ancak Atlantisli olan parçasına sonsuza dek sırtını dönme düşüncesi, hafife alabileceği bir şey değildi.

"Seni yanımda götüremem, Sia. Koloninin onayı olmadan olmaz." Şu anda tehlikede olan her şeyi düşünerek nefesinin altından küfretti.

"Ve bunu, burada Tarikat'la ittifak yapmak için Konsey'in güvenini kazanmaya çalışırken yapmayacağımdan da eminim."

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı, artık sinirli ve rahatsız görünüyordu. "Beni affet. Haklısın. Senden bunu istememeliydim Zael. Lütfen bunu yaptığımı kimseye söyleme."

Kanepeden kalktı. Adam daha tek kelime edemedi, kadın Atlantis ışığının parlak parıltısı içinde odadan kayboldu.

"Kahretsin." Zael bir an için orada durdu ve söylediği her şeyi düşündü. Pek mantıklı gelmiyordu. Güçlü kadının hiç bu kadar kararsız göründüğünü görmemiş olması da cabasıydı. Koloniden ayrılmak istemesinin gerçek nedenlerinin ne olduğunu bilmiyordu ve Tamisia'nın da söylemesini beklemiyordu.

Onu.

Özellikle de şimdi.

Sadece ona yardım etmeyi reddetmesinin ittifak için tehlikede olan her şeyi tehlikeye atmamasını umabilirdi.

BÖLÜM 30

Bryenne gözlerden uzak bir kumsalda suyun kenarında durmuş, kristal mavisi dalgaların çıplak ayaklarına vuruşunu izliyordu. Neriah ona Zael'le birlikte adada kaldıkları süre boyunca kalacağı küçük beyaz alçı kulübeyi göstermişti. Ona göre Zael'in daha uzakta, yamaçlardan birinde, koloniye yaptığı nadir ziyaretler için tuttuğu kendi kulübesi vardı.

Şimdi gittiği yer orası mıydı? Onun güzel Tamisia'yla birlikte oraya gitmiş olabileceğini düşünmeyi reddetti, her ne kadar terk edilişinin acısı hâlâ göğsünü yaksa da.

İçindeki yaralı parça onun üzerinde herhangi bir çıkarı olduğu fikrini reddetmek istiyordu. Zael onun hayatına girmeden önce uzun bir hayat yaşamıştı. Ondan yaşamamış gibi davranmasını ya da yol boyunca tanıştığı insanların onun için hâlâ bir şey ifade etmediğini düşünmesini bekleyemezdi.

Onun için bir anlam ifade ediyorlardı. Bugün bunu görmüştü. Nedense Zael'in de kendisi gibi yalnız ve izole olduğunu, bir şekilde ortak noktaları olduğunu düşünerek kendini kandırıyordu. Bugün tüm o gezintilerine rağmen onun bir evi olduğunu gördü.

Burada, koloniyle birlikte.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bir topluluğun, bir kültürün, bir ailenin parçası olmayı bilmiyordu. Hiçbir zaman hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamamıştı. Kendini hiçbir yere ya da hiç kimseye ait hissetmemişti.

Zael'in kollarında yattığı zamanlar hariç.

"Bu manzara hiç bu kadar güzel olmamıştı."

Adamın derinden gelen sesi onu irkiltti. Arkasını döndüğünde onu kumların üzerinde yürürken buldu, beyaz keten tuniği esintiyle dalgalanıyordu, gözleri bir an önce hayranlıkla baktığı su kadar parlak ve ıslıl ıslıldı.

"Neriah'nın sizi ihtiyacınız olan her şeye yerleştirdiğine inanıyorum."

Senin dışında ihtiyacım olan her şey, diye düşündü, onu görünce nabızı hızlandı.

Başını salladı. "Ben iyiyim. Beni kontrol etmene gerek yoktu."

Yaklaşırken kaşları çatıldı. "Seni o şekilde bıraktığım için özür dilerim. Onu orada görmezden gelerek bırakırsam Tamisia'nın kıskançlığını ittifaka karşı kullanabileceğinden endişelendim."

"Elbette, anlıyorum. İttifak için en iyi olanı yapmak zorundayız. Ne de olsa beni buraya getirmenizin tek nedeni buydu."

"Gerçekten buna mı inanıyorsun?" Elini uzattı ve parmaklarının ucuyla kızın omzuna dokundu.

Kasten bir adım yan atarak onun dokunuşundan kaçtı. "Dikkatli ol. Ya biri görürse? Anlaşmamızı unutma."

Kulübeyi üç taraftan çevreleyen palmiye ağaçlarına ve çiçekli çalılara baktı. "Her şey yolunda. Burada bizi görecekt kimse yok."

Görünüşe göre ortaya çıkmakta kendini rahat hissetmesinin tek nedeni de buydu. "*Sia*'yla güzel bir konuşma yaptınız mı?" Kini huysuz ve çocukçaydı, ama acısını dizginleyemiyordu.

Zael'in kaşları önce şaşkınlığa, sonra da sinir bozucu bir sırtışa dönüştü. "Kıskanıyorsun."

Bunu doğrulamamak ya da inkâr etmemek için dilini ısırarak zorunda kaldı.

"Onu istediğimi mi sanıyorsun?" Zael yaklaştı. "Sana sahipken onu isteyebileceğimi mi sanıyorsun?"

Güneş ışığı onu sarıp sarmalıyor, bakır rengi altın dalgalarını parlatıyordu. Yakışıklı yüzü her zaman nefesini kesmişti, ama özellikle de şimdi, yontulmuş dudakları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrılmış ve bakışları onunkilere nüfuz ederken okyanus mavisi gözleri kararmıştı.

Doğrudan kadının çekirdeğine nüfuz eden manyetik bir ısı yayıyor, nabzını hızlandırıyor ve seksini arzuyla sıkıyordu. Aynı zamanda harika kokuyordu, onları çevreleyen ada kadar egzotik ve yemyeşildi. Onun narenciye gibi temiz kokusu, sırtındaki köpüklü sörften yayılan esinti kadar sarhoş ediciydi.

"Benim güzel, inatçı Brynne'im," dedi yüzünü avucunun içine alarak. "Bu adada ya da başka bir yerde senden daha çok birlikte olmak istediğim başka bir kadın olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Öfkesine hakim olmaya çalıştı ama Zael görüşünü doldurup duyularına hükmederken bu çok zordu. Eli boynunun arkasına doğru kaydı, tenine karşı sıcak ve güçlüydü.

"Bunu bilmiyor gibi görüldüğünüze göre, size söyleyeyim. Öyle bir şey yok."

"Hiç oldu mu?" diye fısıldadı, bilmek istiyordu. "Yani Tamisia ile."

"Hayır. Onunla değil. Birkaç kez birlikte olduk ama asla uzun süreli bir şey olmadı."

Başını salladı ama bakışlarında tekinsiz bir ifade vardı. Anlamakta zorlandığı bir utanç titreşimi.

"Tamisia ile değil," diye tahmin etti Brynne. "Ama bir zamanlar biri vardı.

Koloniden mi?"

"Hayır. O bir insandı."

Brynne bu beklenmedik itiraf karşısında yutkundu. Ama belki de o kadar beklenmedik değildi. "Dylan'ın annesi mi?"

"Sana ondan daha önce bahsetmeliydim," diye mırıldandı. "Neler olduğunu bilmeyi hak ediyordun. Neden birkaç hafta öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir kızım olduğunu."

Adamın kendisine kadın hakkında verdiği birkaç detayı hatırladı. "Bana onunla Yunanistan'da tatildeyken tanıştığınızı söylemişsiniz."

Başını salladı. "Mykonos."

"Bana evli olduğunu da söylemişsiniz. Mutsuz demişsiniz." "Evet, evliydi."

Brynne onun suçluluk duygusunun nedenini tahmin etmeye çalıştı. "Kocasına geri mi döndü?"

"O yaptı."

Tahta sesi, kelimeleri bağırarak söylemesinden daha derin bir duyguyu yansıtıyordu. Bu kadını sevmişti ve onu kaybetmişti. "Özür dilerim."

Keskin bir nefes verdi. "Benim için üzülme. Bunu hak etmiyorum. Onu ona geri iten bendim. Korkaklığım yüzünden."

Brynne onun sert çenesine dokundu. Bir zamanlar bu kadını çok sevmiş olduğunu görmek canını yaksa da, gözlerindeki azabı görmek ona daha çok acı veriyordu.

Olanları açıklaması için ona sayısız fırsat vermişti, özellikle de onun sorumsuz bir çapkın olduğunu ve dünyanın dört bir yanında bir sürü babasız kızı olabileceğini söylediği zamanlarda.

Yine de, çocuğunu doğuran kadın hakkındaki gerçeği paylaşmaktansa onun buna inanmasını tercih etmişti.

Brynne onu kendisiyle birlikte kumların üzerine çekti. Uzun bir süre birlikte oturdular, sessizce dalgaları seyrettiler.

"Adı neydi?" Ona yeniden başlaması için bir yer vererek nazikçe sordu.

"Sharon." Gözlerini suya dikti. "Çok tatlı bir kızdı, tanıdığım en açık yürekli kadındı. Bir keresinde o denizde karşılaşmıştık.

Mikonos plajında, onu acımasızca takip ettim. Sonunda pes etti. Birlikte uyuyana kadar -ellerimi onun ölümlü tenine koyma şansım olduğunda- çok hasta olduğunu fark ettim."

Bryenne kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Onun nesi vardı?"

"Kanser. Her yerdeydi, birçok kişi tarafından fark edilmeyecek kadar küçüktü.

ama çoktan ölmüştü. Hiç şüphe yoktu." "Tüm bunları ellerinizle hissedebiliyor muydunuz?"

Ayık bir şekilde başını salladı.

"Ve sen ona söylemedin mi?" Bryenne'ın kalbi boğazına kaçtı. "Ah, Zael..."

"Ona söylemedim çünkü yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Kanser tedavi edilse bile onu öldürecekti. Bir mucize olmayacaktı."

"Ama gerçeği ondan sakladım."

"Evet. Çünkü onun ruhunun ezildiğini görmek istemedim. Onu ezen kişi olmak istemedim." Başını geriye eğdi ve uzun bir süre sessiz kaldı. Şimdi Bryenne'a baktığında, Bryenne onun kendinden nefretinin tüm derinliğini gördü. "Bu sırrı sakladığımı bilerek onunla birlikte olmak istemedim. Bu yüzden ayrıldım. Ona gideceğimi söylemedim. Ona hiçbir şey söylemedim. Sadece... gittim."

Bryenne hiçbir şey söylemedi. Onun sempati istemediğini biliyordu ama yine de bunu onun için hissediyordu. Dylan'ın annesiyle tanışmasının üzerinden uzun yıllar geçmişti ama acısını hâlâ taşıyordu. Ve suçluluk duygusunu.

"İronik olan ne biliyor musun?"

Hâlâ o ana kadar duyduklarını sindirmeye çalışarak başını sallantılı bir şekilde salladı.

"Sonunda Sharon'ı öldüren kanser değildi. Dylan bunu bana birkaç gün önce söyledi." Bryenne'a sert bir bakış attı. "Onu öldüren Dragos'tu."

"Nasıl?"

"Sharon hastalıktan ölüyordu ama aynı dönemde Dylan ve savaşçı eşi Rio birbirlerini yeni yeni tanımaya başlamışlardı. Uzun hikaye ama Sharon Dragos'un bazı planlarına karıştı ve Dragos Dylan'a zarar verecek kadar yaklaşmak için onu kullanmaya çalıştığında Sharon kızını kurtarmak için kendini feda etti. Benim kızımı."

"Aman Tanrım." Bryenne derin bir iç çekti, kalbi Zael ve Dylan için parçalanıyordu. Ve her ikisi için de çok şey ifade eden bu özel kadın için. "Çok üzgünüm."

"Artık biliyorsun," dedi, derin sesi vakurdu ama yine de yüklüydü. "Ben iyi bir adam değilim, Brynne. İstedğim her yerde zevk aldım, sonuçlarını pek düşünmedim. Asla iyi bir sorumluluk almadım. Hiçbir zaman istikrarlı ya da güvenilir olmadım. Kendimden başka hiçbir şeye bağlı olmadım. Bunu bilmen gerekirdi. Bunu şu andan çok daha önce bilmen gerekiyordu."

"Hayır, Zael. Yanılıyorsun." Adam ufka bakarken parmaklarını saçlarında gezdirdi, gözleri bir şekilde bu kadar derinden değer verdiği adamın acı çeken güzel yüzünde şefkatle gezindi. "Sende gördüğüm şey hiç de bu değil. Bugün burada, kolonide gördüğüm şey bu değildi. Tarikat'la birlikte sende gördüğüm şey bu değil." Sorunlu bakışlarını kendi bakışlarına çekmek için parmaklarını çenesinin altına koydu. "Sen benimleyken gördüğüm şey bu değil."

Yüzünü avucunun içine aldı, başparmağı dudaklarını hafifçe okşadı. "Sharon'dan sonra bir daha asla bu kadar derin hissetmeme izin vermedim. Aşkı hissetmeme izin vermedim çünkü asla acı ya da kayıp hissetmek istemedim. Ama seninle... Seni gördüğümde her şey değişti, Brynne."

Ona inanmak istiyordu ama bir yanı hâlâ korkuyordu. Adamın onun gerçekte ne olduğunu reddedeceği ya da onu reddetmediği için pişman olacağı günün geleceğinden hâlâ emindi.

"Hayatım boyunca hep yalnızdım Zael. Kendimi güvende hissettiğim yer orası." Yüzünü onun avucunun içine çevirdi. "Ama yalnız olduğumu söylediğinde haklıydın. Hayatımın ne kadar boş olduğunu hiç fark etmemiştim. Daha farklı olabileceğini düşünmemiştim. Ama şimdi..."

"Şimdi ne olacak?"

Nefes aldı, kendini daha da derinlere bırakmadan önce kelimeleri söylemesi gerekiyordu. "Bir gün uyanacağımdan ve hayatımın yine bomboş olacağından korkuyorum. Olduğum şeyden korkuyorum - Dragos'un beni yaptığı şeyden - ve hala olabileceğim şeyden korkuyorum."

"Bunların hiçbiri beni korkutmuyor." Zael göğsünde uyanmakta *olan* bir *glifin* soluk desenini izlemek için uzandığında dokunuşu şefkatliydi. Gözlerini kızın gözlerine çevirdiğinde bakışları kararlıydı. "Bunu birlikte atlatacağız. Işığım bir kez en kötüsünü atlatmana yardım etmişti; yine edebilir."

Hüzünle güldü. "Ne kadar süre için, Zael?"

"Sen beni istediğin sürece."

"Ya bu sonsuza dek süreceyse?"

Soru, durduramadan dudaklarından döküldü.

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve o da gözlerini kapatarak altındaki kumsalın açılıp onu aşağı çekmesi için dua etti.

Ama sonra Zael'in dudakları onunkilere değdi. Bir iniltiyle onun içinde eridi, dişleri diş etlerinde karıncalanıyordu. Zael'in dili kadının ağzının kenarını okşadı, sonra da onun sessiz iç çekişiyile içeri kaydı.

Adam onun üzerine yürüdü, aç öpücüğü tüm şüphelerini ve korkularını yutarken onu kumun üzerine bastırdı.

BÖLÜM 31

Onu bırakmak istemedi.

Kendini çok iyi hissediyordu, yumuşak vücudu kumların üzerinde onun altında hareket ediyor, dudakları ve dilleri umutsuzca birbirine dolanırken ve nefes nefese, ateşli nefesler alırken onu kendine yakın tutuyordu. Sahilin bu kısmı تنها olmasına rağmen, onu bu şekilde öpmek çabucak kontrolden çıkacaktı.

Kimi kandırıyordu ki?

Bryenne ile paylaştığı şey en başından beri kendi kontrolü dışındaydı. Onun Cins ya da daha karanlık bir şey olmasının önemli olmadığını söylerken ciddiye. Onu arzuluyor, ona değer veriyordu. Ona karşı, hayatında başka hiç kimseye duymadığı kadar derin hisler besliyordu.

Vay anasını.

Anlayışına yerleştiğinde, alçak bir hırıltıyla geri çekildi ve onun güzel, dönüşmüş yüzüne baktı.

Ona aşıktı.

Artık bunu inkâr etmeyecekti. En azından kendine. İnkâr edemezdi. Sadece ona yakın olmak, ona dokunmak için göğsünün zonklamasını değil. Onun kendisine ait olduğunu bilmek.

Bugün burada ona nasıl baktığından sonra -söylediği tüm o şefkatli şeylerden sonra- onun da kendisini sevebileceğine inanan bir parçası vardı.

Sonsuza kadar, demişti.

Kalbi tereddüt etmeden cevap vermişti.

Evet. Sonsuza kadar.

Ama kelimeler boğazında düğümlenip kalmıştı. Selene'in sırtına koyduğu hedefin bir gün Bryenne'in sırtına da inmeyeceğinden emin olana kadar ona veremediği tüm sözlerle birlikte şimdi de oradaydılar.

Ve Selene'nin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, kendi halkıyla onunkinin bir gün savaşa girebileceği fikri?

Bu, düşünmeyi reddettiği bir ihtimaldi, özellikle de Bryenne ona bu kadar lezzetli bir şekilde sarılmışken, elleri onu başka bir yakıcı öpücük için aşağı çekmek için saçlarının arasında tünel açarken.

Ona istediğini verdi, sonra aç bir hırıltıyla ayrıldı. "Bana elini ver, aşkım. Seni yatağa götüreceğim."

Gözleri kehribar rengi bir ışıkla parlayarak gülümsedi ve parmaklarını Zael'in avucuna yerleştirdi. Zael onu kendisiyle birlikte kumdan çekip çıkardı, sertleşmiş boyuna doğru sürüklerken bir öpücüğe daha karşı koyamadı. Kızın eli adamın ereksiyonunu buldu ama bu sadece hınzırca bir alaydı, sonra kız adamın kucağından dans ederek ayrıldı ve kulübeye doğru koşmaya başladı.

Zael onu içeride karşıladı, bir andan kısa bir süre içinde orada parladı.

Adam onu yakalayıp kollarına hapsederken çığlık attı.

"Aldatıyorsun!" "Asla," diye yemin etti ciddiyle, sonra onu tekrar öpmek için başını eğdi.

Dişlerinin dilinin üzerindeki sıyrıklarının hissetmesine ya da kapalı göz kapaklarının arkasından yayılan kehribar rengi gözlerinin sıcaklığını hissetmesine gerek yoktu. Kadının uyarılmışlığının tatlı kokusu, adamın nabzını ateşli bir tempoya soktu ve sikiinin kadının kalçasında ağırlaşp sertleşmesine neden oldu.

Adamın ağzı kulağının altından boynunun ve omzunun şehvetli kıvrımlarına doğru bir iz yaladığında kadın ona doğru eğildi. Onun hassas tenini ısırdı, dudakları ve dili onun ateşli tepkisinin tadını çıkarırken zevk çığlıklarıyla teşvik etti.

Birbirlerini çabucak soydular, ihtiyaçları sabır gösterilemeyecek kadar acildi.

Zael onu yatağa doğru geri çekti, ağzı hâlâ onun yumuşak, çıplak teninde ve esnek dudaklarında geziniyordu. Zael onu yatağa doğru götürüp altına yatırırken, kız nefes nefese ve uysal bir şekilde Zael'in kollarındaydı, kıvrımları Zael'in sert bedenine çarpıyordu.

Onu karşılamak için bacaklarını açtı, seksi parlıyordu ve onun için hazırdı, çok pembe, güzel ve mükemmeldi. Düşük bir iniltiyle kalçalarının arasına gömüldü, her hissin tadını çıkarmak istiyordu ama nazik olamayacak kadar ileri gittiğini biliyordu.

Aleti kadının vücudunun sıcak, ıslak yarığına yerleşti. İniltisi düzensiz, laneti saygılıydı, içeri iterken ve sıkı duvarlarının boyutunu karşılamak için gerildiğini hissetti. Brynne, adam kabzasına kadar derinlere daldığında iç çekti. Adam başını eğip sert ve sabit bir ritim tutturmaya başladığında, Brynne'in omurgası onun hamlesini karşılamak için yukarı doğru kalktı ve küçük zevk çığlıkları adamın kulağına çarptı.

İçine girip çıktıkça kadının coşkusu onu uyuşturuyordu. Artık tamamen, görkemli bir şekilde Breed olan yüz hatlarında oynamasını izledi. Kız ona bakarken kehribar rengi ışık gözbebeklerinin tüm yeşilini yutuyordu, gözbebekleri tüm o için için yanan ateşin ortasında daracıktı. Her mutlulukla birlikte

Her inleyişte, her yükselen iç çekişte, dişlerinin uçları daha da uzadı, elmas gibi keskin ve ölümcül, cehennem gibi erotik.

Kalçalarını onunkilere doğru yuvarlarken bir dirseğinin üzerinde durdu ve onun dönüşmüş yüzünü okşamak için uzandı. Sadece dokunuşu nazikti, yanaklarının yükselen renkle kızarmasını ve ağzının yakın bir serbest bırakma iç çekişiyle açılmasını izlerken ihtiyacı çok acildi.

"Oh," diye inledi kalın kalın, sert bir ürperti onu yıkarken ona sarıldı. "Zael... Oh, Tanrım... Kendimi tutamıyorum."

"Bu iyi," diye mırıldandı, neredeyse kelimelerin kapasitesinin ötesinde, seksinin kılıfı horozunun etrafında sıkılaşmaya ve kasılmaya başladı. "Oh, evet. İşte bu, aşkım. Bırak gitsin. Bana karşı asla kendini tutma."

Başını eğdi ve onu öptü, yüzünü boynunun ve omzunun hassas kıvrımlarına gömmeden önce bir anlığına dolgun alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Onu kollarının arasına hapsederek daha derine, daha hızlı itti ve onu uçurumun kenarına itmek için ihtiyacı olan şeyi verdi. Uzun bacakları ona dolanırken, çapraz ayak bilekleri bir mengene gibi kıcına kenetlendi, onu yakın tuttu, kavisli vücudu vermek zorunda olduğu kadarını talep etti.

Ve ona her şeyini vermek istiyordu.

Sadece şimdi, bu şekilde değıl, her şekilde.

Ona bunu başka bir erkekle asla yapamayacağını söylediğini duymak istiyordu. Onun kendisine ait olduğunu, ruhunu sarsan bir kesinlikle biliyordu.

Sonsuza kadar.

Ateş gibi yanan bakışları onunkilere kilitlendiğinde ve doruk noktasının muazzam gücüne teslim olduğunda bu düşünce bir yemine dönüştü. Çığlığı gırtlaktan ve vahşi bir şekilde dışarı taştı. Keskin tırnakları sırtını çizdi, yakıcı kirpikleri tatminle kükremesine neden olurken, güçlü bir serbest bırakma dalgasıyla dalga dalga onun altında parçalandı.

Kendi orgazmı da onu zorluyordu. Ama kendini ona teslim etmeden önce Brynne'in tekrar boşalmasına tanık olmak istedi.

Bu güzel manzaraya asla doyamayacaktı. Sonsuza kadar birlikte olacak olsalar bile.

Ellerini kavradı ve onu başka bir doruk noktasının uçurumundan aşağı gönderebilmek için başının üzerine doğru sürüklemeye başladı, ama belli ki kadının başka planları vardı.

Seksi, hayvani bir hırıltıyla onu sırt üstü çevirdi. Uzun samur dalgaları omuzlarının etrafında savrulurken, vücutları hâlâ içten bir şekilde birleşmişti. Aleti pozisyon değişikliğini içtenlikle onayladı ve o da onayladı.

Bryenne onun üzerine oturdu, kalçaları sallanıp dalgalanırken vücudu tam teşhir halindeydi, vücudunun onun üzerinde her acımasız kayışında onu inanılmaz derecede derine götürürken ıslak çekirdeği ona sürtünüyordu. *Dermagliflerinin* kıvrımları ve spiralleri derin renklerle kızarmış, pürüzsüz teninde canlı bir sanat eseri gibi oynuyordu. Göğüslerini ve karnını süsleyen dantelli desenlere dokunmak için uzandı, bakışları ve parmakları onun her olağanüstü santimine tapıyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı, kadın kendi ateşli temposuna alışırken ellerini kalçalarına doğru kaydırды. "Bu yataktan çıkmana asla izin vermeyebilirim."

Cevabı alçak sesle, zevkle inlemek oldu. Vücudundan şehvetli bir ürperti geçti. Nefesi düzensizleşti, seksi bir soluk alıp verişti, bu da onun tahrikinin omurgasının dibinde daha da sıkılaşmasına neden oldu. Hay sikeyim. Orgazmını dizginlemeye çalışıyordu ama kız bunu onun için kolaylaştırmıyordu.

Şaftının üzerinde piston gibi sallanırken göğüsleri dışarı fırladı, meme uçları küçük meyveler kadar koyu ve dolgundu. Onlara dokunmak için uzandı, çakıllı tepeleri avuçlarının ve parmaklarının altında yuvarladı, doruk noktası onu ezmeye başladığında çıkardığı çılgınca küçük seslerden zevk aldı.

"Zael..." Sertçe eğilip kendini serbest bırakılmasına bıraktığında adı bir soluktan biraz daha fazlasıydı.

Gözlerini kapattı ve bir başka ürpertici çığlıkla başını geriye eğdi. Cinsel organı onu şık, kadife bir eldiven gibi kavradı. Onu sarsan her titreme, adamın shaftı boyunca dalgalanan titreşimler gönderdi.

Onun altında hareket etmeye devam etti, zevkini uzatmak için tempolarını kontrol altına aldı. Ve kendi zevkini.

Kadın tekrar boşalırken memnuniyetle homurdandı. Ama sikiindeki sıcak, sıvı ısının ani patlaması baş edebileceğinden çok daha fazlaydı. Şimdi ona sahip olan vahşi ihtiyaçla hırlayarak, son bir kez ona pompaladı ve orgazmı haşlayıcı bir aceleyle kaydırды.

Vücudu artçı sarsıntılarla titrerken, göğsünde sıcak ve hoş bir ağırlıkla onun üzerine yığıldı. Serbest kalışının sarsıcı patlamasından sonra bile içinde hâlâ sertti.

Parmakları çıplak göğsünü hafifçe okşayarak kaslarının hatlarını çizdi. Dudaklarının sıcak bir şekilde bastırıldığını hissettiğinde yavaş bir nefes

çeki.

boğazının dibinde ıslandı. Vücudundaki her sinir ucuyla birlikte siki de refleks olarak seğirdi.

Boğazındaki öpücükten daha fazlasını hissetmek istiyordu.

Lanet olsun, bunu inkâr edemeyeceği bir kesinlikle istiyordu. Brynne artık tamamen hareketsizdi.

Onun vücudundaki değişimi hissetmesi gerektiğini biliyordu. Nabzının ani atışını, beklentiyle çarpışını, ona sadece kendisinin verebileceği şeye olan ihtiyacını duyuyor olmalıydı.

Geriye çekildi, sessizdi. Zar zor nefes alıyordu.

Ona bakarken sıcak kehribar rengi bakışları derin bir şefkatle doluydu. Ama orada ısırap da gördü. Ve gözleri onun yüzünden uzaklaşıp boğazının açıkta kalan sütununa kaydığında, onda kendisini derinden sarsan bir özlem gördü.

O da bunu istiyordu.

Onu istiyordu, aynı geri dönülmez şekilde o da onu istiyordu.

Bir eş olarak.

Kan bağıyla birbirine bağlı.

Kız daha da geri çekilmek üzereyken Zael yavaşça başını salladı. Yukarı uzandı ve avucunu kadının boynunun arkasına doğru kaydırды. Kadının nabızı hızla atıyor, en az onunki kadar şiddetli çarpıyordu.

"Şimdi benden kaçma, Brynne. Ait olduğun yere, buraya geri dön."

Adam onu kendine çekerken ve kırık iniltisini öpücüğüyle yutarken ona karşı koymadı. Ağızları ateşli, aç bir birleşmeyle bir araya gelirken parmakları saçlarına gömüldü ve onu kavradı.

Dişlerinin diline hafifçe sürtünmesi, varlığının her lifini yalayan beyaz-sıcak bir ihtiyaç akımı gönderdi. Onu daha derine sürükledi, siki seksinin içine girmeye başladığında ağzına doğru itti.

İkisi de birbirlerine duydukları arzusun çılgınlığına kapılana kadar, giderek artan bir ritimle onunla birlikte hareket etti.

Ve inkâr edilmeyi reddeden daha derin bir ihtiyaç.

Brynne onun öpücüğünden koptu, nefes nefese kalmıştı, gözleri yıldızlardan daha şiddetli parlıyordu. Ayrılmış dudaklarının ardında dişleri parıldıyordu.

Ellerini onun güzel, değişime uğramış yüzünde gezdirdi. "Sen benimsin, Brynne. Kanım bunu zaten biliyor. Kalbim de öyle."

Onu kendine doğru çekti ve bu kez öpüşmeleri sona erdiğinde Brynne geri çekilmek yerine başını adamın boğazının kenarına doğru eğdi. Onun

Dili şahdamarında ipek gibi gezindi.

Zael karşılık olarak hırladı, nabzı izin ve taleple çarpıyordu.

Kız, adamın iliklerine kadar işleyen güzel bir iniltiyle cevap verdi.

Sonra ağzını damarının üzerine kapattı ve dişlerini etine geçirdi.

BÖLÜM 32

Bryenne, Zael'in kanının ilk tadı ağzına hücum ederken inledi.

Cıvıl cıvıl ve egzotik olan bu kan, hayatı boyunca beslendiği insanların keskin bakır kırmızı hücrelerine hiç benzemiyordu. Ama o zaman, Zael'in kanının güçlü, sarhoş edici bir güç olacağını bilmeliydi. Erkeğin kendisi gibi, kanı da duyularına hükmediyor, ilk tadından itibaren ona sahip oluyordu.

Damarından aldığı her yudum sıvı bir ateş gibi vücuduna yayılıyor, tüm sinirlerini, liflerini ve hücrelerini uyandırıyor. Doymak bilmiyordu. Ondak içmek ona sanki yüzyıllardır susuzluktan ölüyormuş ve ilk kez hayata dönüyormuş gibi hissettiriyordu.

Bunu onun için yapmıştı; onu uyandırmış, hayata döndürmüştü. Onu gölgelerden çıkarıp parlak, karşı konulmaz yeni bir ışığa sürüklemişti.

Tanıştıkları andan itibaren onun için her şeyi yapmıştı.

Şimdi de bu.

Kanı sonsuza dek onun içinde yaşayacaktı. Bu bağ koparılamazdı. O kadar derinden yerleşmişti ki, gücünden ağlamak istiyordu. Artık birlikte ya da ayrı nereye giderlerse gitsinler, onu her zaman hissedecekti. Onun sevincini, üzüntüsünü ve her acısını bilecekti.

Ama vicdanının sıkıntılı bir köşesinde şunu da biliyordu ki, eğer gün gelip de adam ona tüm korkunçluğuyla bakar ve onu hayatına soktuğu için pişmanlık duyarsa, o da bunu hissedecekti.

Şu anda hissettiği tek şey onun sevgisiydi.

Kalbi dolup taşarken dilini dişlerinin açtığı deliklerin üzerinde yalayarak yarayı kapattı. Başını kaldırıp ona bakarken Zael'in kolları onu sıcak ve güçlü bir şekilde sarıyordu. Adam ona ayık ve gözlerini kırpmadan bakıyordu. Mavi gözleri hiç bu kadar karanlık ya da ciddi görünmemişti.

Bir an için -korkunç, kısa bir an- onun yakışıklı yüzünde şüphe göreceğinden endişelendi. Ya da daha kötüsü, bir gün gelmesinden korktuğu tiksintinin başlangıcını.

Ama bağ ona farklı bir şey söylüyordu. Zael de onu sıkıca kavrayıp yatağın üzerinde çevirirken öyle söylemişti.

Adamın ağzı öyle ilkel ve çiğ bir öpücükle onunkine indi ki, neredeyse oracıkta çözülecekti. Adam şimdi tutkuyla çıldırmıştı ve kadın her

Şimdi onu ona bağlayan bağda bunun ölçüsü.

"Tanrım, Zael." Sesi kırık, nefes nefese bir iç çekişten biraz daha fazlasıydı.

Yapabildiği tek şey buydu. Adam onu ayırıp dudakları ve hınzır diliyle vücudunu hararetli bir şekilde keşfetmeye başladığında ne nefesi ne de sesi vardı.

Aldığı zevk şimdi onunkiyle birleşince patlamıştı. Onunla arasındaki kan bağı coşkusu katladı ve onunkiyle birleşen arzusunun gücü neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Adamın ağzı klitorisine yapıştığında kadın yataktan fırladı. Sıcak, ıslak ve acımasız dili, şişmiş tomurcuğunu yaladı, emdi ve onunla alay etti. Parmağı kılıfının içine girip ağzının işkencesiyle aynı anda itmeye başladığında, kontrol edemeyeceği bir zevke doğru sarmal oldu.

Orgazmı bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü. Onu havaya uçurdu ve paramparça, tamamen onun merhametine bıraktı.

Ve ona hiçbir şey vermedi.

Adam kadının vücudunda gezinirken, sonra da alçak bir sahiplenme hırıltısıyla içine girdiğinde, kadın hâlâ yükseliyordu, tüm sinir uçları elektriklenmiş ve mutlulukla titreşiyordu. Mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha derinlere daldı. Adam kalçalarını sert, hızlı ve iddialı bir şekilde yuvarlarken başı bir solukta geriye düştü, elleri çarşafta yumruk oldu.

"Bana bak, aşkım." Sert emri, kızın yakıcı bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Seni almamı izle. Benim olduğunu bil. Bana bunu hissettiğini söyle."

"Evet, ben seninim. Bunu hissediyorum, Zael." Zevk ve duygularla dolup taşan gözlerine baktı. Ve çok fazla sevgi. Bu onu büyüyen, güçlü bir ışıkla doldurdu. Onun ışığı, şimdi onun içindeydi. "Tanrım, Zael. Hissediyorum... *her şeyi*."

"Göster bana." Onu daha da yükseğe iterken bakışları şiddetle yanıyordu. "Bırak ben de hissedeyim, Brynne. Tadına bakmama izin ver, hemen şimdi."

Kaşlarını çattı, anladığından emin değildi. Umut etmekten korkuyordu.

Ama gerçek onun gözlerindeydi. Kızın şu anda onunla kurduğu duygusal bağdaydı - kızıdan kendisiyle tamamlamasını istediği bağ. Bunu istiyordu. Onunla bağ kurmak istiyordu.

Kız en kötü halindeyken bunu ister miydi?

Bu soru onu soğuk bir şekilde tırmaladı. Evet, onu kana susamışken görmüştü. O zaman neye dönüştüğünü biliyordu.

Ama bunu kendi kanında hissetmek? Canavardan daha az cins olduğu zaman onu dolduran vahşeti bilmek?

Onu kendisine bağlamak, Kadim olan kısmı da dahil olmak üzere, onun olduğu her şeye bağlamak anlamına geliyordu. Ona nasıl arzuyla bakabilirdi ki?

-Ya da herhangi bir şefkatle - eğer onun o iğrenç parçasını kendi ruhuna almasına izin verirse?

Pişman olacağı korkusu damarlarının donmasına neden oldu.

Bir gün ona tiksinti ya da nefretle bakabileceği düşüncesi bile onun için katlanılamayacak kadar fazlaydı. Özellikle de şimdi, ona böylesine sevgiyle sarılmışken ve asla sahip olamayacağı şeyleri dilemesini sağlarken.

"Zael, hayır." Kendini onun kucağından kurtararak ondan uzaklaştı ve yatağın kenarına tırmandı.

"Sorun nedir?"

Adamın derin sesindeki endişe kızın acı içinde irkilmesine neden oldu. Adamın eli hafifçe omzuna geldiğinde irkildi. Aniden ayağa kalktı ve onun ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunu yapamam. Sen de yapmamalısın. Lütfen... Gitmelisin."

"Gitmek mi?" Bu tek kelimedeki çok fazla kafa karışıklığı var.

Yataktan kalktı ve ona doğru yürüdü. Yüzü şaşkınlık ve şefkatle çizilmişti. Şimdi ona gösterdiği ilgiyi görmek, onunla ilişkisinin daha da ilerlemesine izin verirse, bu sevginin iğrenmeye dönüşeceği korkusunu pekiştirdi.

"Bunu yapamam, Zael. Senden içmek bir hataydı."

"Bana hiç de hata gibi gelmedi," diye karşılık verdi, öfkesi inançsızlığını bastırarak. "Doğru hissettirdi. Ve senin de hissettiğini biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam Zael. Burada olmaz. Şimdi olmaz. İttifaka karar verilene kadar birlikte olma riskini bile almamalıyız. Bunu kendin söyledin."

"İttifakın canı cehenneme." Cevabı içinden patladı, sesi kırılmış ve sertti. "Bu sen ve benle ilgili, Brynne. Başka hiçbir şey benim için önemli değil."

"Koloni bile mi?"

Öyle olduğunu biliyordu. Ve eğer inkâr etmeye kalkarsa, yalanını yüzüne vuracağını bildiğini de görebiliyordu. Sadece birkaç saattir adadaydı ve tüm gezintileri boyunca buranın ve buradaki insanların onun tek yuva görüntüsü olduğunu açıkça görebiliyordu. Seyrek dönüşleri ve kısa süreli kalışları, ölümsüz hayatının büyük bölümünde buradaki insanların sahip olduğu aileye en yakın şey olduğu gerçeğini azaltmamıştı.

Onlara asla gerçekten sırtını dönmeyecekti ve o da asla buraya ait olmayacaktı.

Gerçekleştirmeleri için görevlendirildikleri ittifakın sonucu ne olursa olsun.

"Kanını almamalıydım Zael. Bu bencilceydi. şimdiye kadar yaptığım en bencilce şeydi. Kendini bana zincirleyerek bunu daha da ktleştirmene izin veremem."

"şaka mı yapıyorsun?"

fkesi ve şaşkınlığı artık acıya dönüşmüştü. Adam ona yaklaştıkça damarlarında titreştiğini hissetti. Küçük odanın gölgelerinin derinliklerine çekildi.

"Zael, lütfen... Gitmeni istiyorum." "Brynne." Ona doğru uzandı.

"Git!" Bu emri ona haykıran, içinde yaşayan canavardı.

Acısı çaresiz bir öfkeye dönüşürken tırnaklarının sertleşerek siyah penelere dönüştüğünü hissetti. Uzaylı *dermagliflerinin* patlamasıyla derisi karıncalandı, karışık desenler yzeyeye çıkararak vücudunun çoğunu kapladı.

Zael hareketsiz duruyordu, yakışıklı yüzü okunmuyordu. Ama onun tepkisini kanında hissedebiliyordu. Korku ya da öfke değildi bu. Acımaydı.

Acıya karşı kendini elikleştirdi. "Lütfen. Sadece git."

Adam yavaşça kıyafetlerini alıp giyerken arkasını döndü, onun kendisinden uzaklaşmaya başlamasını izlerse onu geri çağırmak isteyebileceğini biliyordu.

Onu uzun süre bekletmedi. Oda ani bir ışık patlamasıyla aydınlandı.

Sonra da gitti.

BÖLÜM 33

Bryenne o gece hiç uyumadı.

Kendi mutsuzluğu, şafağın yumuşak ışığı küçük kulübeyi doldurmaya başlayana kadar onu uyanık tutmaya yeterdi ama Zael'in huzursuzluğunu da ona olan bağı sayesinde biliyordu.

O da en az onun kadar mutsuzdu. Ama o da kızgındı. Kafası karışmış ve incinmişti.

Onun yüzünden.

Çünkü ne istediğini itiraf edemeyecek kadar zayıftı -onu, sonsuza dek eşi olarak- ve onun, kendisinin olduğu iğrençliğin ötesine bakabileceğine inanamayacak kadar korkuyordu.

Onu terk etmeden önceki anlarda bunu reddedilemez bir şekilde hatırlamıştı.

Kendi kendine yönelttiği öfke, canavarını tüm tıslayan, ölümcül kötülüğüyle ortaya çıkarmıştı. Bunu görmüş ve onun için üzülmüştü. Onun acımasını hissetmişti. Bunun acısı hâlâ boğazında ve kalbinde asit gibi yanıyordu.

Belki de sonunda herhangi bir geleceğin onlar için ne kadar imkânsız olduğunu anlamıştı. Belki de onu tekrar o şekilde görmek, haklı olduğunu kabul etmesi için gereken şeydi. İki farklı dünyadan geliyorlardı ve her ne kadar kızın kendine ait diyebileceği pek bir şeyi olmasa da, şimdi dönebileceği daha da az şey olsa da, burada, kolonide onu bekleyen her şeye sahipti.

Yapmak isteyeceği son şey, onu bir kan bağıyla kendisine zincirleyerek bunu tehlikeye atmak.

Her ne kadar onu kendinden uzaklaştırmak onu içten içe öldürüyormuş gibi hissettirse de.

Utanç verici bir yanının onun kulübeye dönüp kendisini ikna etmek için bir şans daha istemesini umduğunu inkâr edemezdi.

O sabah kapısı çalınıp da karşısında Zael yerine Neriah'ı bulduğunda hayal kırıklığına uğramamış gibi de davranamazdı.

"Merhaba, Bryenne." Kız neşeyle gülümseyerek selam verdi. "Konsey yakında toplanacak. Zael şu anda oraya doğru gidiyor. Hazırsan gelip seni almamı istedi."

"Oh." O zaten oradaydı. Israr ettiği mesafeye alışmaya başlamıştı bile. İfadesini saf bir yüz ifadesine dönüştürdü.

profesyonellik, her ne kadar içinde bir sızı olsa da. "Elbette, hazırım. Hadi gidelim."

Taş döşeli sokaktan konsey binasına doğru yürürlerken Neriah'nın şen şakrak konuşmalarını zar zor fark etti. Adımları ağırlaşmıştı, kalbi Zael'le olan ilişkisini korkunç bir şekilde sonlandırdıktan sonra onu tekrar görme beklentisiyle hızla çarpıyordu.

İçeride tek başına, boş kürsüye bakarak bekledi. Duruşu sert ve kasvetliydi; uzun boylu, kaslı vücudu yeni beyaz keten bir tunik ve pantolon giymişti; altın sarısı saçları yeni aldığı duştan dolayı hâlâ nemli ve uçları kıvrıktı.

Bryenne'in vücudundaki her hücre onu gördüğünde aydınlandı, duyuları onu iterek ne kadar aptalca davrandığının farkında değildi. O artık onun değildi - dünden sonra belki de bir daha hiç olmayacaktı - ama vücudu bunu fark etmemiş gibiydi.

Kanı da öyle.

Onun orada olduğunu fark ettiğinde tamamen hareketsiz kalmasını izlerken damarları zonkladı. Neriah odanın arka tarafına yakın bir yere otururken ve Bryenne kürsüde ona yaklaşıırken onu izlemek için yavaşça döndüğünde kalp atış hızındaki artışı da hissetti.

"Konsey gecikti," diye bilgilendirdi onu, bakışları söyleyemeyeceği tüm kelimelerle ağırlaşsa da sesi düzdü. "Bana yakında burada olacakları söylendi."

"Sence bir sorun mu var?"

Omuz silkti. "Muhtemelen tüm yaşlıların bir anlaşmaya varması biraz zaman almıştır."

Birkaç dakika garip ve rahatsız edici bir sessizlik içinde beklerken, Tamisia'nın avludaki sert bakışlarını ya da ittifak ihtimaline karşı dile getirdiği şüpheciliği hatırlamaktan kendini alamadı.

Bu endişe, ihtiyarlar heyeti bitişik odadan çıkıp yerlerini almak üzere salona girmeye başladığında daha da derinleşti. Altı kişiden hiçbirisi yüz ifadelerinde bir şey belli etmiyordu ama Tamisia, Zael ya da Bryenne'a bakmıyordu bile.

Nethilos toplantıyı başlattı.

"Gecikme için özür dilerim," diye açıkladı. "Konsey son birkaç saattir teklifinizi tartışıyor. Eminim bu kararın çok önemli olduğunun farkındasınızdır."

Zael ağırbaşlılıkla başını salladı. "Biliyorum dostum. Bryenne da ben de bunun farkındayız."

Nethilos'un kaşları çatıldı. "Bu konsey bugün size onay vermeye hazırlanıyordu. Ancak birkaç dakika önce yeni bilgiler aldık. Görmezden gelemeceğimiz rahatsız edici bilgiler."

Bryenne, Zael'in kanının damarlarında biraz daha soğuk aktığını hissetti. Tamisia'ya baktı ve Nethilos konuşmaya devam ederken onun bakışlarını kucağına indirdiğini görünce kendi damarları da dehşet içinde dondu.

"Bana yalan söyledin, Zael. Senin ve bu Cins dışının sevgili olduğunuzu söylemeyi ihmal ederek bu konseye yalan söyledin."

Oh, Tanrım. Bryenne kısa süreliğine gözlerini kapattı, kalbi sıkıştı.

"Sizi kulübede birlikte gördüğünü söyleyen bir tanığımız var," diye devam etti Nethilos. "Bu tanık onu senin kanını içerken görmüş, Zael."

Bryenne kendini hasta hissetti. Suçluluk ve endişe, Zael'in keskin şok darbesiyle birlikte onu sardı. Korkusunun pençeleyen keskinliğini ve yükselen öfkesinin ısırtığını hissetti.

"Sen miydin, Sia?" Talebi öfkeyle gürledi. "Lanet olsun, bunu sen mi yaptın?"

Şimdi başını kaldırıp baktı, başını sallarken güzel yüzü donuktu. "Hayır. Yemin ederim."

Nethilos oturduğu yerden kalktı. "İttifak falan olmayacak. Teklif ettiğin şartlar altında olamaz, Zael. Sadakatin Irk'a ve Tarikat'a yönelmiş gibi görünürken olmaz."

"Ne diyorsun sen?"

Yaşlılardan bir diğeri olan çift renkli gözlü erkek Baramael, Zael'e onaylamayan bir bakış fırlattı. "Tarikat bir gün Selene'e karşı durmamız için bizden yardım isterse, koloninin senin bizim adımıza, bizim çıkarlarımız doğrultusunda hareket edeceğine dair bir güvenceye ihtiyacı var."

"Ve özellikle de kristalimiz için bize gelirlerse," diye ekledi Anaphiel. İlk toplantı sırasında ittifaka en yatkın görünen oydu ama şimdi yumuşak dilli siyah Atlantisli kadın Bryenne ve Zael'e bariz bir güvensizlikle bakıyordu.

"Sigorta diyorsunuz," diye mırıldandı Zael. "Bu ne anlama geliyor?"

Nethilos konuşmadan önce meslektaşlarına bir göz attı. "Konsey, Tarikat'la bu ittifaka girebilmemizin tek bir şartı olduğuna karar verdi. O da sizin kolonide kalmayı kabul etmeniz."

"Ne kadar süre için?"

Zael'in sorusu odanın ani sessizliğinde asılı kaldı. Bryenne'a baktı ve Bryenne kendini hiç bu kadar kederli ya da yalnız hissetmemişti. Onu itmişti

ama şu ana kadar onu sonsuza dek kaybettiğini hissetmemişti.

O da biliyordu.

Yapması istenenin ne olduğunu anlayınca kanı çekildi.

"Süresiz demek istiyorsun," diye cevap verdi odun gibi. "Hayatımın sonuna kadar burada, kolonide kalacağım."

Nethilos başını ciddi bir şekilde eğerek onayladı. "Bu konseyin kararı bu, Zael. Şartlarımıza bağlılığınız olmadan ittifak olmayacak."

BÖLÜM 34

O sabah konsey salonuna vardığında Zael her şeyden uzaklaşmaya hazırды. Halkından ve evi olarak gördüğü tek yerden uzaklaşmaya.

Bryenne dün onu kulübeden kovduktan sonra -korktuğu gibi hayatından çıkarmıştı- bu onu amaçsız, uzun ömürlü varlığını gözden geçirmeye zorlamıştı. Daha da önemlisi, onsuz bitmez tükenmez bir geleceği düşünmeye zorlamıştı.

Onsuz bir hayata katlanmak istemediği sonucuna varmıştı.

Ve eğer bu, onu ikna etmek için dünyanın öbür ucuna kadar peşinden gitmesi anlamına geliyorsa, bunu yapmaya kesinlikle niyetliydi.

Ama Irk ve koloni arasındaki ittifakın kendisi için önemli olmadığını söylediğinde yanılmıştı. Önemliydi. Çünkü barış potansiyeli olmadan - Selene'in ateşlemeye çok kararlı görüldüğü savaşı yapamayacağını güvencesi olmadan- Zael değer verdiği hiç kimsenin güvende olamayacağını biliyordu.

O değil. Koloninin insanları değil. Ne Soy, ne Tarikat, ne de Atlantis kraliçesinin intikamının önünde duracak kadar talihsiz olan herhangi biri.

Ve en önemlisi, Bryenne değil.

Gece boyunca adada tuttuğu evin sınırları içinde volta atarken, her şeyden önce ittifakın gerçekleşmesi gerektiğini anlamıştı. Bedeli ne olursa olsun.

Bunu kesinlikle tahmin etmemişti.

"Hazır olduğunda konseye cevabını verebilirsin, Zael."

Nethilos'un bildirisi üzerine diğer ihtiyarlar ayağa kalktı ve onu takip ederek odadan çıktılar.

Onlar giderken Bryenne hareketsiz duruyordu. Tamamen sessiz. Onun nefes aldığından bile emin değildi.

"İyi misin?" diye sordu, az önce olanların sonsuz sonuçlarına rağmen endişesi tamamen ona odaklanmıştı. "Bryenne, konuş benimle..."

"Bunların hepsi benim hatam." Sözcükleri tınısızdı ama hıçkırıklarını bastırırken duygudan boğulacak gibiydi. "Zael, çok üzgünüm. Sana ne yaptığımızı söyledim."

dün bir hataydı. Şimdi her şeyi mahvettim."

"Hayır. Sen değil. Öyle düşünme. O yatakta ikimiz de beraberdik."

Uzanıp başparmağını titreyen dudaklarında gezdirmek istedi. Parmakları onun güzel, suçluluk duygusuna kapılmış yüzünün kenarından süzülen tek damla gözyaşını silmek için kaşınıyordu. Ama şimdi onun tesellisini isteyip istemeyeceğini bilmiyordu.

Ve yanlış giden her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulana kadar, ona verecek hiçbir güvencesi ya da sözü yoktu.

Konseye gelince, bir an daha oyalanmasına gerek yoktu.

Onlara verecek cevabı vardı.

Tek yapması gereken onları bunu kabul etmeye ikna etmektir.

Brynn'e "Burada kal," dedi. "Nethilos'u bulup onunla özel olarak konuşmam gerekiyor."

Onun başını sallamasıyla Zael hızla odadan çıktı. Arkadaşının konsey binasındaki kişisel ofisine koştu ama yaşlı adam ortalıkta görünmüyordu.

Zael dışarı adımını attığında, Tamisia geçitte neredeyse ona çarpıyordu.

Öfkesini zar zor zapt edebiliyordu. "Çekil yolumdan, Sia. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, hemen şimdi benden olabildiğince uzağa git."

"Zael, özür dilerim." Yüzü, çok iyi bir pişmanlık taklidi gibi görünen bir ifadeyle çöktü. "Bilmiyordum."

Durdu, onu görmezden gelemeyecek kadar şüpheliydi, patlamak için ne kadar şiddetli bir ihtiyaçla titriyor olursa olsun. Öfkelenmek için. Cezalandırmak için.

Ama Brynn'e karşı hissettikleri için kimseyi suçlayamazdı.

Ona karşı hissettiklerini onaylamama kararlarından dolayı konseyi kınayamazdı - bu karar hayatını yok etme gücüne sahip olsa bile.

"Neyi bilmiyordun, Sia?"

Başını salladı, gözlerinde sefalet vardı. "Elyon. Dün gece bana geldi, seni ve Brynn'e kulübede gözetledikten sonra öfkeden deliye dönmüştü."

Zael'in içinde öfke kaynıyordu. "Orada mıydı? O orospu çocuğu o sahilde miydi?" Dilinden bir küfür döküldü. "Brynn ve ben sevişirken Elyon'un etrafta sinsice dolaşıp pencerelerden içeriye gözetlediğini mi söylüyorsun bana?"

Ve ondan içerken.

Birlikte paylaştıkları en mahrem anlardı ve Elyon onların kutsallığını lanet olası bir hırsız gibi işgal etmişti. Özel, kutsal bir deneyimi ucuzlaştırmış ve bir silah olarak kullanmıştı.

"O bir deli, Zael." Tamisia bunu söylerken ürperdi. "İkimizin birlikte diyara dönmemizden bahsedip duruyordu ama ben bunu hiç istemedim. O da buna izin vermedi. Bu yüzden senden ayrılmama yardım etmeni istedim."

Zael küfretti. "Bana nedenini söylemeliydin, Sia. Birine söylemeliydin, lanet olsun."

"Biliyorum." Pişmanlığı çok açıktı. Korkusu da öyle. "Tarikat'la bir ittifaktan söz ederek buraya geldiğini görünce çok öfkeleni. Sanırım bunun olmasını engellemek için her şeyi yapacaktır."

Zael'in zihni çalkalanıyordu. Bir zamanlar Selene'nin en sadık askerlerinden biri olan nöbetçiyi düşündü. Elyon krallığın çöküşünden önce Atlantisli bir vatanseverdi. Bunca zaman boyunca sadakati gizlice bozulmadan kalmış mıydı?

Daha da kötüsü, bu sadakat şimdi onu bir bütün olarak koloniye karşı döndürebilir miydi? Tamisia'nın söylediklerine bakılırsa cevap çok açık görünüyordu.

Elyon'un kendisine ihanetini düşünürken Zael'in üzerine soğuk bir ölsezi çöktü. Eğer nöbetçi ittifakı durdurmak için her şeyi yapmaya hazırsa, o zaman Zael'e hasarı onarma şansı vererek konseyin onu engellemesine izin vermeyecekti.

"Nethilos nerede?"

Tamisia başını salladı. "Bilmiyorum. Konsey sona erdiğinden beri onu görmedim."

"Lanet olsun." Zael tekrar yürümeye başladı. "Eğer onu görürsen, tehlikede olabileceğini söyle. Onunla hemen konuşmam gerektiğini söyle."

Başını salladı. "Yapacağım."

Konsey binasında ilerlerken Zael düşüncelerini yavaşlattı ve odağını her Atlantislinin içinde yaşayan enerjiye yöneltti. Zihnini ve duyularını kullanarak arkadaşını aradı.

Onu bulamadı.

Vay anasını.

Eğer eski dostu Elyon tarafından tehlikeye atılmışsa, kristal ne olacaktı?

Koloni güç kaynağını şu anda içinde bulunduğu binanın en üst katında tutuyordu. Zael oraya ışınlandı, bir ışık patlamasıyla kayboldu ve ardından koloninin Atlantis kristalinin bulunduğu odada cisimlendi.

Tam zamanında oraya varmış ve Nethilos'u odanın zemininde bir kan gölü içinde yatarken bulmuştu. Kafası vücudundan ayrılmıştı.

kanlı, uzun bir Atlantis kılıcının yanında duruyordu. Zael ve diğer lejyon yoldaşlarının taşıdığı türden.

Ah, lanet olsun. Barış yanlısı arkadaşının dehşet verici görüntüsü karşısında irkildi. Nethilos'un öldürme vahşeti Zael'i sarstı ama dehşetini ve acısını bastırdı, böylece içinde kaynayan ölümcül öfkenin kontrolünü kaybetmedi. Çünkü kristalin önünde Elyon duruyordu. Piç kurusu koruyucu cam kapağı çıkarmıştı ve yumurta büyüklüğündeki gümüş nesneyi mermer kaidesinden kaldırmak üzereydi ki Zael'in gürleyen sesi duyuldu onu korkuttu.

"Seni korkak pislik. Kristalden uzak dur."

Elyon beklenmedik davetsiz misafir karşısında döndü. Bakışları suçunu işledikten sonra dikkatsizce düşürdüğü bıçağa kaydı.

Zael'in elinde tuttuğu jilet keskinliğindeki bıçak saldırmaya hazırды.

Elyon'a doğru akıllıca ilerledi ve onu Zael'in yıldırım hızındaki kılıç kolunun vuruş menziline kaçınmak için kristalin yakınındaki konumunu kaybetmeye zorladı.

Elyon kıkırdadı. "Atlantis çeliği kullanmayalı uzun zaman oldu, kaptan."

"O kadar da uzun değil," diye karşılık verdi Zael, diğer erkeğin omzunu ısırarak bir yumrukla. "Kristali Selene'ye götürmeyi ne zamandır planlıyorsun?"

Elyon'un sarı kaşları kalktı. "Biliyor muydun?" "Az önce Tamisia ile konuşana kadar bilmiyordum."

"Tamisia." Elyon onun adını söylerken alay etti. "Onu benimle gelmesi için ikna etmeye çalışıyordum, diyara dönmesi için. O bunu yapmaz. Güzel bir kız ama hiç mantığı yok."

"Seni geri çevirecek kadar akıllı vardı."

Alay etti. "Onu yola getirebilirdim. Onu ikna edebilirdim. Ama sonra sen geldin, yıllar sonra adaya döndün. Selene'e karşı gelmekten bahsediyorsun. Tarikat'la ittifak yapmaktan bahsediyorsun, Tanrı aşkına. Bunun olmasına izin veremem, Zael."

"Oluyor," diye güvence verdi Zael. "Gerçekleşene kadar rahat etmeyeceğim."

Elyon başını salladı. "Diyardan asla kaçmamalıydık. Bu kayada saklanarak yaşıyoruz, hepimiz dünyanın geri kalanından izole edildik ve gelip gitmemiz yasaklandı." Kırılmalı bir şekilde kıkırdadı. "Sen hariç hepimiz Zael. Ve şimdi burada bizden kaderimizi Breed'in ellerine bırakmamızı mı istiyorsun?"

Asla. Cinslerden birine güvenmeden önce Selene'e geri dönmeliyiz. Tanıdığımız şeytanla birlikte olmamız daha iyi."

Erkek tedirginleşmeye başlamıştı ve bu da yakında ne yapacağı belli olmayan biri olacağı anlamına geliyordu. Zael onu kristali tutan kaideden uzaklaştırıyor, kısa bıçak ısırıklarıyla dikkatini dağıtıyordu. Sonunda Elyon'u odanın ortasına doğru itti, Zael rakibiyle kristal arasında duruyordu.

Ama Elyon onu azarlamayı bitirmemişti. Kısa bir süre Nethilos'a baktı. "Onu ikna etmeye çalıştım ama dinlemeyi reddetti. Neden dinlesin ki? Ben alçakgönüllü bir askerim, sadece kapıları korumak için uygunum, konsey odasının nadide havasını solumak için değil. Yine senin aksine." Şimdi sıırıyordu, bakışları tamamen akli başında olamayacak kadar hırslıydı. "Seni bu kadar özel yapan ne? Hiçbir şey. Tamisia Nethilos'tan daha iyi değildi. Onunlayken sevişecek kadar iyiydim ama sesimi duyuracak kadar iyi değildim. İtaat edecek kadar iyi değildim. Artık değil."

Elyon'un ellerinden ışık patladı. Zael darbeye hazırlıklı olsa da, ani güç patlaması ona bir yük treni gibi çarptı. Diğer savaşçı her zaman güçlüydü ama bu muazzam güç farklı bir şeydi.

Lanet olsun.

Kristal, Zael fark etti.

Elyon, Zael sözünü kesmeden önce onu çıkarmaya fırsat bulamamıştı ama dokunabilecek kadar yaklaşmıştı.

Ve o kısa temastan aldığı güç şimdi ona on Atlantisli savaşçının gücünü veriyordu.

Elyon'un ışığının gücü Zael'in ayaklarını yerden kesti ve onu odanın diğer tarafına savurdu. Odaanın taş duvarına çarparken bıçağı tutuşunu kaybetti, çarpmanın etkisiyle kemikleri paramparça oldu. Beyaz bir acı tüm vücudunda patladı.

Elyon ellerini önünde kaldırıp Zael'e bir başka cezalandırıcı patlama yapmaya hazırlanırken attığı kahkaha çılgıncaydı.

BÖLÜM 35

Acı içindeydi.

Bryenne, Zael'in ani, dayanılmaz acı patlamasının sanki kendi kemikleri kırılıyormuş, kendi kafatası ani, vahşi bir saldırıdan dolayı çınliyormuş gibi kanında yankılandığını hissetti.

"Oh, hayır." Bir panik sarsıntısı - iliklerine kadar işleyen bir dehşet - onu yakaladı. "Zael." Ona olan bağı nerede olduğunu gösteriyordu.

Bu bağlantının işaretini takip etti, konsey binasından geçip merdiven boşluğuna doğru Irk genetiğinin izin verdiği en yüksek hızda ilerledi.

"Zael!"

Binanın en üst katına ulaşmadan önce bile kan kokusu almıştı. Çok fazla kan.

Odanın parmaklıklı kapısı onun uhrevi gücüyle boy ölçüşemezdi. Odanın içine daldığında kapı menteşelerinden fırladı.

Kör edici ışık şeritleri Zael ve adaya gelişinden tanıdığı sarışın nöbetçi saldırgan arasında çarpıştı. Elyon'un yüzü Zael'le boğuşurken bir öfke maskesine dönüşmüştü. Nöbetçinin gözleri vahşiydi, ifadesi öldürücüydü.

Zael onu gördüğünde kükredi. "Bryenne, çık buradan!"

Elyon dikkatinin dağıldığı o bir saniyede, parlayan avuçlarının ortasından Zael'e bir güç patlaması daha gönderdi. Şimşek gibi fırlayan ok Zael'in tam göğsüne isabet etti. Zael acı dolu bir çığlık atarak geriye doğru uçtu ve Elyon'un patlamasının gücüyle yerde kaldı.

Bryenne sadece Zael'le olan ortak bağı nedeniyle değil, saldırgana duyduğu öfke nedeniyle de çığlık attı. İçinin derinliklerinde bir yerden kopan feryat, dönüşümü onu ele geçirdikçe doğaüstü, yabancı bir sese dönüştü.

Görüşü kehribar rengi bir öfkeyle dolup taşarken Elyon'un üzerine atladı. Onu yere serdi, siyah pençeleri ete ve kemiğe batarken iri yarı erkeği yere yuvarladı.

Şiddeti hayvancaydı ama Atlantisli'nin gücü muazzamdı.

Göğsünde ve kafatasında güçlü bir ışık patladı.

Elyon onu üzerinden attı ve ayağa kalktı. Kız acı dolu sersemliğini üzerinden atmaya çalışırken ona ters ters baktı, yaraları iyileşmeye başlamıştı bile.

"Seni aptal Breed srtg," diye kıza ıkııtı. "imdi sen de leceksin."

Elini kaldırdı, ortasında bir ateş topu dönüyordu. Tam onu serbest bırakacağı sırada Zael odanın diğer tarafında tek dizinin üzerine çöktü. Kapalı yumruğunda bir şey tutuyordu. Diğer eli de Elyon'un üzerine püskürttüğü ışıkla sarılmıtı.

Nöbetçi Brynne'in peşinden gitmek yerine, savunma amacıyla tüm gücünü Zael'in üzerine savurdu. Iıkları arpıtı ve tutundu, çarpışan gleri odayı on güneşin sıcaklığı ve parlaklığıyla aydınlattı.

Brynne harekete geçme şansını gördü. Kan lekeli çelikten uzun bir bıçak elinin hemen dışında duruyordu. Ona doğru hamle yaptı, sonra da savurdu.

Kılıç Elyon'un kafatasının dibine saplandı. Atlantisli'nin kafası utı.

Şimdi içinden daha fazla enerji akıyor, çırpınan ellerinden ve kopan boynundan fıkırıyor. Ceset yere yığıldı, Elyon'un ölümsüz yaşamı -Ve onun yıkıcı ışığı sonsuza dek söndü.

"Brynne." Zael hemen o anda onun yanındaydı.

Fiziksel acısını hâlâ hissedebiliyordu; Atlantis genetiği sayesinde yavaş yavaş iyilemekte olan kırık kemikler ve ışıkla yaralanmış organlar. Bir eliyle ensesine sarılıp onu kendine doğru çekerken ve ağzını şiddetli bir öpücükle onunkinin üzerinde gezdirirken hissettiği rahatlamayı da hissedebiliyordu.

Bir yanı onun yakınlığına direnmek istiyordu, çünkü dönüşümünün boyunduruğu altında kendine gvenebileceğinden emin değildi. Her ne kadar kana susamılığa ya da öfkeye yenik düştüğü diğer zamanlarda olduğu gibi akıl sağlığının bozulduğunu hissetmese de, içindeki canavarı fark etti.

Kanı akaklarında şiddetle çarpıyordu, gr kehribar rengine brnmtı ve hâlâ öfkesinin gücüyle titriyordu. O artık Kadim'di. Hâlâ kaynıyor ve doğaüstü.

İğrenç.

Yine de Zael ona saf bir şefkatle bakmıtı. Sevgiyle.

Onun pcğnde hiçbir korku hissetmedi - en azından olduğu şey için. Sadece bugün birbirlerini kaybetmiş olabilecekleri korkusunu.

Ve her ikisinin de dvten sağ salim çıkmış olmalarının verdiği derin rahatlama.

Birlikte.

"Ah, Zael," diye soludu onun ayrılmış dudaklarına karşı. "ok korkmutum."

"Biliyorum, akım." Sanki durmaya dayanamıyormu gibi onu tekrar tekrar öptü. "Artık her şey yolunda. Her şey bitti."

Bryenne o kadar rahatlamıştı ki, artık odada yalnız olmadıklarını fark etmedi.

Ta ki Zael'in nabzının yeni bir alarmla yükseldiğini hissedene kadar.

Öpüşmelerine ara verdiler, ikisi de birkaç Atlantisli ihtiyarın ve bir düzine kadar koloni sakininin durduğu odanın kırılmış, açık kapısına doğru baktılar.

Grubun en önünde Elyon'un nöbetçi yoldaşları vardı. Bryenne ve Zael adaya ilk geldiklerinde olduğu gibi artık silahsız değillerdi ama her birinin elinde Bryenne'ın hâlâ dalgınca tuttuğu kanlı bıçağa benzer uzun bir kılıç vardı.

Orada duran herkes Bryenne ve Zael'e suçlayıcı bir ifadeyle baktı. Sessiz, dehşete düşmüş bir kınamayla.

~ ~ ~

"Kristali yere bırak, Zael." Baramael komutu verirken çift renkli gözleri ölümcül bir parıltıyla ona dikilmişti. "Kadına bıçağı bırakmasını söyle."

"Düşündüğünüz gibi değil."

Neye benzediğini biliyordu; yaşlıların en saygı duyulanı ve koloninin güvenilir nöbetçilerinden biri, her ikisinin de başı kesilmiş ve büyüyen kan gölleri içinde yatıyordu. Orada durmuş, bir elinde kristali tutarken diğer eliyle de parmakları kanlı bir Atlantis kılıcının kabzasına sarılmış olan Bryenne'ı şefkatle tutuyordu.

"Onu duydun, Zael." Bu tehdit, lejyonda Zael ve Elyon'la birlikte görev yapmış olan nöbetçi Vaenor'dan gelmişti. Siyah saçlı asker bıçağı hazır, saldırgan bir adımla öne atıldı. "Kristali yere bırak."

"Beni dinleyene kadar olmaz, hepiniz."

Zael, Bryenne'ın elini bıraktı, böylece herhangi birinin şu anda orada gördükleri şeyle ilgili daha kötü sonuçlara varma ihtimaline karşı dikkatlice onun önünde yeniden konumlanabildi.

Çünkü ayaklarının dibindeki katliam sahnesini fark ettiklerinde yüzlerindeki ifade ne kadar şaşkın olursa olsun, Bryenne'a daha yakından bakmaya çalışan her Atlantislinin yüzünde gördüğü şokla kıyaslanamazdı.

Georgetown'daki o sokakta onu bulduğu gece olduğu gibi tamamen değişmişti.

Dişleri kocaman, gözleri erimiş kehribardan sıcak kürelerdi. Solgun teninin her santimi şimdi bir *dermaglifler* yumağıyla kaplıydı. Yüzünde bile Kadimlerin deri izleri vardı ve hepsi de koyu renklerle kaynıyordu. Zael'in parmak uçlarının keskin siyah pençelerle taçlandırıldığını anlamak için Atlantis kılıcının kabzası etrafında gevşekçe kıvrılan eline bakmasına gerek yoktu.

Eşsiz bir Brynne'di. Müthişti.

Muhteşem.

Onunla birlikte olmaktan hiç bu kadar gurur duymamıştı. Ne de bu kadar aşık.

"Vay anasını," diye fısıldadı birisi şaşkın kalabalığın içinden.

"O Breed'den daha fazlası," diye mırıldandı başka bir ses. "Sadece ona bir bakın."

"Evet," dedi Zael. "Ona bakın. Ona teşekkür et, çünkü Brynne bugün bu koloninin kurtulmasına yardım etti. Eğer o olmasaydı Elyon çoktan Selene'in önünde durmuş bu kristali teslim ediyor olurdu."

Baramael ona ihtiyatla baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Elyon Nethilos'u öldürdü. İkisini de burada buldum ama onu kurtarmak için çok geç kaldım." Bakışları ayaklarının dibindeki katliama kaydı. Arkadaşının vahşice öldürülmüş bedenini görünce safrası yükseldi. Kendisine ihanet eden nöbetçiye baktığında ise sadece tiksinti duydu. Kolonideki herkese ihanet etmişti. "Elyon koloniden ayrılmayı ve kristalle birlikte diyara dönmeyi planlıyordu. Düzen'le ittifak kurma ihtimali tüm planlarını mahvedebilirdi."

Vaenor homurdandı. "Kristal Zael'in elindeyken ve diğer iki tanık ayaklarının dibinde ölüyken uygun bir açıklama."

Hem Zael hem de Brynne için kuşku ve şüphe içeren anlaşma sesleri kalabalığı dolaştı.

"Hepsi doğru." Tamisia toplanan kalabalığın arasından bir adım attı. "Zael'in az önce söylediği her şey gerçek."

Ön tarafta duran diğer yaşlılar şaşkınlıkla ona baktılar. "Bu da ne demek oluyor?" Baramael sordu.

Tamisia, Zael'e Elyon hakkında anlattıklarını aktardı; Elyon'un bir süredir iltica etmeyi kafasına taktığını ve onu kendisiyle gelmesi için zorlamaya çalıştığını anlattı. Ona karşı nasıl ihtiyatlı davrandığını anlattı,

Ama onun öldürmeye istekli olduğunu fark etmemişti ve kendi çıkarı için koloninin kristalini çalmaya kalkışabileceğini de hiç düşünmemişti.

Diğer yaşlılar ve toplanan kalabalığın geri kalanı ona bakakaldı. Kısa süre içinde Zael ve Brynne'a odaklanan düşmanlık ve güvensizlik Tamisia'ya kaymaya başladı.

Baramael'in çift renkli gözleri onaylamaz bir ifadeyle parladı. "Elyon'un koloniye sadakatsizliğini biliyordun ama kimseye söylemedin mi?"

"Ondan korkuyordum," diye mırıldandı sessizce.

"Korkun Nethilos'un hayatına mal oldu," diye sertçe hatırlattı diğer yaşlı erkek Haroth. Siyah Atlantisli iri elini kısa mohawkının üzerinde gezdirdi. "Bu böyle devam edemez, Tamisia."

"Biliyorum." Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Çok özür dilerim."

Baramael nöbetçilere sertçe başını salladı ve nöbetçiler yavaşça seyircileri odadan çıkarmaya başladılar. Sadece yaşlılar kaldığında Tamisia'nın yanına gitti. "Yaptıklarınla iyi bir adamı, hepimizin dostu olan birini öldürdün. Bu asla onaramayacağımız bir kayıp. Ancak, Zael ve Brynne Elyon'u durdurmasaydı, sessizliğiniz bir gün tüm koloniye tehlikeye atabilirdi. Bize seni sürgün etmekten başka seçenek bırakmadın, Sia."

Hıçkırıklara boğuldu. "Nethilos benim de arkadaşımdı. Hiçbirinizin beni affetmesini beklemiyorum. Kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum."

Kadın ihtiyarlardan biri nazikçe, "En azından kristal hâlâ elimizde," dedi. "En azından Elyon'un bize ihaneti engellenmiş oldu."

Zael başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle onayladı. "Ve hâlâ ittifakınız var. Eğer koloni isterse."

Haroth'un koyu tenli yüzünün içinden soluk yeşil gözleri Brynne'dan Zael'e kaydı. "Bunların hiçbirisi konseyin Tarikat'la ittifak konusundaki şartını değiştirmiyor. Brynne'ın bugün burada yaptıkları takdire şayan - hepimiz ona borçluyuz- ama bu onun bir Soy olduğu gerçeğini değiştirmez."

Baramael başını salladı. "Birbirinize olan bağlılığınızı görmek, konseyin, koloninin bu ittifakta kalıcı bir savunucusu olmadığı sürece, ihtimallerin her zaman Tarikat lehine değişebileceği yönündeki endişesini güçlendiriyor."

Zael duymak istediği cevap bu olmasa da başını anlayışla eğdi. Konseyin kararından dönmesini beklemiyordu.

Koloninin güvenliğinden ve yönetiminden sorumlu seçilmiş büyüklerden biri olsaydı, o da aynı talepte bulunurdu.

"Gel," dedi Baramael ciddiyle. "Daha sonra konuşabiliriz. Şu anda, ölen arkadaşımızı görmemiz ve bu konseyin onun dul eşine ve çocuğuna teselli sunması gerekiyor."

BÖLÜM 36

Nethilos'u gün batımında adanın en yüksek tepesine gömdüler.

Bryenne, Zael'in yanında durmuş ve Diandra ile Neriah'ya başsağlığı dilemişti; her ikisi de kolonideki herkes ama özellikle de ailesi tarafından çok sevilen bu iyi ve nazik adamın kaybından dolayı üzgündü.

Bryenne da Zael'in kederini hissetmişti ama iç burkan vedalaşmalar ve arkadaşının kalıntılarının ölümsüzlerin ada cennetinde kazılan tek mezarda toprağa verildiği son anlar boyunca sabit ve metanetli kalmayı başarmıştı.

Toplantı dağılıp koloninin çoğu evlerine dönmeye başladığında, dört ihtiyar Zael ve Bryenne'ın tepede, güzel kokulu limon ağaçlarından oluşan bir korunun yanında durdukları yere doğru ilerledi. İki erkek ve iki kadın yaklaşırken Zael'in Bryenne'ın omuzlarına doladığı kolu esneyerek onu kendisine yaklaştırdı.

Baramael selamlamak için başını eğdi. "Mezarlıkta konuşma yapman büyük incelikti, Zael. Nethilos senin övgülerin karşısında alçakgönüllü olurdu. Belli ki karısı ve kızı onunla ilgili anılarınızdan büyük bir huzur duymuşlar."

Zael ağırbaşlılıkla başını salladı. "O iyi bir adamdı. Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi." "Gerçekten de öyle. Konseyimizin de değerli bir üyesiydi. Onu kaybetmeyeceğiz.

kürsüde bizimle birlikte oturacak birini bulmakta zorlanmayacaktır."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum," dedi Zael. "Peki ya Tamisia?"

Baramael ve diğerleri birbirlerine baktılar. "Günün ilk ışıklarıyla birlikte koloniden sürgün edilecek."

"Ne yazık ki," diye ekledi Haroth, "bize çok az seçenek bıraktı."

Bryenne Atlantisli kadın için duyduğu üzüntüyü inkâr edemiyordu. Tamisia koloninin çıkarlarını gözetme konusunda ihmalkâr davranmıştı, özellikle de yaşlı rolünde, ama pişmanlığı acı verici bir şekilde ortadaydı. Ölümsüz hayatının geri kalanında Nethilos'un ölümünde istemeden oynadığı rolün suçluluğuyla yaşamak zorunda kalacaktı ki bu muhtemelen ona her şeyden daha ağır gelecek bir cezaydı.

"Eğer bir şekilde onarım yapabilirse, bir gün geri gelmesine izin verir misiniz?"

Yaşlıların hepsi Bryenne'a baktı ama ilk konuşan gümüş gözlü, açık renk saçlı kadın Nathiri oldu. "Kefaret çok zor bir şey olabilir.

uzun ve zorlu bir yol. Eğer gerçekten istediği buysa, geri dönüş yolunu bulmak Tamisia'ya bağlı olacaktır."

Baramael'in tedirgin edici yeşil-mavi bakışları Zael'e kaydı. "Ne yapacağın hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Evet," diye cevap verdi Zael, ses tonu ciddiye.

Bryenne soru sorarcasına ona baktı. Konseyin ittifaka dayattığı koşullar hakkında sadece kısaca konuşmuşlardı, ikisi de bugün birbirlerini sonsuza dek kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken ayrı geçirecekleri bir geleceğin potansiyelini tartışmaya hazır görünmüyordu.

Ona baktı ve orada gördüğü şefkat, endişesinin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu.

Bazıları, ama hepsi değil.

Onun kendisine ne kadar değer verdiğini hissedebiliyordu ama aklından geçenleri okuyamıyordu.

Soruyu sormaya korkarak dudaklarını bastırdı. "Ne yapacaksın Zael?"

"Konsey, ittifakın benim burada, kolonide kalmama bağlı olduğuna karar verdi," diye yanıtladı ciddiyetle. "Yani, yapmaya hazır olduğum şey bu."

Bryenne bir an nefes alamadı. Ne umacağını bilmiyordu. Ne de olsa konsey onu savunulamaz bir pozisyona sokmuştu. Ama onun halkıyla birlikte kolonide kalacağını duymak, şimdiden kaybın acısıyla sızlayan göğsünde boş bir yer açtı.

Zael yaşlılara dönüp baktı. "İttifakın dağılmasına izin verecek değilim. Arkadaşım bu yüzden hayatını kaybettikten sonra olmaz. Ve Elyon'un uzun süredir devam eden ikiyüzlülüğü, koloninin bizi koruyan peçenin içinde ve dışında uyanık olması gerektiği gerçeğini ortaya çıkardıktan sonra olmaz."

O haklıydı ve Bryenne bunu biliyordu. Onun halkına ve onların güvenliğine ne kadar bağlı olduğunu hissedebiliyordu.

Ve bu büyülü yere.

Baramael'in dar bakışları onu inceledi. "Yani şartlarımızı tamamen kabul etmeye niyetlisin?"

"Evet. Israr ettiğiniz gibi koloniyi kalıcı evim yapacağım. Ama benim de bir şartım var."

Konuşurken bakışları yine onunkileri yakaladı. O serulean mavisi derinliklerdeki şefkatli bakışı gördü. Onun şefkatinin genişleyen sıcaklığını hissetti... Aşkını.

"Söyleyin bana," diye sordu yaşlılara, ama gözleri Brynne'inkilerden hiç ayrılmadı. "Koloni hiç çiftleşmiş bir çiftte sığınak vermeyi reddetti mi?"

Uzun bir süre sadece sessizlik oldu. Ama sonra Baramael yavaşça başını salladı. "Hayır, hiç yapmadık."

Zael'in gülümsemesi kurnaz ve şehvetli ağzının kenarını çekiştirdi. "O zaman şimdi başlamayacağınızı umabilir miyim?"

Dört yaşlı kendi aralarında sessizce konuşurken mutluluk ve umut Brynne'in boğazının arkasına tırmandı. Ama içinde bir parça şüphe de vardı. Bunların hiçbirisi onun bu yerde bir yabancı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bir yabancından da öte, bu insanların tanıdığı en kötü düşmandan yaratılmıştı.

Yine de Zael onu eşi olarak kabul edeceğini söylüyordu.

Aslında bu dört yaşlıya onu kendilerinden biri olarak kabul etmeleri ve Zael'le burada, kolonide birlikte yaşamalarına izin vermeleri için baskı yapıyordu.

"Zael... Yapamayız. Bunun neden imkânsız olduğunu sana anlatmama gerek var mı?"

Onu bir öpücükle susturdu. "Beni seviyor musun, Brynne?" "Tanrım, evet. Her şeyden çok."

"Ve seni seviyorum," dedi ona dikkatle. "Hepinizi seviyorum, Brynne. Her bir hücreni. Ve eğer yanımda sen olmazsan ne bu adada ne de başka bir yerde tek bir gün bile yaşamaya niyetim yok."

Yemini göğsünde bir şeyleri parçaladı. Fark etti ki bu onun kalbiydi. Adam onu kendine çekip derinden öperken, onları izleyen birkaç çift Atlantisli gözü umursamadan gökyüzüne doğru yelken açtı.

Sonunda biri boğazını temizledi.

O ve Brynne yaşlıların ağırbaşlı bakışlarıyla yüzleşmek için döndüler.

Baramael grup adına konuştu. "Bu çok sıra dışı bir talep Ekizael. Ancak, bu zamanlar çok sıra dışı zamanlar." Erkeğin tek mavi gözünün üzerinden siyah kaşları kalktı. "Ve sen de çok sıra dışı bir kadına aşık oldun."

Zael sırtarak onu kendine çekti. "Evet, öyle."

Baramael'in ağzında da bir gülümseme belirdi. "Bugün yaptıkların için sana borçluyuz Brynne. Sadece dördümüz değil, tüm koloni. Bu yüzden, bu konsey seni bu topluluğun bir parçası olarak görmenin bizim için bir ayrıcalık olacağına karar verdi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, kabulleri karşısında alçakgönüllüydü. Bunu burada bulacağını hiç hayal etmemişti.

Zael'in hayatına kattığı aşk, tutku ve mutluluğu bulabileceğini hiç hayal etmemişti.

Brynnne'in bakışlarını tekrar kendisine çekerken parmaklarını onunkilere doladı. "Bana henüz cevabını vermedin, Brynnne. Beni kalacak kadar sevebilir misin?" Gözleri onunkileri aradı, ciddi ve içtendi. "Beni eşim olacak ve ömrünü burada, yanımda geçirecek kadar sevebilir misin?"

"Seni yeterince sevebilir miyim?" Sevinç onu sarmıştı. İçinde kabardığını hissettiği tüm duygular -hem kendisinin hem de Zael'inkiler- kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Zael, seni binlerce ömre yetecek kadar seviyorum. Sen benim evim ve kalbimsin. Her şeyimsin."

"Sonsuza dek," diye mırıldandı, derin sesi de duygularla kabalaşmıştı.

Adamın ağız tatlı bir şekilde kadıninkinin üzerinde gezinirken, kadın kollarını adama doladı ve kendini tamamen o ana, ihtiyacı olan tek şey olan adama bıraktı.

Uzun zamandır içinde yaşadığı tüm belirsizlik ve korku, Zael'in öpücüğünün sıcaklığı ve gücü altında buharlaştı. Aşkının.

Onun kollarında, hiç şüphesi yoktu.

Ona aitti; bedeni, kanı, kalbi ve ruhuyla. Geri dönölmez bir şekilde.

Ebediyen.

Şehvetli bir iniltiyle öpüşmelerini kesti. Sanki sonradan düşünmüş gibi başını yaşlılara doğru çevirerek sırtıttı. "Konsey bana izin verirse, güzel eşimi şimdi eve götürmek istiyorum."

Onlara kabul etmeleri için neredeyse hiç şans vermedi.

Brynnne onu kollarının arasına alırken güldü. Sesini sadece onun duyabileceği bir fısıltıya indirirken dudakları kulağına değdi.

"Sana evimi göstermek istiyorum, aşkım. *Bizim evimizi*. Ve yatağımızı."

37. BÖLÜM

Adadaki özel evine hiçbir zaman bir kadın getirmemişti.

Brynn'e'ı Nethilos'un gömüldüğü yüksek tepedeki beyaz alçı kulübenin içine taşırken, Zael -sonunda- ait olduğu yere vardığını daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Eşi Brynn'e olduğu sürece her zaman evinde olacaktı.

Adam onu uçsuz bucaksız turkuaz sulara bakan geniş bahçeli terasıyla açık hava rezidansına getirdiğinde, "Çok güzel," dedi. Koyu yeşil gözleri merakla parlarken, utanmaz bir hayranlıkla iç çekti. "Bana evi gezdirmeyecek misin?"

"Oh, evet," dedi, sesi arzuyla sertleşmişti. "Tura yatak odasında başlayacağız."

"Benim de ilk tercihim bu olurdu." Gülümsedi, dudaklarını yalayarak adamın kanını kaydattı ve doğrudan sikine ok gibi saplandı. "Yatak odasından sonra beni nereye götüreceksin?"

Tüm erotik olasılıkları düşünerek gülümsedi. "Her yerde ve her şekilde," diye bir öpücükle söz verdi, zaten sertti ve onu altına almak için can atıyordu.

Yumuşak bir akşam esintisi aşağıdaki dalgalardan yuvarlandı ve yatak odasının açık cam duvarının dışındaki çiçekli çalılardan süzüldü. Hava tuz, narenciye ve tatlı deniz güllerinin kokusuyla doluydu, ancak bu koku Brynn'e'ı yatağın beyaz pamuklu çarşaflarına yatırıp soymaya başlayan adamın uyandırdığı kokuyla kıyaslanamazdı.

Aç gözleri için onu çözerken ağzı ve elleriyle tenini keşfetti. Arzusunun daha da yoğunlaşabileceğini düşünmüyordu ama onun parmaklarının ve dilinin altındaki dönüşümünü izlerken, Brynn'e'ın tamamen Breed olduğu zamandan daha ateşli bir şey göremeyeceğini biliyordu. Onun için kıvranırken ve inlerken, vücudu tamamen ona teslim olmuştu.

Sadece onun.

"Artık benimsin," dedi ona, giysilerinden sıyrıldı ve sonra çıplak bedenine doğru öpücükler kondurdu. "Sonsuza kadar, Brynn'e."

"Evet." Adam onun sıcaklığına gömülürken kadının nefesi yavaş, zevkli bir iç çekişe dönüştü. "Tanrım, Zael. Seni kanımda hissediyorum. Işığını içimde hissediyorum... damarlarımda, her yerde. Bu çok güçlü."

Bunu duymak onu saf erkek sahipleniciliğiyle gülümsetti. Artık onun içinde bir parçasının yaşadığını bilmek, ona olan arzusunu ve bağlılığını daha da artırıp derinleştiriyordu.

"Elyon'la savaşırken de senin kanını ve ışığını hissettim." Uzanıp yüzünü şefkatli elleriyle kavradı. "Beni merkeze aldı, Zael. En kötü zamanlarımda bile aklımı başımda tuttu. Kanını ve ışığını içimde hissettim ve korkmadım. Hiçbir şeyden. Kendimden bile. Bunu benim için yapıyorsun, Zael. Sen ve kanın. Ve aşkın."

Onu rahatlatılabileceği ya da topraklayabileceği düşüncesi onu alçaltıyor, kelimelerin ona ifade edebileceğinden çok daha fazla onurlandırıyor. Brynne'in sevgisi onun için bir onurdu ve hayatını Brynne'a onu hak edebileceğini kanıtlayarak geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

"Ben nefes aldığım sürece," diye söz verdi ona şiddetle, "bir daha asla korkuyu ya da karanlığı tanımayacaksın. Sadece aşkı, Brynne. Bizim aşkımız."

"Evet," diye cevap verdi, onun derin itişini karşılamak için eğildi. "Zael, evet..." Mükemmel bir sürtünme içinde birlikte hareket ettiler, ten tene dokunuyorlardı, öpüyor, okşuyordu. Zael onun için için yanan bakışlarında gördüğü duygulardan gözlerini alamıyordu. Orada gördüğü aşk onu şaşırtmıştı. Onu daha önce hiç olmadığı kadar alçaltmıştı.

O aşkı içinde hissetmek istiyordu. Kan ve bağ yoluyla.

O kadar şiddetle istiyordu ki, damarlarında bir davul sesi haline geldi. Kalbinde.

Temposunu yavaşlatarak kadının güzel yüzünü okşamak için uzandı. Başparmağı kızın ayırık dudaklarının üzerinde gezinirken, gözleri kızın dişlerinin beyaz noktalarına takıldı.

"Kanını içimde hissetmek istiyorum, aşkım."

Yumuşak, kesik kesik nefesi kararsız görünüyordu, sanki hâlâ onun ciddi olabileceğine tam olarak inanmıyordu. Kızın tek bir şüphe bile dile getirmesine fırsat vermeden, adam onun çenesini kaldırdı ve yanan bakışlarını tuttu.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Onu aceleyle getirmeden ve anlamlı bir şekilde öptü, dilinin jilet gibi keskin uçlarda gezinmesine izin verdi. "Seni tatmama izin ver, Brynne."

Kadın tereddüt edince, adam onun elini tuttu ve bileğini ağzına götürdü.

"Bana aşkını verdin," dedi, hâlâ onun verdiği hayret ediyordu. "Şimdi bana bağını ver."

Bryenne yutkundu, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Bileğini hafifçe ısırdı, sonra dişlerini hassas etinden çekti ve bileğini ona doğru çevirdi.

Ağzını kanayan deliklerin etrafına kapatarak dudaklarını yaranın üzerine mühürledi.

İlk yudum duyularına sert ve güçlü bir şekilde çarptı. İçinde uyandırdığı ihtiyacı, ona karşı derinleşen susuzluğu hissetmeyi beklemiyordu.

Kadının kanının erotik tadı ve şaşırtıcı gücü karşısında zevkle - şaşkınlıkla- inledi. Bir Atlantisli olarak içinde yaşayan ışıktan bile daha canlandırıcı bir ısı ve enerji dalgası gibi içine dolduğunu hissetti.

Damarından her çekişinde ereksiyonu granite dönüştü. Arzusu onu şok eden bir ihtiyaca dönüştü. Doyurulmayı talep eden bir ihtiyaç.

İnledi, kalçaları kendi kendine esnedi, siki daha derine, daha aceleyle kadının içine girdi. Artık şehvetine zorlukla dayanabiliyordu. Ona duyduğu aşk gibi, ihtiyacı da çok güçlüydü.

Ona sahipti, tıpkı bu kadının sahip olduğu gibi.

Bileğini nazıkçe ağzından çekti ve pembe, ıslak dilinin küçük bir hareketiyle yaraları kapattı. Yüzü arzu ve duygularla doluydu ve giderek artan salıverilmesinin kızarıklığıyla parlıyordu.

"Benim," diye hırladı Zael.

Kızın cevap gülümsemesi neredeyse onu çözüyordu.

"Benim," dedi ve tutkulu öpücüğü için onu aşağı çekti.

Ona olan bağının daha güçlü olabileceğini düşünmüyordu ama sonra aldığı zevkin arttığını, ikiye katlandığını hissetmeye başladı. Hissettiği aşk da büyüyor, o kadar derin bir şeye dönüşüyordu ki, hepsini içinde tutmakta zorlanıyordu.

Bryenne'dı.

Onu şimdi kalbinde, kanında hissedebiliyordu.

"Evet," diye fısıldadı başını sallayarak.

"Sonsuza kadar, Zael."

Kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı, vücutları acil, mükemmel bir şekilde eşleşen bir ritme girerken onu yakın tuttu. Birlikte doruğa ulaştılar, kadının çılgılığı adamın boğuk haykırışıyla birleşti. Orgazmı tek başına yeterince patlayıcı olabilirdi, ama onunkiyle birleştiğinde sersemleticiydi, şimdiye kadar bildiği en yoğun his patlamasıydı.

Ve bu onu doyurmaya yetmedi.

Zael yeni bir sevişme turuna başlamak için onu yan yatırdı.

Birlikte sonsuza kadar yaşayacak olmaları çok iyi bir şeydi, çünkü bu kadına -kan bağıyla bağlı olduğu eşine- duyduğu aşk ve susuzluk -Sonunu bilmiyordu.

BÖLÜM 38

Ertesi gün şafak vakti Brynne ve Zael uyandıklarında dört koloni büyüğünü kulübenin kapısında buldular. Özel bir istekle ve yeni çiftleşmiş çift için bir hediyeyle gelmişlerdi.

Onları sahile, Zael'le birlikte geldikleri yelkenlinin adanın taş rıhtımının sonunda demirlemiş beklediği yere getirdiler.

"Kolonide yaşamayı kabul ettiniz," diye açıkladı Baramael. "Ancak, anlaşmamızın şartlarını değiştirmeye karar verdik."

"Ne demek istiyorsun?" Zael, Brynne'in hissettiği kadar şaşırmış bir sesle sordu. "Dördümüz dün gece önerilen ittifakı görüşmek üzere tekrar bir araya geldik.

Tarikat'la birlikte. Bu sabah koloninin geri kalanıyla bir araya geldik ve son birkaç gün içinde olan her şeyi anlattık; buna senin ve Brynne'in kristalimizi korumada oynadığınız rol de dâhil." Baramael elini Zael'in omzuna koydu. "Koloni oybirliğiyle senin ve Brynne'in burada bizimle kalma ve istediğiniz gibi dışarıya dönme özgürlüğüne sahip olmanız gerektiği konusunda hemfikir."

Brynne yutkundu, şaşkınlık ve şok içinde Zael'e baktı. Aralarındaki bağ sayesinde aynı tepkiyi onda da hissetmişti.

"İstediğimiz gibi gelip gidebilir miyiz?" Zael temkinli bir şekilde sordu. "Bu... hiç beklenmedik bir şey."

Anaphiel her ikisine de sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Bunu size hediye olarak kabul edin," dedi.

Harothe başını salladı. "Güvenimizle. İkiniz de bunu hak ettiniz."

"Tüm koloninin güvenine sahipsin," diye ekledi Nethiri, kadın ihtiyarın gümüş gözleri şefkatle parlıyordu.

Baramael iki renkli bakışlarını Brynne ve Zael arasında gezdirerek, "Özgürlük tamamen sorumluluk olmadan gelmez," dedi. "Daha açık olmak gerekirse, konsey ikinizin de Tarikat'la kurduğumuz yeni ittifakta koloninin temsilcileri olmanızı istiyor."

Brynne nefesini güçlükle tutabildi. Hayatının geri kalanını Zael'le birlikte adada geçirmeye ne kadar hazır olsa da, bir yanı kız kardeşine veda etmek için bile olsa onu tekrar görmeyi arzuluyordu. Ama yaşlıların teklif ettiği şey çok daha iyiydi. Tavia'yı ve Tarikat'ın geri kalanını ittifakın ortakları olarak hayatında tutma şansı.

"Evet, elbette," diye kabul etti Zael, Brynne'ı kolunun altına alarak.

"Bu bizim için bir onurdur," dedi yaşlılara. "Bu çok hoş hediye için teşekkür ederim."

"Bunu hak etmiştim," dedi Baramael. Gülümsedi ve sert Atlantisli'nin yüzünün onun sıcak bakışlarıyla yumuşadığını görmek bir mucizeydi.

"Özel bir isteğinizden de bahsetmiştiniz," diye sordu Zael siyah saçlı ihtiyara.

"Evet. Tamisia meselesi var."

Brynne konseyin de meslektaşlarının gözden düşmesine karşı yumuşamış olmasını umuyordu. "Onunla olan pozisyonunuzu da yeniden gözden geçirdiniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Baramael ağırbaşlılıkla. "Bunu yapamayız. Sürgün cezası hâlâ geçerli. Ancak, nereye ışınlanacağını görmek için koloniden hiç uzaklaşmadığı için, ayrılmak için yardıma ihtiyacı olacak."

Bekleyen yelkenliyi gösterdi.

"Elbette," dedi Zael, hemen anlayarak. "Brynne ve ben onu anakaraya götürebiliriz."

Baramael başını salladı. "Bunu duyduğuna memnun olacak. Siz ve Brynne yola çıkmaya hazır olur olmaz ona yolculuğa hazırlanmasını söyleyeceğiz."

"Sürgün edilmesine gelince," dedi Zael, "dışarıdaki hayata alışmak onun için kolay olmayabilir. Konsey Tamisia'nın koloniden ayrıldıktan sonra gidebileceği bir yer olmasını sağlamamıza izin verecek mi? Yardıma ihtiyacı olursa ona göz kulak olacak biri?"

Hepsi aynı fikirdeydi ve kısa bir süre sonra Brynne ve Zael kendilerini Tamisia ile birlikte Atina'ya dönmek üzere yelkenli teknede buldular.

Sarışın Atlantisli yolculuklarının büyük bölümünde aşağıdaki kamarada kaldı. Ancak akşam karanlığında, anakaranın sarp kıyı şeridi yaklaştıkça, Tamisia güvertede onlara katılmak için ortaya çıktı.

Güzel yüzü hâlâ pişmanlıktan perişan haldeydi. "Bunu benim için yapmak zorunda değildin. İkiniz de."

"İstedik," dedi Brynne, kadına karşı hiçbir düşmanlık hissetmiyordu, sadece sempati duyuyordu. "Lazaro Archer yerleşene kadar Roma'da kalabileceğin güvenli bir yer ayarlayacak. Tek başına kalmanı istemedik."

Zael durumu açıklamak için Jordana ile telepatik bağlantı kurduktan sonra ayarlamaları yapmıştı. Tarikat'ın Roma'daki komuta merkezi en yakını olduğu için, Lazaro ve Melena, gemiyi Atina'da rıhtıma vardıklarında bizzat karşılamak üzere bekliyorlardı.

Kıyıda, siyah saçlı Birinci Cins erkek, bağını paylaştığı düzgün vücutlu kızıl saçlıyla birlikte büyük bir cipten indi. Yanlarında başka bir Cins erkek daha vardı. İri yarı, göz korkutucu, tıraşlı kafası ve *glif kaplı* kollarıyla çatık kaşlı erkeğin bir savaşçı olduğuna şüphe yoktu. Lazaro ve Melena kendilerini tanıttı, ikisi de koloniyle ittifakın kabul edildiğini duymaktan memnundu. Eğer Jordana onlara Tamisia'nın koloniden atılma koşullarını anlatmış olsaydı, ikisi de

onu tedirgin edecek herhangi bir işaret verdiler.

Ne yazık ki aynı şey arkalarında duran dev için söylenemezdi. Dostça olmayan, onun yasaklayıcı tavrını tanımlamaya başlamıyordu bile. Ancak Lazaro ve Irk Arkadaşı erkeğe dolaylı olarak güveniyor gibiydi.

Lazaro ona, "Trygg seni arabaya kadar geçirecek, Tamisia," diye bilgi verdi. "Melena ve ben de birazdan geleceğiz."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra Zael ve Brynne'a döndü, gök mavisi gözlerinde pişmanlık parlıyordu. "Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Zael onun omzuna dokundu ve başını hafifçe salladı. "Buna hiç gerek yok.

Kendine iyi bak ve belki bir gün üçümüz tekrar bir araya geliriz." "Bunu çok isterim." Brynne'a gülümsedi. "Dilerim ikiniz de her mutluluk."

Brynne onun elini kavradı ve şefkatle sıktı. "Ben de sana, Sia."

Büyük savaşçıyı bekleyen araca kadar takip ederken biraz endişeli görünerek yola koyuldu.

Lazaro bir elini abanoz saçlarında gezdirdi. "Umarım arkadaşın kolay kolay korkmaz. Diğer adamlarımdan birini de yanımda getirirdim ama ekibimden birini aile yükümlülükleri ve yeni bir Irkdaş yüzünden kaybettim, diğeri de gizli bir görev için hazırlanıyor. Trygg pek insan canlısı biri değil."

Zael homurdandı. "Sia için endişelenme. Büyüleyemeyeceği bir erkekle hiç karşılaşmadı."

Melena alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Trygg'le hiç tanışmadı," dedi. Brynne'a baktı. "Çiftleştığınız için seni ve Zael'i tebrik ederim. Özür dilerim, bakmamaya çalışıyorum ama çok zor. Lazaro ve ben her gün bir Gündüzgezen ya da Atlantisli ile tanışma fırsatı bulamıyoruz."

Roma komutanının ağzı bir karış açık kaldı. "Atlantis kolonisinin diplomatik elçileriyle tanışmanın ne kadar nadir olduğundan bahsetmiyorum bile."

"İyi dilekleriniz için teşekkür ederim," diye yanıtladı Brynne. "Diplomatik rolümüze gelince, sanırım Zael ve ben ikinizi de daha sık göreceğiz."

"Ve genel olarak Tarikat," diye ekledi Zael. "Bu ittifak halklarımız arasında bir ortaklıktır ama umarım sen ve diğer savaşçılar resmi bir anlaşmanın ötesinde benim dostluğuma da sahip olduğunuzu anlamışsınızdır. İhtiyaç duymanız halinde, Selene'e karşı savaşta ya da mücadele etmemiz gereken başka bir tehditte benim hizmetime de sahipsiniz."

"Çok makbule geçti," diye yanıtladı Lazaro. "Ne yazık ki Opus Nostrum bize rahat vermeyecek gibi görünüyor. Sonunda o piçlerin işini bitirdiğimizde çok güzel bir gün olacak."

"Umalım da yakında olsun," dedi Brynne. "Zael ve benim bunun gerçekleşmesine yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey varsa, Tarikat'ın sadece istemesi yeterli."

Lazaro başını resmi bir şekilde eğerek, "Bizi çok iyi onurlandırdınız," diye karşılık verdi.

Bu ifade Tarikat içinde bir gelenektir ve kardeşlerine verilen en büyük övgülerden biriydi. Bunu şimdi Brynne ve Atlantisli eşine söylemesi, her ikisinin de bugünden itibaren layık olmaya çalışacakları bir iltifattı.

Roma komutanı Tamisia'nın bindiği aracı işaret etti. "Arkadaşınız bizimle birlikteyken ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlayacağımıza dair size söz veriyoruz."

İki adam el sıkışırken Zael, "İkinize de teşekkür ederim," dedi.

Melena Brynne'ı kısa bir kucaklaşmanın içine çekti. "Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Lazaro'nun eşinden uzaklaşırken gülümseyerek, "O zevk bana ait," diye cevap verdi. "Sizden kişisel bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette, ne olursa."

"Tarikat ile tekrar konuştuğunuzda, lütfen kız kardeşime iyi olduğumu ve onu yakında görmeyi umduğumu söyleyin."

"Ama çok erken değil," diye araya girdi Zael, sırtarak. "Brynne ve benim kutlamamız gereken bir kan bağıımız var. Onu mümkün olduğunca uzun süre kendime saklamayı planlıyorum."

Vedalaştılar ve cipin gecenin karanlığında uzaklaşmasını izlediler.

Zael Brynne'ın elini tutup onu tekrar yelkenliye bindirirken gözleri parlıyordu. Adaya dönmek için sabırsızlanıyordu. Atlantisli dostunun kollarına ve onun yatağına geri dönmek için.

Onların yatağı.

Birlikte kuracakları evde.

Ve eğer kutsanmışlarsa, bir gün kendi ailelerini kuracakları evde. Bu dilek öylesine kök salmıştı ki, nefesi kesilmişti.

Çünkü bunun sadece onun dileği olmadığını fark etti.

Aynı umudun Zael'in kalbinde de parladığını hissetti.

Bu onun kanında vardı, şimdi kalplerini ve geleceklerini birbirine bağlayan bağda.

Onu kucağına çekti, ağzı öylesine tutkulu ve duygu dolu bir öpücükle onunkine indi ki iliklerine kadar sarsıldı.

"Evet, ben de istiyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Her şeyi seninle istiyorum, Brynne. Sonsuza kadar."

Ve onu yıldızların örtüsü altında uzanması için güverteye bastırıldığında, ruhunun derinliklerine kadar geleceği zaten kollarında tuttuğunu biliyordu.

Hayatında ilk kez -ve sonsuza dek- ait olduğu yerdeydi.

~ * ~

Şafağa Meydan Oku'yu okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir!

Bu kitabı veya diğer kitaplarımdan herhangi birini beğendiyseniz, lütfen düşüncelerinizi en sevdiğiniz perakendecide veya Goodreads'te yayınlamayı düşünün.

Bir iki satır.

Değerlendirmeleriniz ve yorumlarınız diğer okuyucuların kitaplarımı keşfetmesine ve yeni favoriler ve elbette bir yazar için mutlu okuyucuların ağızdan ağıza tavsiyelerinden daha iyi ve daha takdir edilen bir destek yoktur!

* * * * *

Midnight Breed ile maceraya devam edin!

Eğer bu seriyi ilk kez tattıysanız, 1. Kitap **Geceyarısı Öpücüğü**'nden başlayarak keyifle okuyabileceğiniz daha pek çok **Geceyarısı** Soyu hikâyesi var.

Gece Yarısı Öpücüğü ~ Sınırlı bir süre için 2,99 ABD doları!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.